

Ivan Antić

RELIGIOZNOST

UPUTSTVO ZA UPOTREBU

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana.

**Nijedan deo ove knjige ne može se
objavljivati, postavljati na
internetu ili deliti s drugima bez prethodne
pismene dozvole od
strane vlasnika autorskih prava.**

Ivan Antić

**RELIGIOZNOST
UPUTSTVO ZA UPOTREBU**

Beograd
septembar 2020.

Copyright © Ivan Antić, 2020
Copyright © Aruna, 2020

www.ivantic.info

Registровано u JAA - Autorskoj agenciji za Srbiju A.D. kao autorsko delo.

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi, bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Izdavač:
„Aruna”

Dizajn korica:
Zoran Ignjatović
ignjatoviczoran.weebly.com

Plasman i distribucija:
064/15 77 045

Štampa:
„Zuhra”, Beograd

Tiraž:
200 primeraka

SADRŽAJ

SADRŽAJ	5
UVOD.....	7
ZAŠTO JE POTREBAN OVAKAV PRIRUČNIK	7
TVORAC	12
STVARANJE	14
STVARANJE SVETA KROZ SEDAM FAZA.....	23
STVARANJE ČOVEKA.....	26
ČOVEKOVA DUŠA.....	30
NEISPOLJEN I ISPOLJEN BOG.....	35
ISPOLJAVANJE BOŽANSKOG KROZ PET DIMENZIJA	37
KAKO JE ZAISTA STVOREN SVET? Jedno lično viđenje.....	44
RIBA NIJE SVESNA VODE.....	49
IZGON IZ RAJA. BOŽANSKA SVEST SE ISPOLJAVA U SVOJU SUPROTNOST	50
SUPROTNOST BOŽANSKOM JE NAŠA STVARNOST	53
GEOSTRATEŠKA POLITIKA OMEGA TAČKE U ODVAJAJU ČOVEKA OD BOGA....	59
RELIGIOZNOST ZASNOVANA NA NEGATIVNOM ODNOSU PREMA SVETU	79
PRINCIP PRISILE I PRINUDE U RELIGIOZNOSTI.....	83
GREH I POKAJANJE.....	93
REINKARNACIJA JE ODGOVOR NA PITANJE ZAŠTO SU NEKI LJUDI RELIGIOZNI A NEKI NISU	98
SEDAM STANJA RELIGIOZNOSTI.....	106
Religioznost čoveka broj jedan ili prve čakre	108
Religioznost čoveka broj dva ili druge čakre.....	109
Religioznost čoveka broj tri ili treće čakre.....	112
Religioznost čoveka broj četiri ili četvrte čakre	114
Religioznost čoveka broj pet ili pete čakre.....	116
Religioznost čoveka broj šest ili šeste čakre.....	117
Religioznost čoveka broj sedam ili sedme čakre.....	118
ŠTA RELIGIOZNOST NIJE	125
RELIGIOZNOST I SMRT.....	128
MOLITVA	138
Molitva i zakon privlačenja.....	138

Molitva kao disciplina i podsećanje	144
Direktna molitva svom božanskom izvoru spolja	146
Molitva kao kontemplacija i predanost	158
RELIGIOZNOST I ČUDA.....	161
SEKSUALNOST I RELIGIOZNOST – ODUVEK ZAJEDNO	166
VASKRSENJE JE PRIZEMLJENJE DUŠE.....	177
ČOVEK U HRAMU ILI HRAM U ČOVEKU.....	183
KAKO DOŽIVETI BOGA KAO BEZUSLOVNU LJUBAV	190
RELIGIOZNOST I RAZVOJ CIVILIZACIJE	199
DEMONIZAM I DOKTRINA PROBUĐENJA.....	210
RELIGIOZNOST, FOLKLOR I CRKVE.....	213
RELIGIOZNOST I VREME	217
RAZNOLIKOSTI RELIGIJSKOG ISKUSTVA.....	222
ISPRAVNA RELIGIOZNOST JE ISPRAVNO RAZUMEVANJE MEĐU LJUDIMA.....	235
NOVO INFORMATIČKO DOBA I RELIGIOZNOST	238
KAD ĆE BITI KRAJ SVETA?	243
IZDANJA IK ARUNA.....	246
KNJIGE S.N. LAZAREVA	246
KNJIGE VADIMA ZELANDA	248
KNJIGE KACUDŽO NIŠIJA	249
RUSKI ISCELITELJ - ANATOLIJ MALOVIČKO	250
EDICIJA SISTEMI ISCELJENJA	251
PRIRODOM DO ZDRAVLJA	252
Distribucija i plasman knjiga:.....	253

UVOD

ZAŠTO JE POTREBAN OVAKAV PRIRUČNIK

Najbolje je započeti od razumevanja značenja samih reči.

Šta nam govori reč *religija*?

Etimologija reči *religija* potiče od latinskog *re* – (ponovo) i *lego* (izabrati, odlučiti, pažljivo razmotriti ili ponovo proći). Ponovo povezati.

Pojam religije izvodi se takođe iz glagola „*religere*“ a odnosi se na izdvajanje nečega od običnih stvari, a u prenesenom smislu znači odnositi se s poštovanjem prema nečemu čemu se pridaje uzvišeno značenje.

Suština ove reči je u povezivanju, a to podrazumeva nekoga ko se povezuje s nečim. Ko se povezuje sa čime? Ako samo kažemo: čovek s Bogom, onda postoji opasnost da tu i završimo priču, prihvatanjem dogme. Odgovor na pitanje ko se povezuje sa čime zahteva odgovor na pitanje ko je zapravo čovek i ko ili šta je zapravo Bog.

U otkrivanju tog odgovora otkriva se celokupno bogatstvo univerzuma i života; sav smisao života. Otkrivanje tog odgovora je religioznost. Onaj ko smatra da ga je pronašao, nije više religiozan čovek – postao je fanatik.

Religioznost kao ‘ponovno povezivanje’ ne odnosi se na nekog apstraktnog Boga, već na činjenicu da je čovekov položaj na ovom svetu zapravo niže stanje od njegovog pravog, izvornog stanja kojeg je imao pre rođenja. Svaka religioznost podrazumeva da je čovekovo stanje na ovom svetu svojevrsan pad u zaborav svesti svoje duše, da se njegova egzistencija ogleda u tome što je postao nesvestan prave prirode svoje suštine. Zbog pada u zaborav, čovek je svoju božansku suštinu projektovao spolja, u spoljašnje hramove, a svest o svom božanskom poreklu zamenio religijama. Sve što radi na ovom svetu jeste da se vraća svojoj božanskoj suštini, probija se kroz nesvesnost ka svesnosti.

Stoga, ne postoji čovek koji se nije obratio višoj sili. To dokazuje da je svaki čovek makar intuitivno svestan da je na nižoj lestvici i da postoji „viša sila“. U podsvesti svakog čoveka postoji sećanje da nismo samo telo koje se rađa i umire, da smo pre ovog života imali iskustvo postojanja; imamo i duboko intuitivno uverenje da ćemo postojati i nakon tela.

Ljudi su od najstarijih vremena imali religiozan odnos prema postojanju i životu. Od kamena ili drveta napravili bi religijski idol i obožavali ga. Verski objekti i hramovi oduvek su bili najveći i nabolje izgrađeni objekti, daleko bolji od kuća u kojima se živelo. To pokazuje da je kod ljudi uvek bila dominantna svest o životu koji je viši od fizičkog tela, koji prethodi njegovom rođenju i koji se nastavlja posle njegove smrti. Stoga, religioznost nije samo puka želja ljudi za besmrtnošću, strah od smrti, već odraz sećanja na besmrtnost, na svoju istinsku prirodu koja je u teškim fizičkim uslovima života samo privremeno zaboravljena.

Zajedno sa uverenjem da postoji viša sila koja nadilazi naše telo i um, ***religioznost predstavlja i svest o razlici šta sve čini viša sila a šta možemo i šta treba da učinimo mi sami.*** Na ispitivanju te razlike nastala je sva kultura čovečanstva, nauka, i razvijala se ljudska civilizacija. Kultura je usklađivanje onoga što sami preduzimamo po pitanju smisla postojanja, prirodnih zakona, moćima i delanjem šire celine, to je naše usklađivanje sa stvarnošću. U pitanju je dilema s kojom se svi susrećemo u životu više puta: kako da delamo, da li da preduzmemo akciju kako bismo rešili problem, ili da sačekamo i vidimo kako će se stvari same razrešiti. Preuzimanje akcije često vodi u nasilje i destrukciju (greh) ako nije usklađeno sa objektivnom stvarnošću. Akcija je uspešna samo ako je usklađena sa višim silom zahvaljujući kojoj sve postoji, s prirodnim zakonima.

Nerazumevanje više sile, odnosno prave prirode božanskog, dovodi do pogrešnog čovekovog delovanja na ovom svetu. Pri tome se razumevanje kreće u oba smera: mi spoznajemo sami sebe kroz delovanje pomoću kog odmeravamo šta možemo da učinimo mi, a šta čini viša sila. Tek kad spoznamo sebe znaćemo šta čini viša, božanska sila, odnosno kako da delamo. Tek kada spoznamo božansku moć delovanja, mi ispravno spoznajemo sebe. Uvek smo na pola puta. Kao na vagi, odmeravamo šta je do nas a šta nije, šta možemo a šta ne možemo, šta treba a šta ne treba da činimo. Cilj je postizanje savršene ravnoteže a ne prevage jedne strane. U savršenoj ravnoteži događa se svest o jedinstvu svega, o jedinstvu nas samih i našeg delovanja, sa svetom i Bogom. Tim stalnim odmeravanjem spoznajemo i sebe i božansku moć više sile. Ne možemo sebe da spoznamo bez uzimanja u obzir šta sve čini viša sila, kao što ne možemo da spoznamo božansku silu bez upoznavanja sebe, kroz delovanje s kojim se usklađujemo s božanskom silom.

Od najstarijih vremena ljudi su se molili višoj sili da im da „hleb nasušni“, da im ukaže milost, odnosno pomogne u životnim teškoćama. Stoga, pravi smisao religioznosti mora biti razvoj svesti, učenje kako svojim rukama stvoriti „hleb nasušni“, kako život učiniti milostivijim kroz znanja o životu, o prirodnim zakonima, i ovladavanjem života na pravi način. To je način koji je usklađen s prirodnim zakonima, koji nije uperen protiv njih. Istinsko poznavanje prirodnih zakona nije ništa drugo do usklađenost s njima. Tada će čovek biti izvor božanske milosti. Neće više imati potrebe da je očekuje od više sile. Traženje pomoći od više sile bilo je samo inspiracija da čovek nauči kako da sam poveća moć svog delovanja, kako da sam postane milostiv.

Otud, nauka i religija potiču od iste osnove, iz čovekovog divljenja čudesnom savršenstvu prirode koja je stvorila naše telo i um, iz naše težnje da je razumemo i uskladimo se s njom. Nauka je instrument religioznosti. Naučno istraživanje je identično religioznoj svesti o postojanju koje nadilazi telo i um, samo s tom razlikom što naučno istraživanje ne prejudicira zaključke i ne drži se unapred datih istina kao dogmi (bar ne bi trebalo). Nauka ima teorije i hipoteze ali one služe samo kao radna pretpostavka dolaženja do dokaza i razumevanja zakona o stvarnosti postojanja. Dakle, nauka radi na konkretnom otkrivanju istine postojanja, korak po korak, dok čovek svesno ne dođe do spoznaje prave prirode stvarnosti i može kreativno da učestvuje u njenom delovanju.

Religioznost istinu o postojanju izvlači iz dubine čovekove duše kao intuiciju i sećanje.

Obe metode su potrebne jedna drugoj da bi bile celovite. Religioznost deluje kao inspiracija koja nas privlači ka najvišoj stvarnosti, a nauka kao radna metoda koja nas gura napred i rešava praktične probleme. Treba ih samo uskladiti kroz razumevanje njihovog zajedničkog cilja.

Ako naučnik ne usklađuje rezultate svog rada sa svešću svoje duše, ako njegovi naučni metodi i rezultati ne ispunjavaju njegovu dušu, ako nisu u interesu života, onda njegov rad nije bio ispravan.

Ako religiozan čovek ne ispoljava svest svoje duše, svoj odnos prema božanstvu kroz konstruktivan rad i kreativnost u spoljašnjem, fizičkom svetu, onda nije religiozan na pravi način.

Naučnik mora da bude religiozan a religiozan čovek mora da postupa kao naučnik.

I jedan i drugi traže odgovor o stvarnosti. I jedan i drugi se vraćaju svojoj božanskoj suštini koju su davno izgubili. Religiozan čovek je svoj povratak pokušavao kroz hramove i religije, a naučnik kroz nauku. Ali ni jedan ni drugi se sa svojom suštinom neće ponovo povezati spolja, već u boljem upoznavanju same stvarnosti ovde i sada, obojica će božansku stvarnost pronaći u prirodnim zakonima. Božanska stvarnost nikada nije ni bila odvojena od njih samih, samo su je postali nesvesni. Potrebno im je samo veliko buđenje.

Zaborav se uvek ispoljava projektovanjem problema i rešenja spolja. Buđenje se uvek događa spoznajom problema i rešenja u sebi, promenom sebe samog, spoznajom sebe.

Onaj ko još uvek traži odgovor, tih je, pažljiv i otvoren za sve, jer očekuje odgovor odasvud. Pravi naučnik je stalno otvorenog uma za sve mogućnosti i opažanja svih pojava. Pravi vernik je stalno u molitvi i kontemplaciji, čak i kad radi. Onaj ko misli da je pronašao odgovor o stvarnosti postojanja, postaje destruktivan. Vernik kao fanatik a naučnik kao tvorac oružja i drugih tvorevina koje su destruktivne prema prirodi i životu. I jedan i drugi na silu nameću svoju destruktivnost. Dogmatičnost uništava i nauku i religiju.

Istinska religioznost i istinska nauka su samo otvorenost uma za novo, za ono što je više i šire od samog uma, ispoljavanje svesti čovekove duše na ovom svetu.

Religioznost nije ni stanje, ni osećanje, niti verovanje, već razvojni proces. Taj proces započinje od čovekovog nezrelog i detinjastog očekivanja „magije s neba“ koja rešava probleme, do perioda zrelosti i sposobnosti da sam stvara sve što je potrebno („bićete kao bogovi“).

Religioznost je proces odrastanja i usklađivanja sa stvarnošću. Zaista je naивно pomisliti da su ljudi samim rođenjem sposobni da prepoznaju stvarnost sveta u kome žive. Dosadašnja istorija puna destrukcije, i današnja realnost dokazuju da je čovek daleko od toga da prepozna stvarnost, a još dalje od toga da delotvorno učestvuje u njoj. Još uvek smo u ranoj fazi tog procesa, još uvek se bavimo magijom na sve moguće načine, racionalnost i odgovornost su nam još uvek nedovoljno zastupljeni. Ljudska prava i slobode su i dalje samo ideje za koje moramo da se borimo. Čovečanstvo je još uvek mlado i pokazuje sve odlike nezrelosti.

Dakle, u čovekovoј religioznosti nikada se nije radilo o Bogu i nebeskim stvarima, već o delovanju čovekovom na ovom svetu i njegovom usavršavanju. O tome da budemo bolji ljudi.

Potpunije razumevanje celog tog procesa, kako da budemo bolji ljudi, uskladiće religioznost na najbolji mogući način. Otuda proističe potreba za jednim ovakvim priručnikom.

TVORAC

Da bismo mogli razumeti sve što je stvoreno, pogledajmo najpre prirodu samog božanskog koje „stvara“. Božansko, koje stoji iza ispoljavanja svega, možemo nazvati *božanskim Apsolutom*. To je neutralan naziv koji je jezički i logički najkorektniji. Tako neće biti zabune na kojeg ili čijeg Boga mislimo kad govorimo o njemu.

Božanski Apsolut je sve što jeste i sve što može da bude, i ono što sve omogućava, što je bilo pre svega i što je u svemu i biće posle svega, što je iznad ili nezavisno od svega. Takva je priroda Apsoluta. On takođe zaslužuje epitet 'božanski' zato što je uzvišen, iznad svega stvorenog. Njega takođe odlikuje i savršena svesna namera u svemu.

Božanski Apsolut je sve što jeste i izvor je svesti. Njegova priroda je čista svest o sebi. Kao takav, zbog same prirode svesti, on mora da se ispolji i izrazi da bi imao percepciju sebe, da bi bio svestan sebe. Percepcija se uvek događa između subjekta i objekta. Zato on mora da se ispolji kao objekt, kao sve što može da bude. To je ovaj kosmos ili priroda u svim dimenzijama, ono što opažamo čulima i ono što postoji, ali ga ne opažamo.

Apsolut ne može da ostane ono što jeste bez ispoljavanja, jer tad dolazi do paradoksa: kada je neispoljen ostaje ništa, praznina, *sunyata*, kako je to već opisano u ezoteričnim učenjima, a ništavilo ne može da postoji. Zato božanski Apsolut uvek mora da bude ispoljen. Otuda se oduvek govorilo o dvojnoj prirodi božanskog: kao neispoljenog i kao ispoljenog. Međutim, u svom ispoljavanju ne može ni da bude ništa drugo nego uvek on sam, jer ništa nije moguće izvan njega samog. U tome je pravi razlog zašto se oduvek tvrdilo da „nema drugog Boga osim Boga“, da je prava religioznost u monoteizmu.

Zato se božanski Apsolut ispoljava na samo jedan jedini način: kroz svoju prividnu suprotnost.

Prividna suprotnost Apsoluta (kao beskrajno velikog) jeste tačka ili 'božanska čestica' (kao beskrajno malo).

Tu tačku je opisao još Euklid i dao joj je sva svojstva Apsoluta. Prava priroda tačke jeste sam Apsolut.

Ta tačka je u Vedama nazvana *bindu*. Ona je seme iz koga nastaje univerzum.

Budući da je ova suprotnost moguća samo kao privid, jer ništa izvan božanskog Apsoluta nije moguće, od davnina se govorilo o svetu kao iluziji (*maya, avidya*), a o Bogu kao jedinoj stvarnosti.

Ta prividna suprotnost ili 'božanska čestica' ne postoji kao čestica već kao vibracija. Ona stalno vibrira kao sve što postoji, vibrira trenutno, mnogo brže od svetlosti. Njene vibracije kreiraju sve druge oblike, atome i molekule. Njena vibracija jeste energija. Zato uporedo postoje i čestice i energija, koje se ne mogu među-sobno razlikovati. Zapravo, samo naš način posmatranja razlikuje česticu od energije.

STVARANJE

Budući da ništa nije moguće izvan Apsoluta, ništa drugo ne može da se ispolji iz njega, do njega samog u prividu svoje suprotnosti, kao tačka ili 'Božja čestica'. Apsolut je prema toj suprotnosti beskrajno velik, a tačka njegove suprotnosti: beskrajno mala. Ta tačka ili 'Božja čestica' ne radi ništa drugo sem što vibrira tako brzo da je to zapravo trenutno. Ona ne postoji u vremenu, bezvremena je i zato je njena vibracija trenutna.

'Božanska čestica' vibrira trenutno tako da *svojim vibracijama stvara privid mnoštva pojava*. Jedna vrsta njene vibracije stvara ono što na našem grubom planu vidimo kao jednu subatomsku česticu, jedan atom, ili jedan element, druga vrsta njene vibracije stvara drugi element i tako dalje. Različite vibracije jedne iste 'božanske čestice' stvaraju privid različitih čestica i elemenata koje dalje same postaju složene tako da stvaraju sve grublje elemente i sve ovo što opažamo kao 'materiju' i mnoštvo objekata.

Ovo možemo reći i na drugi način da bi bilo još jasnije.

Prostor jedini nema svojstva. Njega nazivamo božanskim Apsolutom. Prva pojava u prostoru koja ima neka svojstva, poseduje neki trodimenzionalni oblik jeste foton, svetlost. *Foton je osnovno polje energije, to je prvo složeno ispoljavanje 'Božje čestice' o kojoj ovde govorimo*. Fotoni se uvek kreću kroz prostor jer su prva manifestacija u prostoru koja je različita od prostora, kreću se maksimalno brzo koliko može jedan objekt da se kreće, a to je brzina svetlosti.

Tačnije rečeno: svetlost nastaje kao rezultat kretanja koje je maksimalno u ispoljenom univerzumu. Svetlost je granica ispoljenog i neispoljenog univerzuma. Zato postoji svetlost i u višim dimenzijama, iznad fizičkog sveta, zapravo više dimenzije su ispunjene svetlošću, tamo je izvor svetlosti svuda prisutan. Svetlosti najmanje ima u fizičkom univerzumu. Zato su se oduvek na ovom svetu izvor života, spoznaja i svesnost poistovećivali sa svetlošću. Zato je u izvornoj čovekovojoj religioznosti sunce bilo prvi, pravi Bog.

Fotoni su prva pojava u prostoru koja je različita od njega i spontano se kreću zbog težnje da ispune prostor. Kao da su otkinuti od prostora božanskog Apsoluta i uvek teže da mu se vrate, odnosno da ispune nastali

vakuum. Zato se stalno tako brzo kreću u svim pravcima. Usled toga su stvorene zvezde – da osvetle fizički univerzum. U trodimenzionalnom univerzumu moraju da postoje trodimenzionalni izvori fotona, a to su zvezde.

Kretanje fotona samo po sebi stvara ono što vidimo kao energiju. Kretanje i energija nisu različiti. Fotoni su svetlosne pojave jer su energetska pojava – energija se manifestuje kao svetlost. Oni su energetske pojave samo zato jer se uvek kreću.

Fotona ima manjih i većih, svih veličina. Manji fotoni imaju veću energiju od velikih. Kada se sudaraju fotoni različitih veličina i energija onda dolazi do prelamanja svetlosti. ***Tako nastaju sve boje koje postoje. Svetlost je uvek u bojama. Međutim, kada se sudare fotoni približno iste, velike energije (gama fotoni), onda oni stvaraju vrtlog koji, ako je dovoljno stabilan, mi opažamo kao masu. Tako se iz svetlosti stvara masa, odnosno materija.***¹

Stoga, sve što postoji sačinjeno je od jedne jedine 'božanske čestice' koja vibrira tako brzo, da trenutno oblikuje privid svih različitih tvorevina, najpre putem svetlosti.

Bog svakog trenutka vibrira iz svog neispoljenog stanja Apsoluta u ispoljeno stanje kao 'božanska čestica', kao svetlost i sve pojave.

Tako je dakle sva materija zapravo vibracija, odnosno energija. Sve je božanska vibracija.

Sva energija u prirodi potiče od same te vibracije 'božanske čestice', ona je izvor sveg kretanja i života. Reč energija potiče od grčkog izvornika energieia koji znači 'postojanje u pokretu' a to je sam život. (Danas smo zaboravili njeno izvorno značenje, da je to sveopšta vibracija i kretanje života, pa mislimo da je energija samo ono što se dobija sagorevanjem nekog goriva.)

Stoga, samo se uslovno može reći da postoji nekakva 'božanska čestica'. Tačnije bi bilo reći da zapravo postoji samo vibracija božanske energije. Sve je samo vibracija božanskog koja se ispoljava kao svetlost, energija i

¹ Ovo takođe znači da materija nije ništa drugo do svetlosni vrtlog fotona, energetskih čestica. Sve je ovo eksperimentalno dokazano. Svetlošću se može stvoriti elektron, proton i neutron. Njihovom daljom kombinacijom stvaraju se svi ostali elementi.

oblik. Božanska svest vibrira kao zemlja koju gazimo, kao voda koju pijemo, kao vazduh koji udišemo, kao misao u našem umu... sve su to različite vibracije jedne iste božanske energije. Zato se svi ti oblici tako skladno sinhronizuju u organsko jedinstvo života. Zaista ne bi bilo moguće sve to uskladiti u život a da ne potiče iz jednog izvora, da sve već nije Jedno i svesno samo po sebi. (Ovo treba da imaju u vidu oni koji veruju da je Bog Jedan, svevišnji, milostivi, da nema drugog Boga osim Boga. Možda će tako uspeti da ga konačno i primete.)

Ovo nam takođe pokazuje da je u osnovi života božanska svest, svesna namera, da svest nije samo naša percepcija i sećanje, nešto što se samo u našem mozgu javlja i nestaje, već je svest najveća stvaralačka sila koja sve omogućava, da je svest postojanje samo po sebi.

Kako se božanska svest ispoljava kroz sve što postoji?

Između svake dve vibracije, 'božanska čestica' se vraća u svoje prvobitno stanje, u sam božanski Apsolut. Svaki put se iznova restartuje. Svaki trenutak se sastoji iz restartovanja Apsoluta u neko novo stanje, u novu mogućnost, ali ne haotično, već u vidu svesne namere, logosa. Na taj način božansko nije odvojeno od svog ispoljavanja. Božansko je u osnovi svih vibracija, ono omogućava vibracije svega–što–jeste. Božansko vibrira kao sve–što–jeste, kao svaka stvar i svaka pojava. Na taj način božansko nije odvojeno od svega što postoji.

Budući da je božanski Apsolut najviša svest o sebi, ona se kao univerzalna svest ispoljava kroz sve stvoreno, u osnovi je svih oblika i događaja, energije. Apsolutno sve što postoji jeste odraz svesne namere, odnosno svesti. Na taj način, božanska svest, kao i energija, ne moraju da se prenose nekim medijumom, niti da putuju kroz prostor i vreme, one su bezvremeno već u osnovi svega što postoji, izbijaju između svake vibracije 'božanske čestice'.²

Ovo nam govori da ***ne postoji mnoštvo svesti, ona je jedna ista u svemu***, izvire iz božanskog Apsoluta i razgranava se u sve moguće oblike, u sve–što–jeste i u sve–što–može–da–bude. I naša svest, s kojom ovo sve

² O toj sveprisutnoj energiji govorio je Nikola Tesla kao o energiji etra. To je energija kvantnog polja. Drugi nazivi su 'energija nulte tačke', 'vakuuma', ili 'tamne materije'.

razumemo jeste ta ista božanska svest koja sebe prepoznaje kroz naše iskustvo.

Ovde moramo da zapamtimo ključnu stvar: božanski Apsolut je svešto–jeste i on se ispoljava kao sve–što–može–da–bude, putem svojih vibracija u prividnom obliku ‘božanske čestice’.

Zato su religiozni ljudi oduvek osećali da je Bog prisutan u svemu, osećali su ga u sebi kao i u svemu izvan sebe.

I nauka je slično otkrila.

Izučavajući te grublje složenije pojave, materiju i energiju, fizika je otkrila da je u svojoj osnovi celokupno postojanje povezano u jednu celinu, izvan vremena i prostora, da ništa nije odvojeno. Takav temelj postojanja je nazvan univerzalnim kvantnim poljem. Sve što se u ovom našem vidljivom svetu ikad ispoljilo kao aktuelno, tamo je već postojalo kao mogućnost, u potencijalnom stanju. Subatomske čestice, pa čak i delovi naše DNK, kada se među-sobno razdvoje i udalje čak i na hiljade kilometara, opet se ponašaju kao da su i dalje spojene, a kada se deluje na jednu istovremeno reaguje i ona druga. To je dovelo do zaključka da je univerzum veliki hologram u kome svaki delić sadrži sve ostale, da je celina nedeljiva.

Stoga, sam pojam religije ukazuje na to jedinstvo, da je univerzum hologram i da treba svesno da ga prepoznamo, da postanemo svesni da smo povezani sa svim. ***Ako je sve povezano, to znači da je sve svesno. Povezanost je svest. Svest je povezivanje svega u smisaonu celinu.*** Onaj delić DNK koji momentalno reaguje kada je njegov odvojeni i udaljeni deo promenjen, nekako zna za njegovu promenu, povezan je s njim i zato može istovremeno da reaguje. Ako je sve povezano, to znači da je sve svesno, i da je svest upravo ta povezanost. Svesna povezanost je delatna sila, energija, moć delanja. Ništa se ne događa bez svesne namere. U velikoj smo iluziji ako mislimo da je svest samo percepcija zasnovana na našim čulima i radu mozga. Svest o kojoj ovde govorimo je najviša sila univerzuma, sila koja kreira univerzum, i apsolutno sve događaje.

Svest je jedini Bog koji stoji iza svega stvorenog.

Svest kao najveća stvaralačka sila univerzuma počiva na najsnažnijoj težnji celog univerzuma: ***povratku u božansko stanje Apsoluta.*** Sav ispoljeni univerzum teži svom neispoljenom, božanskom stanju. Osnovna vibracija celokupnog postojanja sastoji se od trenutnog ispoljavanja i vraćanja u neispoljeno božansko stanje. Jer, ničeg ne može biti izvan

božanskog. Zato se sve vraća njemu. Kosmos počiva na ravnoteži ispoljenog i neispoljenog.

Dakle, Bog nije nigde nestao nakon što je „stvorio svet“, on je samo ovo postojanje, njegova vibracija, energija i svest. Bog je sâm čovek koji spoznaje sebe i kroz sebe ostvaruje svoju božansku prisutnost.

Govoreći jezikom fizike, božanski apsolut je hologram u kome je sve jedno, svaki delić sadrži celinu. To znači da ništa nije odvojeno od univerzalnog kvantnog polja, od božanskog Apsoluta. To u krajnjem smislu znači da ništa nije stvoreno i da je sve samo privid našeg uma. Budući da ništa nije moguće izvan Apsoluta, nije moguće ni stvaranje. Jedino 'stvaranje' se događa u našoj slici sveta, ne u samom svetu. Spolja se nije dogodilo nikakvo „stvaranje sveta“, oduvek je spolja bio i ostao sam božanski Apsolut, savršen u sebi samom.

To su uvek otkrivali svi veliki mistici, u svemu videći Boga i sve u Bogu. Stari slovenski mit govori da u početku nije bilo ničeg osim Boga, i da je Bog spavao večnim snom. Ali suđeno je bilo da se ipak probudi. Njegovim buđenjem nastao je svet. To nam drugim rečima govori da je sav ispoljeni svet zapravo božanska svest o sebi. Bog se budi kroz čoveka.

Božanski Apsolut je sve–što–jeste.

Sve–što–jeste uvek se ispoljava kao sve–što–može–da–bude, vibrirajući kao jedna jedina 'božanska čestica'. Jedna božanska svest omogućava sve što postoji. Naš um koristi tu istu svest u malom izrazu, dovoljno malom da ima iluziju da je to samo njegova svest odvojena od božanske celine. Kada se čovek okrene k sebi, izvoru svoje svesti, otkriva svoju apsolutnu prirodu, spoznaje Boga lično.

Bog je u čoveku, iza njegove duše. Sve spolja, sav univerzum i život, jeste njegova vibracija u obliku 'božanske čestice'. Ne događa se ta vibracija 'tamo negde' u kosmosu ili iznad kosmosa, nije Bog 'tamo negde'. Bog je u svesnom subjektu, u čoveku. Fizički univerzum automatski nastaje čovekovom nesvesnošću sebe samog. Kada zaboravi sebe, svet se projektuje spolja. Tako se događa stvaranje sveta – putem zaborava svesti o sebi. U svesti o sebi nema spoljašnjeg sveta. Ima samo Boga.

To je najtačnija definicija Boga i stvaranja.³

Stoga, nemojte praviti sebi idole i klanjati im se. Nemojte imati druge definicije Boga osim ove. Sve druge pripadaju bezbožnim jereticima.

Ako želite da budete istinski religiozni, ne bi trebalo da verujete da je Bog stvorio svet. To znači da ne bi trebalo da verujete u iluziju sveta. Treba da verujete samo u Boga.

To je tačna definicija religioznog čoveka: on veruje samo u Boga, i ni u šta drugo.

Ispravno religiozan čovek vidi i poštuje Boga u svemu što postoji. Neispravno religiozan je u sukobu sa svim što postoji zbog svoje vere u nekog apstraktnog Boga.

Dokle god postoji bilo kakav sukob u svetu, to je dokaz da je religioznost pogrešna.

Najveća dilema svakog vernika je usklađivanje iskustva iz sveta sa idealom božanskog postojanja. Vernik postaje ispravno religiozan samo kad prizna stvarnost sveta i učestvuje u njemu kao u božanskoj stvarnosti, kad ne negira svet da bi afirmisao Boga, kada ništa ne negira i ne odbacuje, kad sve prihvata kao jedinu božansku stvarnost, kao volju Božju. Kada svet vidi kao Boga i Boga kao svet.

Ateista priznaje svet a ne priznaje Boga, pri tome često radi protiv sveta i života jer nema dublju svest o životu. Verski fanatik priznaje samo Boga a svet negira, pri tome je spreman da uništava svet radi Boga. Ispravno religiozan čovek je iznad obe ove krajnosti, on svet vidi kao Boga i Boga kao svet.

Samo takva ispravna vera će vam otkriti istinski svet. Ne verujte više svetu nego Bogu. Ne odvajajte Boga od sveta. Verujte više božanskoj svesti pa ćete onda biti u mnogo boljem položaju da spoznate pravu prirodu ovoga sveta i života. Spoznajući pravu prirodu sveta i života, spoznaćete pravu prirodu Boga.

Samo Bog postoji kao najviša stvarnost, sve drugo je iluzija.

³ Svi znamo da se u Bibliji govori o stvaranju sveta. Izgleda da je neko u prošlosti izmenio taj tekst. Naime, istraživanja izvornog jezika kojim je Biblija pisana u originalu jasno pokazuju da se nigde u njoj ne govori o stvaranju sveta iz ničega, već samo o deobi već stvorenog, već postojećeg, o inteligentnom dizajnu.

Kada monoteističke religije tvrde da je Bog samo jedan, to ne znači da je on samo bog Hrišćana, Bog Jevreja ili Bog muslimana. Ne. To znači da su sve pojave i sva bića, da je sav univerzum povezan u jedinstvo koje je svesno sebe i stoga božansko. Njegova priroda je apsolutna tako da izvan njega ništa nije moguće. Stoga smo i mi jedno s njim, On je uvek u jedinstvu s nama. To je taj jedan Bog. Naglasak je na svesti jedinstva, a ne na Bogu. On nije „negde gore“, on je u vašem srcu i čeka da ga postanete svesni kao sebe samog.⁴

Taj Bog ne piše knjige, jedine koje su tačne i koje treba učiti napamet klimanjem glave napred–nazad; niti ih diktira svom ghost rider–u; ne šalje svoje anđele kao glasnike niti kao poštare (angelos – donosilac vesti), ni kao assassin–e; takav Bog ne rađa (isključivo) sinove; poput teroriste on ne ubija ‘nevernike’ koji šetaju decu na ulici, niti od svojih ‘vernika’ traži

⁴ Mauro Biglino u knjizi „Biblija nije sveta knjiga“ (Mauro Biglino: La Bibbia non è un libro sacro. Orbassano, Italy, 2013.) otkriva nam rezultate tačnog prevoda Starog zaveta sa starohebrejskog jezika, iz mazoretskog teksta Codex Leningradensis. On je dokazao da stroga lingvistička analiza originalnih tekstova pokazuje da pojmovi ‘Bog’, ‘večnost’ i ‘stvaranje’ ne postoje u jeziku Starog zaveta; da su dela proroka nastala posle događaja o kojima su navodno prorokovali; da je prvih šest dana stvaranja u Bibliji prepisano iz sumerskog dela Enumaeliš, kao i priča o Noju i potopu; da Adam nije jedan čovek već ljudska vrsta; da se ‘Deset Božjih zapovesti’ nisu odnosile na sve ljude već samo na uređenje odnosa među pripadnicima jednog plemena, dok su ostale nesmetano ubijali, pljačkali i varali. Ime Božje bilo je Elohimi, što u prevodu znači „oni koji su došli s neba“ ili „uzvišeni“, i uvek je bilo u množini.

Od svih tih tekstova, koji su zapravo istorijske hronologije osvajanja vlasti jednog naroda na Bliskom istoku, sveštenici Rimske crkve su tek u srednjem veku stvorili teologiju sa potpuno drugačijim značenjem, onakvim kakav nam je danas poznat. Postoji suštinska razlika između izvornih tekstova Biblije i njihovog teološkog tumačenja. Kada danas prosečni vernik govori o Bibliji on zapravo ne govori o izvornom tekstu već o teološkim tumačenjima i dogmama koje su tom tekstu nametnute tek u srednjem veku. On uopšte ne poznaje pravi tekst Biblije.

da sebe ubijaju; nema svoje proroke ni sinove – svaki dobar čovek je sin Božji,⁵ svako ko govori iz čistote svoje duše njegov je prorok.

Ono što svi veliki mistici i sveci imaju da nam kažu jeste da ne postoji nikakav svet izvan Boga, da je ovaj svet ispoljavanje božanske svesti i njenog prisustva. Svet je samo način na koji božanska svest ispoljava sve svoje mogućnosti i kvalitete.

Mi nismo odvojeni od božanske svesti. Da biste razumeli tajnu stvaranja sveta pogledajte najpre sami sebe, svoje okruženje, svoj dom, svoje odnose, svoj grad. Niko to nije stvorio takvim kakvim jeste, do vas. Da biste došli do najviše stvarnosti ovoga sveta, počnite tako što ćete pre svake molitve i kontemplacije svoju stvarnost urediti na pravi način, svoj dom i svoju okolinu. Obavljanje bilo kakve religioznosti u svinjcu neće vas uzdići nad njim. Religioznost ima jaku odliku predanosti, pa će tako samo učiniti da postanete još veća svinja.

Nikada ne pokušavajte da razumete nešto, a zaboravljajući ono-ga ko treba to da razume – sebe samoga. Nikada ne tražite stvarnost zaboravljajući stvarnost u kojoj postojite, ovde i sada.

Konačno, razumevanje prave prirode stvarnosti moguće je jedino kroz meditaciju zato što je naše biće mikrokosmos, kosmos u malome, a meditacija je vraćanje svom izvoru, temeljnoj stvarnosti našeg bića. Kada

⁵ Alternativa takvom Bogu je ili vera da je Bog veliki duh koga prizivamo svojim magijskim ritualima u crkvama, ili uverenje da je Bog zapravo bio neki moćan vanzemaljac koji je ovde davno došao, uradio svoj posao i otišao (možda zato jer je pre 2.000 godina imao aferu sa jednom devicom, i od tada svi pričaju o tome), ostavljajući nas same da se snalazimo kako znamo i umemo. Ni to nije loša ideja. Dokazi za to postoje u samoj Bibliji, kako je dokazao Mauro Biglino, i u drevnoj prošlosti. Ta ideja se može skladno uklopiti sa ovom, o kojoj ovde govorimo, ako razumemo da su i vanzemaljci deo iste božanske celine kao i mi. Uostalom, stvaranje ovakvog sveta je tehnički vrlo težak posao, pogotovo jer je on zahtevao stvaranje celog sunčevog sistema, a ne samo Zemlje. To ne nastaje u trenutku, čarobnim štapićem. Za takav posao i Bogu je bio potreban neki 'veliki graditelj', arhitekta sa naprednom tehnologijom. Ezoterično znanje nam govori da su oni zaista postojali i da su došli sa zvezdanog sistema Sirius. To potvrđuje i moje lično iskustvo s njima.

u meditaciji uđemo u sebe i sjedinimo se sa svojom **suštinom, Sopstvom ili dušom, mi tada u svome biću ponavljamo isto ono što se dogodilo celom kosmosu, i što mu se svakog trenutka događa**. On svakog trenutka vibrira tako što se ispoljava kao kosmos i vraća se u neispoljeno stanje božanskog Apsoluta. Mi smo kosmos u malom i zato, kad to isto učinimo u sebi, kad se iz ispoljenog stanja i zbivanja umirimo i vratimo svom ne-ispoljenom izvoru u stanju samadhija, ponavljamo stvaranje sveta i njegovo vraćanje božanskom Apsolutu. Samo tako možemo da razumemo tajnu stvaranja, kad prepoznamo svoju usklađenost sa stvaranjem. Tada je razumemo ovako kako je ovde opisana.

Tada vidimo da se božanska svest ispoljila u svoju suprotnost, u 'božansku česticu' i u sve-što-može-da-bude, kroz sedam faza.

Ispoljavanje sveta jeste buđenje svesti o sebi. Ono se odvija na zakonit način. Ispoljavanje sveta odvija se kroz zakon broja sedam i kroz pet dimenzija.

STVARANJE SVETA KROZ SEDAM FAZA

U najpoznatijoj verskoj knjizi stoji da je Bog stvorio svet za sedam dana. Iza toga se krije zakonitost broja sedam. Naime, u svakom procesu razvoja sadržano je sedam faza. Te faze postoje u procesu formiranja kristala, u širenju fotona, odnosno svetlosti (iz njih nastaje sedam boja), širenju vibracija zvuka (koji proizvode sedam tonova), u procesu rasta i sazrevanja svakog živog bića. Princip zasnovan na sedam faza prisutan je i u širenju toplote, magnetizmu, hemijskim reakcijama i svim ostalim prirodnim procesima. To sve postoji zato jer je sam univerzum ispoljen kroz sedam faza. Od početka svakog procesa do njegovog ostvarenja, javljaju se sedam faza usled kojih dolazi do finih promena i prilagođavanja. Tih faza zapravo ima šest, dok je sedma početak novog ciklusa. U svakoj fazi može doći do promene smera razvoja. To važi i za oblikovanje prirode i za događaje. To omogućava stalnu i univerzalnu raznovrsnost svih oblika i događaja. Faze su zapravo promene u vibracijama. One se odvijaju po zakonitostima koje nam otkriva fraktalna ili sveta geometrija, zlatni presek.

Nauku o razmerama ispoljavanja božanskog prema zakonu broja sedam, preneo nam je *G. I. Gurdjieff* iz drevnih manastira Srednjeg Istoka, a detaljnije ju je izneo njegov učenik *P. D. Ouspensky* u svom delu „Predavanja iz kosmologije“.

Prema tom učenju, božanski Apsolut se ispoljio na progresivan način kroz sedam faza. Te faze ispoljavanja božanskog holograma su nalik na razbijanje ogledala u sve manje i manje deliće, od kojih svaki i dalje odražava celu sliku božanskog Apsoluta. Te faze se razvijaju spiralnim kretanjem i kruženjem od više razmere ka nižoj, sledeći zakonitost zlatnog preseka. Tim putem se i svest postojanja spušta u sve niža stanja. Svaka razmera dobija svoju svest o sebi i ona automatski ponavlja prvobitnu iluziju da je samodovoljna i tako stvara sledeću nižu razmeru, u kojoj je svest uslovljenija.

1. Apsolut kao celina i sâmo Božansko. On omogućava sam bezvremeni kosmički prostor (eter, akaša) koji omogućava sve drugo. To je čisto postojanje koje prethodi svesti o Sebi.

2. Božanska svest se iz kosmičkog prostora ispoljava kao sve galaksije. One iznad sebe imaju samo čist prostor koji ih sadrži i ništa više. Prostor odgovara etru ili kvantnom polju iz koga nastaju sve čestice i elementi. Njegova prva manifestacija je svetlost fotona.

3. Božanska svest se u galaksijama ispoljila kao sve zvezde. Zvez-de su prvi konkretan oblik ispoljavanja svesti. One su prvi, elementarni objekti koji imaju stabilnu koherentnu masu, koja je nastala od sudaranja fotona. Zato je rečeno da se božanska svest najpre ispoljila kao svetlost a iz svetlosti masa, odnosno ovo što opažamo kao materijalni svet. Zato, iza svake fizičke pojave, kada se vidi njena suština, javlja se svetlost. Kroz zvezde božanska svest postaje svetlost i izvor života.

(Galaksije se sastoje iz zvezda, stoga je pitanje šta je prvo nastalo, da li galaksije ili zvezde, isto što i pitanje da li je starije kokoška ili jaje. To otkriva bezvremenu prirodu ove najviše razmere stvarnosti koja je najbliža božanskom Apsolutu. To je paradoksalno za naš um koji je od vremena.)

4. Od tog ispoljavanja božanske svesti, sačinjena je i naša zvez-da, Sunce. Kroz sunce se ispoljava mogućnost da se svest ispolji kroz život individualnih ljudskih duša na planeti Zemlji. Zajednički koordinator života svih ljudskih duša na Zemlji je Sunce.

5. Svest božanskog Apsoluta se zatim ispoljava u vidu planetarnih sistema oko Sunca. To omogućava svest o svim aspektima zbivanja i dinamici iskustava ljudskih duša na Zemlji. Planete omogućavaju psihodinamiku života, raznovrsnost karaktera i temperamenta.

6. Svest božanskog Apsoluta se potom ispoljava kao planeta Zemlja i organski svet na njoj. Tu je božanska svest identifikovana sa fizičkim životom u individualnom telu, biljaka, životinja i ljudi. U ljudskom biću božanska svest Apsoluta doživljava karmičku dramu svih mogućnosti postojanja, svega–što–može–da–bude. Tako spoznaje sve–što–jeste, sebe samog.

7. Božanska svest se zatim ispoljava kao Mesec koji je satelit Zemlje. Mesec svojom gravitacijom utiče na zbivanja života na zemlji tako što više vezuje svest za telo. Zahvaljujući Mesecu, svest u individualnim bićima na Zemlji je u stanju sna ili opsednutosti koja je rezultat potpune identifikacije

s telom. Da nije Meseca, svest duše bi sama odlučivala o svemu. Zahvaljujući Mesecu, ona je uslovljena.⁶

Ovaj progresivan razvoj smo morali ovako da posmatramo, s naše tačke gledišta, sa Zemlje, jer ne možemo da ga posmatramo s neke tuđe, imaginarne. To je zrak stvaranja kojim Apsolut deluje na nas, i tako moramo da ga posmatramo. On bi bio isti i s druge tačke posmatranja, razlike bi postojale samo u zavisnosti od konteksta razmere s koje se posmatra.

To su razmere postojanja. Svaka ima svoju logiku i ne mogu se mešati. Priroda svakog postojanja se može razumeti samo u kontekstu razmere kojoj pripada. Svaka viša deluje na nižu kao nadmoćnija, ali svaka niža koristi višu kao svoju energiju ili „hranu“.

U svakoj razmeri, Božansko se iznova deli i formira kao Božansko konkretne razmere, opet po holografskom modelu, na manje entitete. Tako postoji Božansko koje vlada svim galaksijama, zatim svim zvezdama uključujući sve njihove planetarne sisteme, kao i po jedan Božanski entitet koji vlada svakom planetom na kojoj postoji organski život.

Razgranavanje božanske svesti iz najviše u niže razmere nalik je obrnutom drvetu, kome koren doseže najviše sfere a grane i lišće najniže. Koren je božanski Apsolut a svaka individualna duša je jedan list na tom drvetu.

Božanska svest se deli i razgranava na svako svesno biće koje postoji u svim svetovima. Svako od nas je jedno takvo biće. Najfiniji izraz božanske svesti jesu individualne duše u ljudima. Naša duša je najfiniji oblik ispoljavanja božanske svesti.

To je priča o stvaranju koja stoji iza metafore o stvaranju sveta za sedam dana.

⁶ O Mesecu videti u mojoj knjizi „Mesec – Magnet za dušu“.

STVARANJE ČOVEKA

Budući da je univerzum hologram, sve je sadržano u svemu, i čovekovo biće je sastavni deo tog holograma, čovek je mikrokosmos u kome su sažeti svi zakoni i principi kosmosa.

Univerzum je hologram u kome je sve povezano u jedinstvo, ali to jedinstvo se ispoljava na simetričan i analogan način, na spoljašnji svet i unutarnji. Čovekov um je na razmeđi te podele. Podela ne postoji izvan čovekovog svesnog uma, ega. Um/ego postoji samo zato da bi nam stvorio privid o postojanju naše individualne odvojenosti od spoljašnjeg sveta, da bismo mogli da funkcionišemo na ovom svetu, kao da zaista postoji svet objekata.

Mistično učenje Hermesa Trismegistosa govori „kako je gore tako je dole, kako je unutra tako je spolja“. Jevanđelja nam govore da se „carstvo nebesko nalazi u nama“, da najpre njega treba da potražimo (u sebi) da bismo ga pronašli spolja (u svakodnevnom životu). Na ulazu u egipatski hram u Luksoru, stoji natpis: „Telo je kuća Božja“. Sa unutarne strane hrama dopisano je: „Čoveče, spoznaj sebe i spoznaćeš Boga.“⁷

Poruka svih tih učenja je sledeća: sve više dimenzije nalaze se u čoveku, čovek je sačinjen od svih dimenzija postojanja. Zato je za čoveka primaran metod spoznaje sveta da najpre spozna sebe. Zapravo te dve spoznaje idu uporedo, spoznaja sveta i samospoznaja su međusobno zavisne i povezane. Otuda je neophodan materijalni razvoj civilizacije zajedno sa čovekovom spoznajom ili bogospoznajom. To ne može da se razvija odvojeno. Čovekov uticaj na spoljašnji svet je ogledalo njegovog razvoja i samospoznaje.

Kao što ćemo videti u drugim poglavljima knjige, nije moguće postići bogospoznaju bez razvoja materijalne kulture i civilizacije uopšte. Bilo je mnogo nerazumevanja, verskih i civilizacijskih sukoba oko tog pitanja, a ona su aktuelna i danas, više nego ikada.

⁷ Isha Schwaller de Lubicz, Her-Bak: Egyptian Initiate (New York: Inner Traditions International, 1978).

Čovek spaja dva suštinska izraza postojanja, spoljni i unutarnji, ispoljeni sa neispoljenim, materijalni i duhovni. Sve se to spaja kroz čoveka i njegova dela na ovom svetu. Tokom čitave istorije čovekov um nije radio ništa drugo nego spajao ono što je taj isti um prividno razdvajao: spoljašnje s unutarnjim, vidljivo s nevidljivim, materijalno s duhovnim, događaje sa smislom.

Unutar čoveka je takođe sažet zakon broja sedam. On se izražava kroz cikluse sazrevanja od po sedam godina, kao i sedam stanja svesti koja odgovaraju sedam *čakri*, psihoenergetskim centrima koji povezuju stanja svesti s fizičkim delovanjem, sačinjavajući sedam karmičkih nivoa postojanja i delovanja, uključujući i sedam nivoa religioznosti.

Učenje o čoveku kao kosmičkom biću sadržano je u učenju sankhye o puruši, koji je izvor božanske svesti koja sve omogućava, dok sama ta reč puruša označava čoveka. Sankhya čovekovu suštinu ili dušu izjednačava s božanskom svešću koja sve omogućava. Slično postoji i u kabalističkom učenju o Adamu Kadmonu, prvom čoveku, prvom biću koje je nastalo stvaranjem kosmosa. Upanišade opisuju praiskonskog čoveka sastavljenog od istih elemenata koji sačinjavaju svet. Prema tim učenjima ovo božansko biće boravi u ljudskom srcu, kao Sopstvo ili duša čovekova. Istovremeno boravi u svim zvezdama. U hinduističkoj tradiciji, primordijalni čovek je identifikovan kako sa celim svemirom, tako i sa dušom ili suštinom svih stvari.

Plutarh kaže da su čitava nebesa uređena u obliku makroantropa, kolosalnog ljudskog bića zamišljenog kao uzor ljudskom svetu. Primordijalni čovek je bio uzor za modelovanje zemaljskog čoveka, nas, kakvi smo ovde i sada. To je učenje Gnostika i Kabale. Stoga je važno razumeti da mi nismo nastali ovde, na ovom svetu, niti smo nastali rođenjem svog fizičkog tela, već smo nastali zajedno sa ovim univerzumom. Sve dimenzije univerzuma od najviše do najniže, sadržane su u nama, ***mi smo sačinjeni od svih dimenzija prirode.***

Zapravo, mi, u svom izvornom anđeoskom stanju, pre rođenja u ovom telu, projektovali smo ceo ovaj fizički univerzum u svim njegovim dimenzijama. Otud sve dimenzije univerzuma sačinjavaju i naše biće.

Za čoveka se kaže da on predstavlja mikrokosmos, kosmos u malom. U nama se ponavlja ceo proces ispoljavanja kosmosa i božanskog Apsoluta. Naše fizičko telo je ishod svih ispoljavanja prirode, neorganske i organske, vrhunac oblikovanja sveg života. Naše telo ima sve čulne i delatne organe

kao i sposobnost njihovog osmišljavanja u smisao. Sva druga živa bića to ne ne poseduju, već imaju manji broj čulnih i delatnih organa i zato manju moć delovanja i spoznaje.

Stanje svesti naše duše takođe odražava ispoljavanje božanskog Apsoluta. Svest koju imamo na javi odgovara ispoljenom fizičkom svetu. Kad sanjamo, mi boravimo u astralu, prvoj višoj dimenziji iznad materijalnog sveta. Stanje svesti koje imamo u dubokom snu bez snova odgovara neispoljenom Apsolutu. Zbog toga, za nas u dubokom snu svet ne postoji, nema ničeg drugog sem samog našeg postojanja. Uvek kada se probudimo iz dubokog sna i nađemo se u fizičkom telu, javlja se i sve drugo, tada se i božanski Apsolut ispoljava kao fizički univerzum. To nisu dva odvojena događaja, to je jedan isti događaj samo prividno razdvojen kroz sedam faza, odnosno razmera postojanja, i kroz pet dimenzija. S obzirom na to da je univerzum hologram, na mikroplanu se u čoveku događa kao dubok san i buđenje, a na makroplanu kao ispoljavanje kosmosa.

To je pravo značenje tvrdnje da je čovek mikrokosmos, a to je zato jer je univerzum hologram.

Samim tim, velika je iluzija smatrati da je čovek sazdan kao individualno biće koje je potpuno odvojeno od božanske celine. Iz istog razloga zbog kojeg smo rekli da ne postoji ništa stvoreno izvan Boga, možemo reći i da ne postoji nikakav čovek. Samo Bog postoji. To je ono što su videli svi koji su spoznali Boga, svi sveci, svi prosvetljeni ljudi. Oni su došli do spoznaje stvarnosti tako što su nestali kao individue. Svi oni jednoglasno tvrde da čovek boravi u iluziji sve dok svoju pažnju usmerava isključivo ka spolja, ka svetu i da jedino treba samog sebe da spozna. Čovek sebe spoznaje tako što sve više nestaje kao zasebna individua i sve više postaje jedno s Bogom. Samo tako čovek izlazi iz iluzije. Jedini problem koji čovek ima je – sa samim sobom.

Strogo naučno posmatrano, čovek je u potpunom jedinstvu s prirodom, nije odvojen od nje. I to je razlog zašto fizičko telo ne treba gledati kao odvojeno od celine, razlog zašto izjavljujemo da mi nismo samo fizičko telo. Ono je u takvom jedinstvu s prirodnim procesima da ne postoje granice između našeg tela i okolne prirode. Samo u iluziji našeg uma i ega površina naše kože predstavlja granicu našeg bića i života. U stvarnosti, u božanskoj celini, nema granica. Kad bismo naše telo odvojili od Zemlje i

premestili ga u kosmos, ono bi trenutno umrlo. To bi bio slikovit način da se uverimo da smo u potpunom jedinstvu sa Zemljom.

Cela Zemlja je naše pravo telo. Cela priroda je naše biće. Ovo individualno fizičko telo s rukama i nogama je samo sredstvo s kojim to spoznajemo. To je stav religioznog čoveka. On ne može da bude religiozan samo u odnosu na svoje telo i svoj život. Može da bude religiozan samo u odnosu na celinu, celu prirodu. Njegova religioznost zapravo i jeste u tome da nadilazi iluziju svoje odvojenosti od celine, koja je božanska. Boga spoznaje samo onaj ko ne razlikuje sebe od celine. Kada su prosvetljeni mistici govorili da sve vide u sebi i sebe u svemu, oni su to doslovno i mislili, to nije bila metafora.

Ispravno religiozan čovek je samo onaj koji se religiozno odnosi prema celoj prirodi, koji ne ugrožava život ni na koji način.

Rekli smo da nikakav svet nije stvoren, da je iluzija verovati da je Bog stvorio svet, da samo Bog postoji a ne i svet odvojen od Boga. Sada vidimo i da nikakav čovek nije stvoren. To je još veća iluzija. Ta iluzija je izvor sve patnje čovekove na ovom svetu. Svaki čovek na ovom svetu pati samo zato jer misli da postoji kao čovek, odvojen od celine. Čovekovo biće je samo jedino pogodno mesto u organskom svetu kroz koje božanska svest može da izrazi sebe u trodimenzionom svetu i da deluje u njemu kao individualna ličnost ne bi li tako izrazila i iskusila sve svoje najfinije aspekte i mogućnosti kroz individualne događaje i njihov smisao. Čovekova individuacija je samo način da se to postigne. Nije cilj sam po sebi.

Božansko se svuda ispoljava kroz razne oblike postojanja, samo se u ljudskom obliku božansko ispoljava kroz događaje, reakciju svesti na događaje i rad. To se drugim rečima naziva karma. Samo se kroz ljudski oblik božanska svest sjedinjuje sa oblikovanjem i zbivanjem. Sjedinjenje svesti sa oblikom je ono što nazivamo spoznajom smisla postojanja.

Čovek je mesto u kome celokupno božansko ispoljavanje i postojanje dobija svoj smisao.

Čovekov jedini smisao postojanja jeste razumevanje, povećanje razumevanja i sebe samog i sveta, u svakom pogledu.

Zato, sagledajmo s razumevanjem sve dimenzije božanskog ispoljavanja da bismo bolje sagledali sebe.

ČOVEKOVA DUŠA

Čovekova duša je individualni odraz božanske svesti ili Apsoluta, koji je sve što postoji. Sve što postoji je božanski Apsolut. Duša je svesni subjekat svega što postoji, samog božanskog Apsoluta. U svesnom subjektu, duši, sažima se smisao svega što postoji. Postojanje teži ka smislu, ništa ne postoji besmisleno. Sve postoji radi nekog smisla. Duša je činilac koji prikuplja smisao svega što postoji. Na taj način duša je kreativni činilac. Ona smisao proverava u praksi, kreiranjem novih mogućnosti postojanja.

Postojanje i svest su jedno isto. Sve što vidite, dodirujete, osećate i opažate na bilo koji način, sva ta gruba materija oko vas, jeste zapravo svest, božanska svest, sve to postoji samo zbog svesne namere da postoji tako kako jeste u svakom trenutku. U tom smislu sve je živo, kao što ste i vi živi. Vi ste sad, oduvek ste bili i uvek ćete biti u okeanu božanske svesti, kao riba u vodi, kao dete u majčinoj utrobi. Taj opis je drugim rečima izrečena ista suština, da je božanska svest samo ovo postojanje ovde i sada, kao sve što jeste.

Božanska svest kao postojanje uvek ima individualne oblike, postojanje nije bezlično, ono uvek ima određene oblike, od elemenata do događaja. Svest–postojanje se uvek individualizuje. Zato sve postoji u nekom obliku. Svest uvek kreira sve oblike, sve događaje, i zato što postoji mnoštvo oblika, postoji i mnoštvo monada svesti koje ih kreiraju.

Božanska svest se uvek deli u monade, u individualne oblike. Sa najvišeg božanskog izvora gde su monade danas poznate kao arhanđeli i serafimi, razgranavaju se kao drvo što se od korena i glavnog stabla sve više deli i sužava u sve veće mnoštvo grančica. Tako se monade božanske svesti, koje su na najvišim dimenzijama kreirale sam kosmos i galaksije, mnoštvo svetova podobnih za život, sve više dele i razgranavaju u sve finije oblike dok ne postanu nad-duše i individualne duše koje se rađaju u fizičkim telima.

U fizičkom svetu sve ima svoj individualni oblik. Da bi to bilo moguće, potrebno je da svest koja stoji iza svakog oblika bude individualna. ***Individualnost svesti, sama po sebi, spontano stvara individualne oblike.*** Počevši do najviših monada arhanđeoske svesti Apsoluta, preko anđeoskih i ljudskih duša, svako biće ima svoju individualnu svest, i svako

od njih, na svom nivou, razmeri i dimenziji, stvara fizičke oblike i događaje. Da bi postojalo mnoštvo individualnih pojava i bića, potrebno je da se svest individualizuje. Na taj način se, mnoštvo bića i pojava koji sačinjavaju svet, stvaraju spontano samom individualizacijom božanske svesti. Nije sam Bog stvorio svako biće i pojavu. One su se stvorile samom individualizacijom božanske svesti, kao posledica te individualizacije.

Tu postoji subordinacija; svest jednog crva daleko je od ljudske ili anđeoske svesti, jer je nastala daleko niže u lancu uzročnosti, ali i dalje je u pitanju jedna ista božanska svest u crvu kao i u čoveku i anđelu. Ona se razgranavala u sve dalje i sitnije oblike, u sve što je mog-la.

Sama individualizacija božanske svesti događa se usled potrebe za ispoljavanjem svih svojih mogućnosti, sve-što-jeste (Bog) ispoljava se kao sve-što-može-da-bude (svet, kosmos, život).

Ipak, ne može se reći da ima beskrajno mnogo monada svesti kao što ima beskrajno mnogo oblika postojanja. Jedna monada proizvodi mnogo oblika. Ne možemo znati broj monada i individualnih duša, ali možemo znati da jedna duša može da ima veliki broj iskustava i kreacija. Ona se rađa u fizičkom telu onoliko puta koliko je potrebno da kroz svoje iskustvo oblikovanja pojava i događaja povrati izvornu božansku svest. Ona treba da spozna da je njena svest, s kojom sve iskušava i kreira upravo ta božanska svest koja se ne razlikuje od samog postojanja. ***Kada nestane svaka razlika između subjekta (duše) i objekta (sveta, postojanja) ostvaruje se izvorno stanje božanske svesti.*** Tada se kroz dušu čovekovu božanska svest ispoljava u svim oblicima postojanja. To je način da „carstvo nebesko“ zavlada na zemlji kao što vlada i na nebu. Ono se ostvaruje kroz čoveka. Ne pada s neba.

Struktura čovekovog bića i njegov odnos prema duši predstavljeni su na sledećoj slici.

Duša je uvek iznad tela, ona je ispravno rečeno transcendentalna u odnosu na telo. Samo je prevelika i premoćna da bi se smestila u malo, smrtno telo. U telu je njen mali odraz u obliku svesnog uma, koje je oblikovan u ego, u individualnu svest ograničenu telom i čulnim opažanjem. Između tog empirijskog uma u telu i transcendentalne svesti duše nalazi se viši um. On povezuje um u telu sa svešću duše, i preko nje sa božanskom svešću.

Sve što čovek dobija od stvarnosti i objektivnog znanja, treba da zahvali toj vezi s višim umom. Sve što dobija od neznanja, iluzije i patnje, može da zahvali zatvorenosti fizičkog uma i ega u telu, kao i otuđenosti od višeg uma i svesti duše. Sva čovekova evolucija na ovom svetu i u telu sastoji se u tome da ojača i pročisti vezu telesnog uma s višim umom kako bi svest duše mogla neometano da se ispoljava u telu i na ovom svetu. U tome je smisao razvoja svih ljudskih kultura i civilizacija. To je ono što svaki čovek u svom individualnom životu sve vreme i čini: razvija percepciju sveta zbog njegovog razumevanja, a to se može ostvariti jedino shvatanjem kako sam um funkcioniše u telu. Da bi to postigao, on mora da razvije vezu s višim umom. Fizički um ne može da vidi sebe samog. Mora da koristi višu svest da bi razumeo sebe. Ta viša svest je viši um i on je uzrokovan svešću duše koja je na još višem nivou. Na taj način, bez transcendencije nije moguća svest ni o čemu. Kad um ne bi mogao sam sebe da nadiđe, nikada ne bi mogao sebe objektivno da sagleda i razume, ne bi bio svestan samog sebe. Fizički um je svestan samog sebe samo u onoj meri u kojoj je otvoren za svest višeg uma. Što je više svesti višeg uma, otvoreniji je za svest duše koja je iznad višeg uma. Uvek kad nauči nešto novo, kad sebe koriguje i ispravlja u greškama, čovek pravi korak ka višem umu i svesti duše. Uvek kad više ispoljava svest duše, on postaje bolji čovek.

Sve što čovek zna o Bogu i božanskom potiče od te povezanosti uma i višeg uma i svešću duše. Čovek nikada nije imao kontakt sa samim Bogom, već uvek samo sa svešću višeg uma, i ponekad sa samom dušom. Svi „razgovori s Bogom“ su zapravo razgovori sa višim umom i svojom dušom. Nikad s Bogom. Bog ne brblja s ljudima, on je najviša stvarnost, samo postojanje, i ne može da učestvuje u iluzijama ljudi koji sami borave u iluziji da su neka izdvojena individualna bića. Kroz samo postojanje Bog je rekao sve što ima da kaže. Zato je on uvek u tišini. Njegova ćutnja jeste sâmo postojanje. Zato smo najbliži Bogu kad sami začutimo, kada umirimo um. Tada smo najotvoreniji za stvarnost, za istinu i lepotu. Kada nas lepota

stvarnosti spontano zatekne, zanemimo od čuda. Celokupno obraćanje Bogu kroz razne rituale i postupke koji su deo života, zapravo su disciplinovanje uma i tela da budu podesni i otvoreni za vezu s višim umom, sa svešću duše. Ništa drugo. Ako se ovo ne uviđa, onda se sve svodi na magiju, a magijom se Bog ne priziva, ma koliko tu magiju nazivali liturgijama i misama. Bog se ničim ne može prizvati jer je on u osnovi samog postojanja. On je samo postojanje. Njegove reči su zapisane u Bibliji: „Ja sam onaj koji jesam“ (*ehyeh asher ehyeh*). Na izvornom jeziku stoji: „Ja sam sâm postojanje“, ali prevodioci su to izmenili.

Jedna nad-duša sadrži više individualnih duša koje se rađaju u telima. Iako ovde govorimo da se duša rađa više puta, to kažemo iz nužde razumevanja s naše tačke gledišta, a to je linearno vreme. U stvarnosti, duša ne postoji u vremenu. Linearno vreme postoji samo na površini planeta, u trodimenzionalnom fizičkom svetu. U stvarnosti postoji samo bezvremena sadašnjost kao sâm prisustvo božanske svesti koja je apsolutna, što znači bezvremena. Iskustvo vremena imamo jedino kad smo zatvoreni u fizičkom telu, samo iz njega vidimo da se duše rađaju više puta tokom vremena. U stvarnosti, posmatrano iz perspektive same duše, ona se trenutno ispoljava u svim telima paralelno. Svi naši životi, sve naše inkarnacije, događaju se paralelno u bezvremenoj sadašnjosti. Smrt je iluzija, jer sve dok smo u telu, u telesnom umu, najmrtviji smo što ikad možemo biti. Fizička smrt je rođenje, a rođenje tela je sićušna smrt za svest duše. To je tako zbog veličine naše duše.

Posredstvom čovekove duše, božanska svest gradi i ispoljava sve što postoji i događa se na ovom svetu. Ljudske nad-duše su stvorile ovu planetu i sav život na njoj. Kasnije se ta nad-duša podelila u mnoštvo individualnih duša koje se inkarniraju u fizičkim telima.

To je pravo poreklo i istina o nama, ljudima na ovom svetu.

Svoje zajedničko poreklo i povezanost uspeli smo da zaboravimo. Zaborav je deo plana naših duša, deo procesa ispoljavanja božanske svesti koja to čini na sve kreativne načine, a najkreativniji način je da sama sebe zaboravi i da se ponovo pronađe.

Početna faza tog ponovnog pronalaženja manifestuje se kroz sve religije.

Zrela faza ponovnog otkrivanja božanske svesti je razvoj nauke.

Završna faza je čovekova samospoznaja ili bogospoznaja.

Prema tome, konačna stvarnost čovekovog postojanja je to da čovek zapravo ne postoji, kao što ne postoji ni bilo šta drugo, već uvek postoji samo božanska svest koja ispoljava sve svoje mogućnosti, sebe samu, kroz sve oblike. Jedina osobenost čovekovog oblika je u tome što je on najfinije i zato najpodesnije mesto za samospoznaju božanske svesti.

Jedina čovekova sudbina je da sprovede samospoznaju božanske svesti do kraja.

Za to je potrebno više inkarnacija.

To je zadatak svih ljudskih inkarnacija.

Koliko je taj posao veliki, pokazuju sve ljudske drame.

Čovek greši i strada samo ako nije posvećen radu na osvešćenju i samospoznaji. Logika nam kazuje da je destruktivno ono što nije ispravno. Zato je ispravno samo ono što je za dobrobit svih bića, samog života, jer sva bića i sav život postoje radi percepcije i iskustva života; percepcija i iskustvo života postoje radi otkrivanja smisla postojanja, a to je u krajnjem ishodu sama božanska svest.

Uistinu, čovek uvek sve radi sa ciljem samospoznaje, samo što je nekad toga svestan, dok velikim delom nije. Sve što mu se događa, događa mu se radi samospoznaje, bilo da je toga svestan ili ne. Sav čovekov razvoj kroz religiju, kulturu i nauku, ima za cilj da toga postane svestan. Svestan onoga što uvek jeste, da bude onaj koji jeste, ono što jeste sâmo postojanje (ehyeh asher ehyeh).

Tako se svest o postojanju i sâmo postojanje ukrštaju u sa-mom čoveku. To je krst koji čovek nosi, na kome je razapet. Čovek taj krst nadilazi, on vaskrsava onda kada ih ujedini, kad svest i postojanje budu jedno, kad postojanje bude potpuno svesno i kad svojom svešću bude kreirao postojanje u skladu s njegovom pravom prirodom, stvarnošću. Kad čovek nadiđe svaku njihovu razliku, njegova duša vaskrsava. Samo na taj način se čovekova duša oslobađa svih uticaja ovoga sveta, svih grešaka (grehova).

NEISPOLJEN I ISPOLJEN BOG

Ako je univerzum hologram, tada se ništa ne razlikuje od naj-višeg božanskog Apsoluta, od Boga, pa se tako ne razlikujemo ni mi. Mi smo Bog sam. Međutim, mi to ipak ne znamo i ne vidimo tako. Sebe doživljavamo ne samo kao odvojene od Boga, već kao njegove totalne suprotnosti. Tako se i ponašamo, jer nam je data božanska sloboda da ispoljavamo sve što može da bude ispoljeno, a to uključuje i najveće iluzije. U skladu sa onim kakvi jesmo, tako i vidimo sve oko sebe, jer nam svet uvek izgleda onakav kakvim ga vidimo. Jedino svešču duše možemo da ga vidimo onakvog kakav on jeste.

U tome je suština celog događaja „stvaranja sveta“: i svet i stvaranje sveta postoje samo u umu koji misli da je odvojen od božanske celine. Svet nije stvoren. Stvoren je samo um u iluziji svoje odvojenosti od božanske celine. Da bi svoju odvojenost iscelio, um zamišlja da je svet stvoren.

Kako je pak došlo do toga da se naš um oseća odvojen?

Božanski Apsolut je sve što jeste i izvor svesti. Kao takav, zbog same prirode svesti, on mora da se ispolji i izrazi da bi imao percepciju sebe, da bi bio svestan sebe. Percepcija se uvek događa između subjekta i objekta. Zato on, kao subjekt, mora da se ispolji u obliku svega što može da postoji, svih objekata. To je ovaj kosmos, u svim dimenzijama koje opažamo čulima i onim koje postoje, ali ih ne opažamo.

Apsolut ne može da ostane neispoljen, jer tad dolazi do paradoksa: ako je neispoljen, ne ostaje ništa, već praznina, sunyata, kako je to već opisano u ezoteričnim učenjima. Međutim, ništavilo ne može da postoji. Zato božanski Apsolut uvek mora da bude ispoljen kao on sam; u svom ispoljavanju ne može da bude ništa drugo nego uvek on sam, jer ništa nije moguće izvan njega samog.

Stoga, božanski Apsolut postoji na dvojak način: i kao neispoljen (kao on sam, kao apsolutno), i kao ispoljen (kao sve što jeste, kao relativno). Ta dva aspekta su za naš otuđen um paradoksalni, ali su u osnovi jedno isto.

Nije stvarnost paradoksalna; samo je naš um u paradoksalnom stanju i samo on vidi stvarnost kao paradoksalnu. Stvarnost ne može biti paradoksalna, ona je jedna božanska celina. U toj celini, jedino što može da se pojavi kao virtuelna paradoksalna pojava, jeste um u čovekovom telu.

Samo ako se celina posmatra iz takvog uma, koji sam boravi u paradoksalnom stanju i koji misli da je odvojen od celine, svet izgleda kao odvojen od celine, od Boga. Samo se takvom umu čini da je svet stvoren odvojen od Boga. Zato se kaže da je svet stvoren samo u umu, da nema sveta izvan uma itd.

Pa ipak, da bi se došlo do tako savršene pojave kao što je individualan um čovekov, u savršenoj virtuelnoj odvojenosti od Apsoluta, ispoljavanje božanskog Apsoluta mora da se dogodi kao:

1. **nešto novo** – da se ispolji se kroz pet dimenzija, i
2. kao **nešto drugo** – da se ispolji kao svoja suprotnost.

ISPOLJAVANJE BOŽANSKOG KROZ PET DIMENZIJA

Da bi izgledao kao *nešto novo*, božanski Apsolut ispoljava sebe kroz sve dimenzije, od najfinije do najgrublje.

Sve religije uče da postoje 'viši svetovi', 'carstvo nebesko'. Ezoterično znanje nam govori detaljnije o tome. Ti 'viši svetovi' su, naučno govoreći, više dimenzije. Sve su delovi iste prirode u kojoj živimo koja se sastoji iz više dimenzija. Međutim, naša čula i psihologija percepcije su takvi da opažamo samo grubu fizičku stvarnost, fizičku dimenziju. Takvih dimenzija ima više.

Najviša i najfinija dimenzija je ona koja je u svim pravim ezoteričnim učenjima predstavljena etrom ili akašom, što u savremenoj fizici odgovara univerzalnom kvantnom polju, odnosno čistoj čovekovoju svesti. Opažamo je kao sam prostor koji je univerzalni ishod svega drugog.

Zatim sledi dimenzija koja je predstavljena elementom vazduha, to je svet ideja ili čovekovih misli. Manifestuje se na spoljašnjem planu i kao gasovito stanje elemenata.

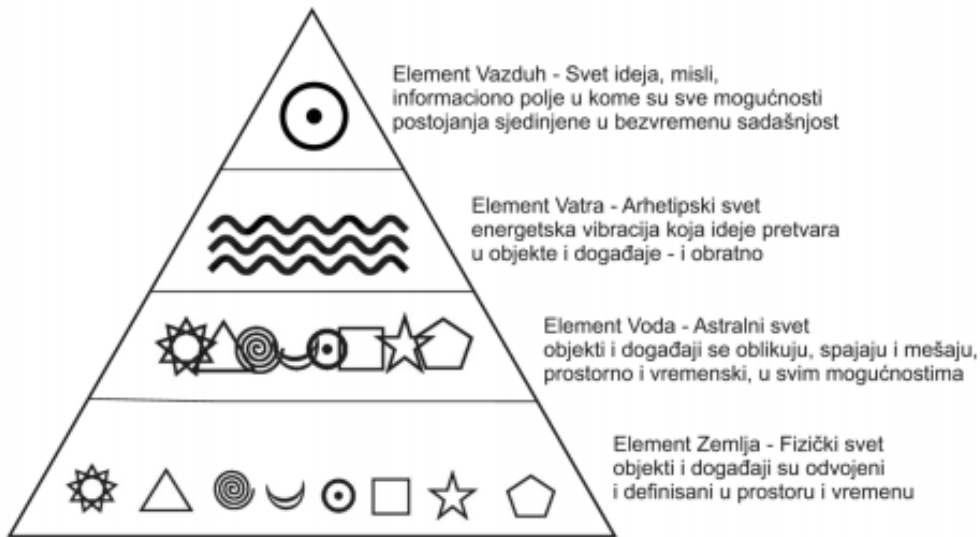
Sledeći je element vatre koji predstavlja energiju, nameru da se ideje ostvare. U čoveku je to volja, ono što nas pokreće svakog tre-nutka, zajedno s mislima. Na spoljašnjem planu su to sva zračenja.

Zatim sledi imaginacija, koja detaljno i u svim aspektima oblikuje jasnu sliku ostvarenja ideje. Ona se održava emocijama. Ništa ne može da se ostvari niti održi bez emocija. Koliko nešto želimo, toliko ćemo i ostvariti. To je predstavljeno elementom vode. Na spoljašnjem planu su to sva tečna i plazmatična stanja.

Na kraju dolazi element zemlje koji predstavlja konačno, fizičko ostvarenje ideje. Na spoljašnjem planu je to gruba ili materijalna realnost.

Dakle, u pitanju je jedan isti proces koji je rasejan po dimenzijama koje su predstavljene elementima. Sve je to u nama, mi smo sačinjeni od svih dimenzija prirode, pa zato posedujemo misli (vazduh), volju (vatra), imaginaciju i osećanja (voda), a sve to u fizičkom telu (zemlja). Jedino je u ljudskom biću sabrana moć da razmišlja, poseduje volju, osećanja i da na fizičkom planu ostvaruje ideje. Zato religije govore da je čovek stvoren tek na kraju, kao najsavršenija tvorevina božanskog ispoljavanja.

Sve dimenzije kroz koje se božansko ispoljava, imaju piramidalnu strukturu. Otud toliko piramida svuda u svetu, od najstarijeg doba. Tačka na vrhu je akaša ili etar. Zatim slede elementi koji predstavljaju različite stepene zgušnjavanja ideja, sve do onog što opažamo kao grubu fizičku realnost na zemlji.

Ova piramidalna struktura istovremeno sažima i razbija ispoljavanje svega kroz dimenzije, slično kao što prizma razbija sunčevu svetlost na sve boje. Ideja (u elementu vazduha) i konkretna fizička realnost se ne razlikuju, sem što se isti proces prelama u drugačijim aspektima. Kada držimo u ruci neki predmet, na primer kamen, misao u našem umu da je to kamen je isto što i sam kamen koji držimo u ruci, **to je jedna ista pojava, samo je odvojena različitim dimenzijama**; u elementu vazduha u nama postoji kao misao, a u fizičkoj realnosti (elementu zemlje) kao gruba pojava kamena. To je zapravo razlika u vremenu. Misao o kamenu koja je nastanjena u mislima samo je trenutna, to je bezvremena sadašnjost, dok je kamen u spoljašnjem prostoru trajan u linearnom vremenu onoliko

koliko mu fizički zakoni dozvoljavaju da traje, ili dok ga nekom novom idejom ne razbijemo ili oblikujemo u nešto drugo.

Dimenzije tvore razliku između misli i kamena. Pomoću ispoljavanja kroz dimenzije, Apsolut čini da stvari izgledaju kao nešto novo (a ne kao on sam) i da to čovekov um opaža kao nešto drugo (a ne kao neizmenjen božanski Apsolut).

Uz pomoć dimenzija božanski Apsolut projektuje linearno vre-me. Zapravo, nije stvoreno ništa drugo, ništa objektivno po sebi i za sebe. Jedino je uz pomoć dimenzija stvoreno vreme. Ali u linearnom vremenu (element zemlje) sve što je zapravo trenutno i bezvremeno, u jedinstvu sa Apsolutom (eter) izgleda kao neki objekat u prostoru koji postoji tokom vremena, koji nastaje i nestaje.

Ovo možemo razumeti još bolje na sledeći način. Postojanje je svesno i ta svest je upravo ova naša svest koju sad koristimo, ali je znatno umanjena i sužena na našu individualnost. Predmet koji držimo u ruci isto je što i naša misao (ideja) o tom predmetu. U elementu zemlje, ona postoji kao grub oblik u vremenu, a naša misao je ista ta stvar samo u elementu vazduha, gde je ona trenutna, samo ovde i sada. Postojanje različitih dimenzija ih razdvaja na našu misao o toj stvari (u nama) i samu materijalnu stvar (spolja). To je zapravo jedno isto, samo što spektar različitih dimenzija razdvaja njihovu pojavnost (kao što prizma razdvaja jednu svetlost u sve boje). Taj spektar su zapravo vremenske dimenzije. Misao je trenutna, ili traje onoliko trenutaka koliko razmišljamo o nečemu, a materijalni predmet traje koliko mu fizički uslovi dozvoljavaju, dok se ne raspadne, ili dok ga nova misao, ideja, ne promeni (npr. ako ga razbijemo, napravimo nov, kombinovanjem elemenata). Predmet je oblik u vremenu, a misao je trenutni oblik.

Zato: što duže uspemo da zadržimo jednu ideju (vazduh), uložimo energiju (vatru strasti) u njeno očuvanje pomoću imaginacije (zalivamo je, voda), toliko ona postaje trajan oblik, materijalizuje se. To je proces stvaranja kroz čoveka. To je zakon privlačenja ili ostvarenja namere.

Stolica na kojoj sedite jednako je svesna sebe kao i vi sami, s razlikom što je ona svesna samo jedne mogućnosti – da bude stolica na materijalnom planu, dok ste vi sačinjeni iz više dimenzija i posedujete um koji može da osmišljava sve mogućnosti.

Božansko se, dakle, ispoljava kroz dimenzije. Sve dimenzije su oblikovale ljudsko telo. Stoga, čovek može da spozna više dimenzije. Što ih

više upoznaje svojim fizičkim umom, toliko se više božanske svesti iz viših dimenzija spušta na svoj fizički plan. Tako božanska svest konkretno deluje kroz ljudsko telo. U ljudskom telu božansko sažima sve dimenzije svog ispoljavanja. Kroz čoveka se spajaju nebo i zemlja, božanska svest deluje na materiju. Ne samo da deluje i ispoljava se, nego jedino kroz čovekovo biće, putem samog delovanja, dolazi do spoznaje smisla delovanja, do svesti o sebi. Kad čovek nešto spozna, nauči da radi i uspešno završi, to je samo mali delić božanske svesti koja je u nečemu spoznala sebe samu.

Treba ispravno razumeti da dimenzije i paralelni svetovi nisu isto. Jedna dimenzija (npr. materijalna) može da postoji na sve moguće načine paralelno, i to su njene paralelne realnosti. Druga dimenzija (astral) takođe. Svaka dimenzija postoji u svim mogućim paralelnim realnostima. Na primer, ovde, na fizičkom planu, neko je siromašan u jednoj realnosti, bogataš je u drugoj, dok u trećoj pripada srednjoj klasi, itd. U ovom slučaju, iz jedne realnosti prelazimo u drugu kad se osposobimo za to, kad se obogatimo ili osiromašimo. Sve se to odvija relativno sporo zbog prirode fizičkog sveta u kome vlada inercija i kakva-takva čvrstoća. U astralu je isto, samo što je u njemu manja inercija i gustina, pa se paralelne realnosti brže smenjuju, što možemo lako da uočimo u snovima i dok smo svesni u astralu. U njemu je sve brže i fleksibilnije. Zapravo je toliko brzo, da nas to zbunjuje i zato i ne možemo da razumemo snove.

Što je viša dimenzija u kojoj boravimo, brzina izmena paralelnih realnosti, odnosno mogućnosti postojanja, brže se smenjuje. Tako se u elementu vazduha ili misli to najbrže odvija. U mislima, za samo nekoliko trenutaka možemo da preletimo i istražimo veliki broj realnosti. To i jeste razmišljanje. Kada se nalazimo u meditaciji, iza misli, izvan smo vremena i prostora, u stalnoj sadašnjosti, odnosno u etru ili kvantnom umu. Zato su sve dimenzije prikazane kao piramidalni geštalt, jer se vreme i prostor sve više smanjuju i sažimaju kako se pomeramo naviše.

Čovek je sredstvo i način na koji Bog spoznaje sebe u materijalnom svetu, svetu koji je prividno sušta suprotnost božanskoj svesti. Sve ovo možemo opisati i na način koji je prikladan religijskom načinu razmišljanja jednog vernika.

Misao i ideja u Bogu postaje fizička stvarnost, ovaj svet. Bog ne razmišlja i ne fantazira beskorisno, kao što to činimo mi. Svaka njegova ideja se materijalizuje. Otud, sav ispoljeni univerzum je ispoljavanje božanske

svesti o sebi, jer ništa ne može da postoji izvan božanske svesti, izvan Boga, on je apsolutan. Međutim, budući da je njegova priroda apsolutna, on ne može da se bavi svim detaljima i sitnicama ovoga sveta. Da bi postojale individualne pojave i stvari, i da bi imale slobodu da se kreću i događaju na sve moguće načine, Bog je projektovao monade individualne svesti koje imaju zadatak da se time bave, da kreiraju sve detalje univerzuma i života u njemu. To su arhanđeli i anđeli. Oni su to samo dok borave u najvišim dimenzijama. Kad dođe do njihovog daljeg deljenja, umnožavanja i sužavanja u još manje monade individualne svesti, onda te manje monade anđeoske svesti postaju ljudske duše koje se rađaju u telu na ovom svetu. To smo mi, ljudi s dušama. Rađajući se u telu, ljudske duše delimično zaboravljaju ko su, zaboravljaju na svoju anđeosku i božansku suštinu. Njihov cilj je da ovde nastave delo stvaranja i razrađivanja svega stvorenog kroz sve moguće kombinacije i situacije, i da se pritom ne služe obmanjivanjem u igri tako što koriste gotova rešenja. ***Princip božanske svesti se ovde ispoljava samo kroz kreativnost, kroz otkrivanje novog i ispravnog.*** Kad ovde, gde je sve obavijeno u zaborav i skriveno od istine, ponovo budemo otkrili istinu i pravu prirodu stvari, time će se ponovo otkriti božanska prisutnost, koja je u svim pojavama i stvarima, jer je apsolutna. Božanska svest se manifestuje kroz kreativnost, a ona nije moguća ako su nam rešenja unapred poznata.

Ljudske duše na ovom svetu, kao na pozorišnoj bini opremljenoj svim mogućim scenografskim rekvizitima, igraju se sa svim mogućnostima, stvarima i događajima.⁸ Ta igra je njihova karmička drama i sudbina. Svaka duša glumi svoju ulogu, sastavni je deo cele drame. Ona je ujedno i komedija i tragedija, ima svoj uvod ili ekspoziciju, najrazličitije zaplete, najviše kulminacije i sve moguće preokrete ili peripetije. Takođe, sve one vode ka raspletu, ka otkrivanju smisla cele igre.

⁸ Između ostalih igara, ljudske duše su na ovaj svet donele i pozorišnu dramu kao podsetnik za principe delovanja na ovom svetu. Izvođenje drame u pozorištu, i kroz literaturu, jeste najveći podsetnik za ljudske duše dok su na ovom svetu u telima, zašto su ovde i šta treba da rade. Veliki pisci su stare, velike duše koje nas podsećaju ko smo. Vilijam Šekspir (čitaj: Francis Bacon) sve je to znao kada je zapisao: „Čitav svet je pozornica, na kojoj svako igra svoju ulogu“.

Nijedna uloga nije nepotrebna niti pogrešna. U apsolutnoj prirodi Božjoj, život jednog mrava, deteta koje je preminulo ubrzo nakon rođenja, vaš život kao i život Odiseja i Metuzalema, imaju jednaku vrednost. Svi su oni unutar božanske svesti, kao njegove ideje. One su bezvremene. Svi životi se realizuju paralelno. Trenut-no ste svesni samo ovog aktuelnog života, i ne brinite zbog toga ako njegov rasplet nije onakav kakav biste želeli da bude. Vi postojite u svim mogućim paralelnim stvarnostima u kojima iskušavate sve moguće rasplete sudbine. Videćete ih kad izađete iz ovog života. Za sada ste fokusirani samo na jednu sudbinu. Možete da ih povežete i zamenite već u ovom životu ako ste dovoljno svesni ovoga o čemu se ovde govori.

Veće od drama su misterije, kojima je osnovni moto: spoznaj samog sebe i spoznaćeš da si Bog.

Misterije uglavnom podučavaju suštinu istine o višim dimenzijama. Veoma je važno razlikovati prirodu svake dimenzije jer mnoge zablude nastaju iz njihovog nerazlikovanja. Na primer, možemo imati ideju ili ubeđenje da je sve trenutno i iluzorno, da mi kreiramo realnost. To je tačno ali samo na višim nivoima stvarnosti, u elementu vazduha. Na fizičkom planu stvari i pojave se ponašaju na supstancijalan način, imaju koherentan oblik, postoje u vremenu i kreću se kroz prostor. Ovde, na fizičkom planu, već postoji realnost koja je kreirana i koja deluje u vremenu. Na primer, davno sagrađena kuća. Možemo da uđemo u nju i da je koristimo. To je realnost fizičkog plana, ali samo njegova. Međutim, pošto smo sačinjeni od svih dimenzija, možemo na fizičkom planu, u svom umu koji pripada elementu vazduha, da imamo iskustvo trenutnosti i bezvremenosti, da virtuelno iskušavamo više paralelnih realnosti, da ih preispitujemo kao mogućnosti. Zato i možemo da budemo kreativni jer imamo mogućnost da sve dimenzije odjednom iskušavamo u sebi.

Ako ne razlikujemo i ne poznajemo prirodu nižih i viših, suptilnijih dimenzija, doživljavamo paradoks. Tako je nastao poznati problem Šredingerove mačke koja i postoji i ne postoji (kopenhagenska interpretacija kvantne mehanike). Subatomske čestice se ponašaju i kao talas i kao čestice istovremeno samo na višim, odnosno suptilnijim dimenzijama. Na ovoj gruboj realnosti talas se pretežno ponaša kao čestica. Kvantna superpozicija se završava negde u elementu vatre, odnosno u području energije. U elementu vode ili u astralu sve je već oblikovano relativno trajno. Na fizičkom planu elementa zemlje sve ima

relativno čvrst i trajan oblik. Zato svi zajedno živimo u istom svetu, Mesec postoji iako ne gledamo u njega.

Tačno je da subjekt odlučuje o stvarnosti, da kreira stvarnost, ali to se ne događa na isti način u svim dimenzijama, u elementu vazduha ili mislima, i na fizičkom planu. Zato i postoje različite dimenzije, da bi se to razlikovalo. U elementu vazduha sve realnosti postoje paralelno i ideje se manifestuju trenutno, mogu lako da se menjaju. Na fizičkom planu idejama je potrebno vreme da bi se realizovale, i ispunjenje uslova koje zahteva fizička realnost. Mi, kao svesni subjekti, odlučujemo o manifestaciji ideja na fizičkom planu, ali ne treba da imamo iluziju da je i na tom planu sve trenutno i iluzorno.

Moguće je da svesni subjekat menja fizičku realnost svojom svesnom namerom, ali samo ako ima potpunu svest najviše dimenzije ovde na fizičkom planu, ako poseduje kvantni um, što to znači čistu svest o sebi ili svojoj duši.

Kad svest o sebi (vazduh) postane dovoljno jaka da i energetsko telo (vatra) prožme svojim ne–hercijanskim stanjem (to je osećaj ovde i sada, nestanka vremena, jedinstva svega), odnosno da i energiju može da koristi u stacionarnom ili ne–hercijanskom obliku; ako u imaginaciji (voda) ima tačno predočen oblik onoga što namerava, onda može da deluje na fizičku realnost, da čini čuda.

Ako nema sve te preduslove spojene u jedno, onda mora da uzme alat u ruke i da fizički radi na ostvarenju svojih ideja.

Svi naši životi na ovom svetu posvećeni su učenju i razumevanju prirode dimenzija i uloge naše svesti u njima.

Sve naše neznanje na ovom svetu sastoji se od nepoznavanja prirode viših i nižih dimenzija, od brkanja njihovih principa delovanja.

KAKO JE ZAISTA STVOREN SVET? Jedno lično viđenje

Jedna od sporednih nuspojava moje meditativne prakse (*za zen, shikantaza*) tokom 40 godina bila su i vantelesna iskustva. Ispitivao sam sve aspekte tog iskustva, sve zakonitosti astralnog sveta. Samo jedna pojava me je zbunjivala. Naime, kada bih u astralu uzleteo, nadišao bih oblike ovog sveta koji u nižem astralu još uvek postoje, i stupio u ono što nazivaju viši astral, mentalni svet ili hyperspace. Tu nema oblika iz ovog sveta već samo apstraktnih i geometrijskih koji se smenjuju brzinom misli u fantastičnim bojama. U skladu s dimenzijama piramidalnog geštalta prirode koji je izložen u prethodnom poglavlju, iznad toga se nalazi samo područje etra ili akaše. Poželeo sam da uđem u njega. Međutim, uvek kada bih se uzdigao maksimalno „visoko“ iznad najvišeg astrala, vraćao bih se u fizičko telo. To vraćanje je bilo praćeno najvišim blaženstvom *samadhija*, u kome su svest i postojanje jedno isto, u blaženstvu (*sat-chit-ananda*). Takvo blaženstvo bi trajalo nekoliko dana. Naravno, prva pomisao mi je bila da nisam uspeo da „uđem u etar“, da sam se zato vratio u telo.

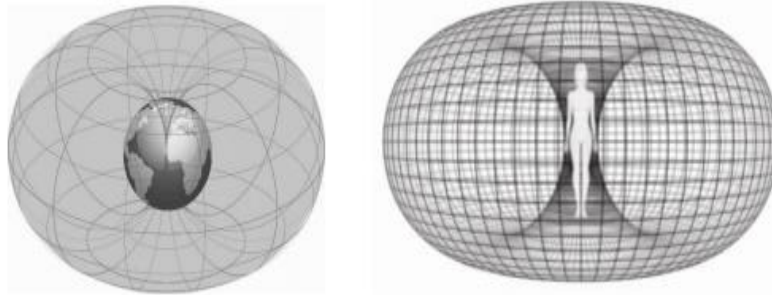
Međutim, zahvaljujući dovoljnoj životnoj zrelosti, odnosno sposobnosti da meditativnu svest iz *samadhija* u meditaciji primenim u životu, sazeo mi je sledeći uvid. Moje automatsko vraćanje u fizičko telo nakon pokušaja da nadiđem astralnu i mentalnu ravan, nije bio neuspeh, već potpuni uspeh. Naime, prostranstvo etra ili akaše, nije tamo negde gore u apstraktnim visinama i dimenzijama, već je ovde i sad, ono je sve što jeste ovde i sada, ono je svest najviše, bezvremene realnosti ovde i sad, sam ovaj fizički svet.

Kada se nadiđe svet oblika, automatski se vraćate u oblik jer praznina (*sunjata*) i oblik (*tathata*) su jedno isto, *samsara i nirvana* su jedno isto. Tačnije, onda se vraćate u stvarnost, a stvarnost je sve što jeste ovde i sada, svaki oblik i događaj u vremenu i prostoru. Nema ničeg što nije najviša stvarnost.

Učenje Nagardune mi je pomoglo da to razumem, ali sasvim je drugačije kad se to direktno doživi.

Govoreći jezikom fizike, kvantno polje ili etar, nije mikroskopsko malo polje koje se može dosegnuti samo u indirektnim ispitivanjima sa akceleratorima čestica, već je to sam ovaj prostor u kome sve postoji. Sve što postoji u pojavnom univerzumu, sva „materija“ nastaje trenutno iz vibracije kvantnog polja, iz samog prostora. Zato je značenje rači akaša upravo prostor.

Materija nastaje iz kvantnog polja ili prostora putem vibracija koje slede zakonitost fraktala i zlatnog preseka. Svuda u prostoru postoje mesta gde nastaju takve vibracije, ona su manja ili veća. Najveća su 'crne rupe' u kosmosu, a najmanja u središtu svakog atoma. Oko svih tih mesta nastaje torus, osnovna struktura vibracije koja oblikuje svako telo. Sve što postoji u fizičkom univerzumu, od elektrona, čoveka, zvezda i galaksija, postoji po modelu torusa. Čovekova aura ima isti oblik torusa, kao i sve što omogućava život, plod jabuke ili drugo voće.

U središtu svakog torusa postoji jedna 'crna rupa', čist prostor, akaša ili etar, „ulaz“ u kvantno polje.

Njihove različite veličine tvore sve razlike u oblicima sve-ga što postoji u kosmosu. Najveće 'crne rupe' stvaraju galaksije. Manje stvaraju zvezde, ali njihova veličina je takva da, u skladu sa svojim razmerama, na rubu svog torusa dolazi do draženja povratnog polja (ono nastaje u interakciji sa okolnim prostorom drugačije vibracije) koje stvara visoke vibracije svih elemenata. Usled visokih vibracija, stvara se visoka temperatura. To se ispoljava kao vrela plazma koju vidimo na površini zvezda, kao njihovu svetlost. Unutrašnjost zvezda je hladna i tamna upravo zbog ovakve njihove strukture i etra u središtu.

Kada je 'crna rupa' manja, ona takođe na rubu svog torusnog polja stvara vrelu plazmu od svih elemenata, ali pored vrele plazme te elemente može da održava i u ohlađenom stanju. To se događa zato jer je 'crna rupa' manja nego kad su u pitanju zvezde, te elementi mogu da se formiraju i u hladnijem stanju – ne samo kao plazma, već i konkretni elementi odvojeni u prostoru. Tako se na rubovima tih manjih 'crnih rupa' pored vrele plazme formira i ohlađena kora od elemenata i to vidimo kao planete.

Planete i sva nebeska tela su sfernog oblika upravo zato jer su nastale usled torusnog kretanja energije. Svaka planeta je šuplja i u svom središtu ima jednu malu zvezdu s malom 'crnom rupom'. Planete u svojoj kori zadržavaju vibracije središnjeg sunca, jer kora svakako nije ravnomerno ohlađena, pa tako ispod ohlađene površine postoji i magma koja ponekad izbije u erupciji vulkana. I ta pojava sledi obrasce torusa pa tako vulkani svuda na Zemlji i drugim planetama postoje na istim geografskim širinama. Opet, nisu sve planete iste veličine pa tako one veće, s malo većom 'crnom rupom' u svom središtu imaju i veću temperaturu koja onemogućava formiranje čvrste ohlađene kore od elemenata. Tako su one kao veliki gasni džinovi (Jupiter, Saturn i Neptun) jer su suviše male da bi bile zvezde a suviše velike da bi bile planete s hladnom korom.

Torus ima oblik sfere zato što je sfera bezgranična. Sfera je kao takva direktan odraz bezgraničnog prostora. Sfera je jedini trodimenzionalni oblik u koji može bezgranični prostor da se projektuje i izrazi. Zato su sva nebeska tela sferna.

Tako je iz božanske svesti, kvantnog polja etra nastao svet. Tako je nastao i čovek.

Zapravo, usled holografske prirode postojanja, u kome ništa nije odvojeno i sve se odražava u svemu, veliko u malom i obratno, sve ovo proishodi svakog trenutka. Sve ovo čovek direktno spoznaje u trenutku kad svest (Boga) prepozna kao postojanje i postojanje kao svest (Boga). To je iskustvo *samadhija* u meditaciji.

Kad čovek izađe iz stanja *samadhija* u meditaciji i započne pokret i aktivnost, tad nastaje svet, on postaje ispoljen. Kad uđe u meditaciju, u *samadhi*, svet nestaje, postaje neispoljen. Međutim, meditant je ipak tu, postoji uvek. On ne bi meditirao, ulazio i izlazio iz meditacije da ne postoji uvek, ali kad je u *samadhiju* on postoji u božanskoj stvarnosti. Jedina razlika stvorenog i nestvorenog sveta jeste u njegovoj spoznaji kao božanske stvarnosti, i našeg učešća u njemu.

Kosmološka teorija Jačeg antropičkog principa (*Strong Anthropic Principle ili SAP*) kaže da fundamentalne konstante prirode, kao što je odnos između mase protona i mase elektrona, moraju da budu upravo ovakve kakve jesu da bi se desila evolucija života zasnovanog na ugljeniku i, u krajnjem vidu, da bi nastao čovek kao sves-ni posmatrač. Vidljive osobine svemira, kakve su u svemu, nisu proizvod slučajnosti ili prirodne selekcije između više mogućnosti, nego su posledica sasvim određene svrhe: stvaranje uslova za nastanak svesnog subjekta, čoveka.

Eto, to je cela priča o stvaranju sveta.

Da bismo ispravno razumeli odgovor na pitanje o nastanku sveta treba još jednom naglasiti suštinu: svet nije stvoren, svet se i dalje stvara u svakom trenutku, a kako će se stvarati, zavisi od nas i naše percepcije, od svesti, i našeg delovanja u svetu. Nije isti svet bez čoveka i sa čovekom. To je sasvim očigledno.

Postoje svetovi gde nema života, tačnije gde nema svesnih subjekata. To su uvek pusti svetovi gde se ništa ne događa, gde nema života. Čim se pojavi makar i najmanji svesni subjekat, bakterije, odmah počinje da se nešto događa i stvari se menjaju. Što je svesni subjekat složeniji i savršeniji u percepciji i delovanju, svet u kome on živi brže se i osetnije menja i usavršava. Naša planeta se burno menja jer je naša svesnost sve izraženija, na njoj je puno raznoraznih svesnih subjekata. Ne menja se sasvim usklađeno jer ni svest tih subjekata nije usklađena.

Pre pojave čoveka (kao svesnog subjekta) završena je samo jedna polovina posla, ispoljila se mogućnost za život, stvaranje uslova, postavljena je pozorišna scena. Sa čovekom kao svesnim subjektom koji može svesno da dela, biće odrađena druga polovina posla, a to je osvešćenje smisla postojanja, spajanje božanske svesti s postojanjem. Čovek tad kao svesni subjekat spoznaje da je apsolutno svaka tvorevina i pojava sama božanska svest, i da nema ničeg drugog osim nje. To je svrha evolucije. Početak i kraj sveta ujedinjuju se u čoveku jer svest u čoveku, s kojom je on svesni subjekat, jeste ista ona božanska svest koja sve stvara.

Dakle, ni nauka ni teologija vam ne mogu pomoći da spoznate tajnu stvaranja sveta sve dok svoje svesno delovanje ne budete uskladili s prirodom sveta. Vaša percepcija i delovanje su dve polovine iste celine koja otkriva tajnu sveta. Ispravna percepcija i ispravno delovanje zajedno otkrivaju stvarnost sveta. Kada ste ispravno usklađeni sa svetom, onda ste ispravno religiozni, i posedujete ispravan naučni um. Ispravna

usklađenost sa svetom je cilj i svrha religioznosti i nauke. Zato nas religioznost i nauka zajedno uče delovanju u svetu.

Ukratko rečeno: kad uskladite svoju percepciju i svesnost sa svojim delovanjem tako da ne bude nikakve razlike između svesti i delovanja, ni po intenzitetu niti sadržaju i smislu, biće vam jasna priroda ovog sveta i bićete usklađeni s njim. S Bogom.

Svoju svest smatrajte za Boga, a svoje delovanje za celokupan spoljašnji svet. Nećete pogrešiti. Sve što se događa u univerzumu predstavlja njihovo razdvajanje koja protiče kao iluzija u čovekovom umu, i spajanje u Jedno kao stvarnost.

Čovek je nasledio stvaranje sveta od Boga, on je njegov mali pomoćnik. Još uvek nije usavršio zanat, ali na tome naporno radi.

RIBA NIJE SVESNA VODE

Ribe imaju problem sa opažanjem vode. Nisu je svesne sve dok ne budu izbačene iz nje. Uviđaju njen značaj tek kad počnu da se koprcaju na suvom.

Veoma sličan problem imaju vernici sa opažanjem božanskog. Nisu svesni da su sve vreme u njemu, da im božanska svest omogućava sve, da je sav život dizajnirala božanska inteligencija.

Sama svest u ljudima, s kojom žive, deluju i opažaju svet, nije njihova, nije nastala u njihovim glavama, već je samo delić univerzalne božanske svesti koju naš mozak prima poput radio-prijemnika, usporava je i individualno koristi.

Zbog tog usporavanja i individualnog korišćenja, nama, ljudima, izgleda kao da imamo neku drugačiju svest, svoju, ličnu, odvojenu od božanske celine. Zbog takve ograničene svesti nam se čini da smo odvojeni od Boga, da tek treba nekako da mu se približimo, da se upoznamo. Ne vidimo da smo uvek u njemu, kao ribe u vodi.

Nikada ništa ne činimo mi prema Bogu i za Boga, već uvek sam Bog sve radi kroz nas, jer sve je on, nema ničeg drugog sem njega. Takva je priroda njegovog postojanja. Mi samo treba da se probudimo u jedinoj realnosti, koja je on sam. I, koja smo mi sami.

Način tog buđenja sličan je izbacivanju ribe iz vode. Tek kad se nađemo u onome što je suprotno od božanskog stanja, kad počnemo da se koprcamo u patnji i zabludi, u grehovima, onda postajemo svesni više realnosti. Postajemo svesni da svest i život u nama nisu samo naše odlike, već da sve delimo s božanskom celinom, da je sve povezano u Jedno.

Kad spoznamo da smo izbačeni iz raja, moći ćemo i da se vratimo u raj.

IZGON IZ RAJA. BOŽANSKA SVEST SE ISPOLJAVA U SVOJU SUPROTNOST

Sedam faza stvaranja ili ispoljavanja božanskog Apsoluta zapravo su način na koji se božanski Apsolut ispoljava u svoju suprotnost.

Da bi izgledao kao *nešto drugo*, božanski Apsolut to postiže stvaranjem čoveka i njegovog uma. Čovek jedini u svim univerzumima ima potpunu slobodu da boravi u iluziji da je odvojen od celine koja ga sačinjava, da je nešto drugo, a ne ona. Takva savršena iluzija ne postoji nigde drugde u kosmosu, ni u jednoj dimenziji. Postoji samo u čovekovojoj glavi.

Kaže se je da je Bog čoveku dao slobodnu volju. Ovde ćemo objasniti šta to zapravo znači.

Suprotna pozicija božanskom jeste čovekov individualni um (ego) koji sebe smatra odvojenim od celine, tj. od božanskog. To je najudaljenija suprotna tačka božanskog Apsoluta. Dno-dna čitavog postojanja je to kad bilo koji čovek, naučnik, agnostik, ateista, zločinac ili ubica misle da ne postoji Bog, da postoji samo materija, da postoje samo kao telo i da su odvojeni od božanske celine. Podjednako daleko je i vernik koji misli da je odvojen od Boga i da treba da mu se vrati.

Ali to je ujedno i najveća kreativnost božanskog u svojoj težnji da se ispolji kao nešto drugo, i da to drugo, taj mali um (ego) ima svu slobodu da radi šta god hoće u svom neznanju. Data mu je sloboda da se otuđi od Boga kao naučnik, ili da se vrati Bogu kao vernik, da stvara i ruši slobodu, da bude dobar, loš i zao.⁹ Dakle, *najveća iluzija je ujedno i najveća kreativnost božanskog*. Dalje od toga se ne može. Ali, od te najudaljenije

⁹ The Good, the Bad and the Ugly. Genijalan film Segria Leone-a iz 1966. godine. Sva trojica se sreću na groblju koje je u obliku kruga, mandale, simbola Sopstva, božanske svesti. Takođe je u obliku amfiteatra, pozorišta naših života. Tu je zakopano blago koje svi traže, u bezimenom grobu koji simbolizuje svakog čoveka. Dobar (bezimeni, potencijalno svaki čovek) pobeđuje zlog, a loš ostaje da visi obešen tako da stoji samo na krstu, simbolu verskog morala, kao jedinjoj potpori koja ga održava u životu. Na kraju i njega oslobađa iz milosrđa.

tačke ispoljavanja božanskog, može da sledi jedino povratak njemu samom. Celokupna ljudska egzistencija, sve što se zbiva u svakom ljudskom umu, zasniva se na drami iskušavanja svih iluzija slobode da čovek može da radi šta god poželi, da spozna da je deo celine, i da pronalazi načine kako da se vrati božanskoj celini.

Ispoljavanje božanskog Apsoluta je nalik kruženju jednog istog. On se ispoljava kao nešto različito i novo. Sve se to događa u njegovoj imaginaciji. Budući da je svemoguć, i njegova imaginacija je svemoguća, odnosno izgleda kao najgrublja stvarnost. Nju ne bi trebalo da upoređujemo sa svojom, slabom i providnom. Njegova imaginacija je snažna i savršeno ubedljiva, sa svim fizičkim zakonima najgrublje realnosti koja postoji. Vrhunac božanske stvaralačke imaginacije jeste da stvori privid da postoji nešto drugo i odvojeno od njega samoga. To je vrhunac iluzije ali ujedno i vrhunac kreativnosti svesti. Bog to postiže samo u čoveku, u njegovom umu koji je identifikovan sa telom (ego).

To je najdalja tačka do koje ide ispoljavanje sveta kroz sve dimenzije i univerzume. Posle nje, samo može da sledi povratak izvornoj božanskoj svesti sebi samoj.

Kružno ispoljavanje božanske svesti iskazano je drevnim simbolom jin-jang.

To je poznata priča o „prvom i poslednjem“ o „Alfa i Omega“. Za Boga se kaže da je Alfa i Omega, kao i za Isusa. Ispoljavanje božanskog je predstavljeno simbolom kruženja božanskog Apsoluta. Tačka Alfa je izvor u božanskom, a tačka Omega je krajnja suprotna tačka ispoljavanja nakon koje sledi povratak izvoru i celovitosti. To je univerzalni model kruženja energije, u nama i izvan nas. Suprotnosti postoje, ali su dijalektički povezane i uvek sadrže jedna drugu, po modelu holograma.

Crno polje predstavlja spontano i uslovljeno ispoljavanje svih mogućnosti oblikovanja neorganskog i organskog života prirode. Kad dosegne maksimum savršenstva u organskom obliku, pojavljuje se bela tačka. To je princip svesti u materiji, slobode u uslovljavanju. Ta bela tačka je svest u čoveku, svesni um. Tad otpočinje prepoznavanje celog procesa, čovek postepeno osvešćava celokupno postojanje. I, kad prepozna njegov smisao, vraća se božanskom izvoru, Alfa tački. Taj povratak predstavlja belo polje koje se postepeno uvećava. Taj svesni razvoj se odigrava unutar čoveka, kao čovekova samospoznaja. Kad dođe do svog vrhunca, spajanja s Alfa tačkom, božanskim Apsolutom, kad prepozna svoje jedinstvo s njom, on sadrži i iskustvo svoje suprotnosti, crnu tačku. To znači da je svest božanskog Apsoluta o sebi sad kompletna, prošla je sve mogućnosti, sve što se ispoljilo i sve što može da bude. To je prikazano savršenim krugom u kome kruže svetli i tamni princip.

Sve ljudske sudbine i karmičke drame kruže i balansiraju oko te dve tačke. Svaki čovek ima samo dva izbora: ili da se vrati božanskom izvoru (Alfa) ili da bude rob iluzija vlastitog uma i ega (Omega).

Međutim, pošto ništa nije bilo moguće izvan samog božanskog Apsoluta, i taj „povratak“ je samo privid, kao i sve drugo. Ništa nije moglo biti odvojeno niti izgubljeno da bi se moglo vratiti ili ponovo spojiti. Sve je to bilo samo u imaginaciji božanskog Apsoluta. Ali pošto je njegova imaginacija jednaka najvišoj realnosti koju možemo da zamislamo, čak i mnogo više od toga, to je za nas i jedina realnost koju možemo da zamislamo. Zato je opravdano tako predstavljati celu stvar, kao „ispoljavanje“ božanskog u kosmos i život, „povratak“ božanskom, buđenje i otkrovenje, i kao spasenje. Uostalom, u iluzijama svog uma toliko smo zastranili da nam je zaista potrebno spasenje.

Budući da je univerzum hologram, sve je to u nama, kao što je i izvan nas.

SUPROTNOST BOŽANSKOM JE NAŠA STVARNOST

Omega ili krajnja suprotna tačka je naša realnost u kojoj živimo. Ovde nam sve izgleda kao da smo potpuno odvojeni od Boga. Osnovni razlog zašto ne vidimo božansku prisutnost u svemu što postoji jeste u načinu ispoljavanja božanskog u svoju prividnu suprotnost, u Omega tačku. U blažem obliku, tu iluziju imaju svi obični ljudi i vernici, odnosno da je Bog negde tamo, „gore“, „na nebu“, a oni ovde „dole“, „na zemlji“, kao i da preko nekih rituala i vere treba da mu se približe, povežu se s njim ili nekako usklade. Među osobama koje nemaju čak ni takvu veru u Boga, postoje ekstremni slučajevi kad ova suprotnost stvara realnost nalik paklu. Ukratko, što je više nasilja, mržnje i sukoba, Omega tačka je udaljenija od Alfa tačke.

Sledi detaljan opis Omega tačke i naše realnosti.

Monade božanske svesti, od kojih potiču naše duše, na najvišim dimenzijama stvaraju sve moguće virtuelne realnosti, poput igara u kojima isprobavaju sve mogućnosti postojanja. Jedna od njih je i život na Zemlji. Duše zatim zaranjaju u život na Zemlji koristeći fizička tela kao avatari. Svaka duša je jedan aspekt božanske svesti koja igra zemaljsku igru. Ta igra je zapravo istinsko kristalisanje svih mogućnosti svesti kroz slobodnu volju. U tome je suština ispoljavanja božanske svesti. Ta svest preko individualnih duša kreira mnoštvo stvarnosti i igra mnoštvo uloga unutar njih. Uloge su inkarnacije ljudskih duša. Inkarnacija je samo igra prividnog odvajanja od svog izvora, božanske svesti Apsoluta. Položaj duše u jednoj fizičkoj inkarnaciji je ambivalentan, pa tako i pored toga što mora da doživi samozaborav, ona nikad zapravo ne može potpuno da izgubi vezu sa svojim božanskim izvorom. Otud potiče religioznost kod svih ljudi i javlja se u svim mogućim oblicima.

Sav karmički razvoj individualne duše tokom serije inkarnacija, jeste usklađivanje zaborava sebe sa sećanjem sebe, svoje božanske suštine. Zaborav sebe je Omega tačka, božanski izvor je Alfa. Sva igra ljudskih života je usklađivanje savršenog kruženja svesti oko tih dvaju tačaka. Celokupan fizički kosmos zapravo postoji kao poligon za igru prividnog odvajanja duše od svog izvora.

Sušтина je u tome da maksimalno odvajanje od svog izvora, maksimalan zaborav sebe, daje najveću slobodu kreativnosti koja je u osnovi same božanske svesti. Odvajanje je zato potrebno, da bi se ta suština kristalisala na Omega tački, na zemaljskom planu.

Ovde imamo paradoks. Udaljavanjem od Alfa tačke, od božanskog izvora, ispoljava se veća kreativnost. Izvor sve kreativnosti je božansko u alfa tački, ali ona se konkretno ispoljava tek u svojoj suprotnosti, u Omega, u slobodi svega što može da bude na sve načine.

Ta krajnja tačka daje nam iluziju da možemo da radimo sve što hoćemo, pa to i činimo. Svesni smo samo čula i materije, a ne i 'više sile', 'milosti Božje' i zato smo prinuđeni da sami uzmemo stvar u svoje ruke i borimo se za svoj opstanak. Što manje imamo svesti o božanskoj sili, kao neuslovljenoj ljubavi koja sve omogućava, toliko više imamo iluzornu potrebu da primenjujemo svoju silu (koja uvek prelazi u nasilje), da se borimo za opstanak, jer smo ubeđeni da istinski postoji samo ono što sami proizvedemo. Kad većina ljudi poseduje takvo ubeđenje, onda dolazi do nadmetanja među njima, do sukoba. Otuda toliko nasilja na ovom svetu. Nasilnici su najveći materijalisti. Radeći na taj način, kolektivno stvaramo paklenu realnost. Celokupno zlo, nasilje i destrukcija koju ljudi čine na ovom svetu, rezultat su te kolektivne iluzije da postoji samo telo i mrtva materija, da je Bog daleko ako ga uopšte i ima, kao i slobode da se sve to doživi.

Kroz ljude koji sve to čine u svojoj iluziji, sam božanski Apsolut doživljava svoju suprotnost. Sve što može da bude to i biva.

Čovek dobija pomoć tako što može da padne u samozaborav na ovom svetu. Sama duša ne može da kreira takve okolnosti, da potpuno zaboravi samu sebe. Da bi učinila sve one stvari koje spadaju u njenu suprotnost, potrebna joj je pomoć entiteta koji su svesni ali nemaju dušu, poput čoveka. To su takozvana demonska bića koja žive u sledećoj višoj dimenziji, u astralu, i koja opsedaju čoveka. Takav opsednut čovek čini sva najveća zlodela.¹⁰ Nikada ih ne čini čovek koji ima odlučujuću moć duše. Fizičko telo je takvo da može da živi i deluje i samo, uz minimalno prisustvo

¹⁰ O tome svedoče mnogi zločinci (koji ne pripadaju organizovanom kriminalu) u ispovestima prilikom psihijatrijskih ispitivanja. Oni tada nisu imali vlast nad sobom, mnogi su čuli i glasove koji su ih navodili na zločin.

svesti, kao u somnambulnom stanju, kao u hipnozi. Postoje i bezdušni ljudi, tačnije, to su oni u kojima je svest duše tako malo prisutna da je potpuno pasivna. Ona samo posmatra šta sve telo može da uradi, do kojih krajnjih granica nesvesnosti i razuzdanosti može da ide.

Postoji kreativnost i u destrukciji, u negativnom delovanju. Budući da duše ovde iskušavaju sve što je moguće, iskušavaju i to. Poneke osobe kao da se takmiče koju će veću ludost da počine. Svakako, to čine u manjoj meri nego što pozitivno deluju, jer ako negativnost odnese prevagu, onda preči uništenje samog života. Čovek najviše uči kroz teškoće i njihovo nadilaženje. Duše iskušavaju i uništenje života ali samo da bi ojačale svest o njemu. S obzirom na to da je univerzum hologram, sve je povezano, svaki čovek se suočava sa svim svojim delima i doživljava pokajanje. Bez izuzetaka.

Što je čovek svesniji više sile, božanske svesti, to je kreativniji, milostiviji i miroljubiviji. I toliko više ima svoju volju i manje je opsednut stranim entitetima. Prevazilaženje nasilja i primene slepe sile moguće je samo razumevanjem prave prirode svesti svoje duše, prirode viših dimenzija i njihovim upoznavanjem. Na taj način dovodimo u sklad delovanje više i niže svesti, tj. svest naše duše može snažnije da deluje na fizički um. Otud božansku svest naše duše koristimo za delovanje na fizičkom planu, za kreiranje realnosti.

Ukoliko nema takve povezanosti, dolazi do nastanka svakog zla i destrukcije. To su slučajevi kad krajnja Omega tačka nastavlja prekomerno savršeno kruženje, udaljava se više nego što je potrebno od Alfe, više nego što je to volja Božja. To je jedina tačna **definicija zla: ono što je nepotrebno, suvišno, i stoga – pogrešno.**

Oblik grčkog slova omega takođe odražava ovde opisani princip. To je krug koji nije završen, kome je dno otvoreno za propadanje – Ω . Tačku Alfa predstavlja slovo koje takođe predstavlja krug, ali koji počinje da se račva i otvara – α (malo slovo), ili najvišu tačku od koje počinje deoba – Λ (u slučaju velikog slova).

Sve što je ispravno jeste ono kretanje i delovanje koje nastavlja kruženje u savršenom krugu i ravnoteži, a to znači razumevanju. Zlo i destrukcija je neuravnoteženo kretanje kruga, gubljenje centra koji daje ravnotežu.

Božanski jezik *devanagari* to jasno izražava. Na tom jeziku (sanskritu) patnja se naziva *dukha*, a simbolizuje je točak čija osovina nije smeštena

tačno u središtu tako da se on neravnomerno okreće. Sklad i savršenstvo se nazivaju *sukha*, a to je slika točka kome je osovina okretanja tačno u središtu.

Krajnja suprotna tačka ispoljavanja božanskog, Omega tačka, nalik je zatezanju luka pre odapinjanja strele. Bez tog povlačenja i zatezanja u svoju suprotnost, strela božanske svesti nikad ne bi mogla da bude odapeta ka svom krajnjem cilju, tački Alfa.

To je takođe nalik igrački jo-jo. Božansko se ispoljava i sažima u sebi samom. Ispoljavanje se događa kao kosmos, sažimanje kao svest o sebi. To se događa na makroplanu, kao kosmos, i na mikroplanu, kao vibracija 'božanske čestice'. To je zapravo jedan isti događaj koji se bezvremeno zbiva, svakog trenutka. Čovekov um je jedini koji pravi razliku između malog i velikog. Čovekov um je i stvoren da bi napravio tu iluzornu razliku. Pomoću tog razlikovanja u ljudskom iskustvu božanska svest ispoljava svoju suštinu kroz svoju suprotnost.

Ljudske duše se rađaju na ovom svetu pre svega zato da bi iskusile krajnje domete Omega tačke, sve mogućnosti iluzije, da bi je zategnule i rastegnule do krajnjih granica istezanja, da bi božanska svest pomoću ljudskog iskustva iskusila sve mogućnosti svoje najveće kreativnosti: najvećeg zaborava sebe same.

Otud potiče izreka da smo rođeni grešni. Ali u tome nema nikakve greške. Bez takvog iskušenja ne bi bilo svesti duše na Zemlji ni sveg života na noj.

Crno polje je sav spoljni kosmos i neorganski svet. Omega tačka je spoj svesti i neorganskog sveta, a to je organski svet i pojava života, koji svoju potpunost dobija u čovekovom biću. Belo polje je čovekova svest koja spoznaje prirodu stvarnosti. Ono predstavlja duhovnost i religioznost čovekovu, povratak u izvor koji se odvija unutar čoveka. Najsavršenije se sprovodi kroz praksu meditacije.

Budući da smo stvoreni po liku Božjem, odnosno da smo mikrokosmos, u nama je sažet sav kosmos po hologramskom modelu, sve se ovo događa u nama, ne izvan nas. Naš dubok san je stanje pre stvaranja sveta. U toku sna se krećemo između različitih dimenzija stvaranja, a kad se probudimo u fizičkoj realnosti, svet je potpuno ispoljen. ***Celokupan proces stvaranja sveta i povratka u izvorno stanje sabran je u našem biću, u našem mikrokosmosu, kao hologramski model u malom.***

Tačka Alfa je naša najviša *čakra, sahasrara*, a tačka Omega je prva, najniža *čakra, muladhara*.

Sva naša životna iskustva kreću se između njih, od jedne do druge tačke. Religijski jezik ih naziva rajem i paklom.

Samo kroz čoveka božanska svest može da iskusi sve svoje suprotnosti i bude kompletna, samo kroz njega može da iskusi svoju najveću kreativnost, slobodu da bude izvan sebe same, da bude protiv sebe same i da se vrati sebi samoj.

Kad god neki čovek dotakne dno patnje, Omega tačka dostiže svoju krajnju tačku istežanja izvan kruga božanskog savršenstva, Uvek kad se čovek pokaje i vrati svojoj duši, savesti i svesti, Omega tačka se vraća nazad, ka savršenom kruženju i usklađivanju s božanskom celinom, Alfa tački. Svako ko je dosegao nebesku spoznaju, prošao je kroz neku muku i teret koji ga je uzdigao.

Svako od nas ima svoju Omega tačku. To je ona tačka kad dotičemo dno svog života. Samo odatle možemo da krenemo naviše, ka spasenju, preporodu, obnovi i boljitku. Mi nećemo krenuti naviše, ka Alfa tački, sve dok ne dotaknemo svoju Omega tačku. Samo nam ona daje potrebnu snagu zamaha da bismo napravili preokret. Ako je ne dotaknemo, nećemo imati dovoljno snage da se potpuno promenimo, prolazićemo kroz oscilacije i sumnje, padaćemo ponovo i ponavljati loša iskustva. Možda će nam njena blizina dati uvide i inspiraciju za preobražaj, donošenje odluke, ali to će uslediti tek kad fizički lupimo u dno svog života i postojanja. Kad u njega udarimo iz sve snage svojom glupošću, neznanjem i iluzijama, onda ćemo krenuti naviše, u preobražaj bez povratka. I tad ćemo umreti u starom životu i roditi se u novom. Svaka prava inicijacija sadrži ovakvo iskustvo umiranja starog čoveka i rađanja novog koji se uzdiže u višoj svesti, ka Alfa tački.

To je dobra strana Omega tačke iako ona po svemu izgleda negativno. Zapravo, nema Alfe bez Omege. One deluju zajedno i uzajamno.

Stoga, naš razvoj nikad nije pravolinijski. On se sastoji iz mnogo uspona i padova. ***Njihova smena povećava u nama kapacitet svesti. To je pravi cilj ovog kretanja.***

Dakle, ne radi se o tome da ćemo se jednog lepog dana pokajati i jednom zauvek prosvetliti, već da stalno iskušavamo uspone i padove, ***na taj način proširujući granice svoje percepcije.*** Ne radi se o tome da treba da napustimo Omega tačku i trajno se okrenemo Alfi. Alfa i Omega deluju kao

indukcioni motor; te dve tačke suprotnosti pokreću naše živote slično elektromagnetnom obrtnom polju. Nije bitno koja je crna a koja bela, važno je samo da se kreću.

Beznačajno je da li se trenutno krećemo na 'dole' ili na 'gore', već je važno da postanemo svesni celog kruga, celine, i da smo ta celina – mi sami. To je cilj, a ne ostanak u jednoj tački kruga, ma koliko se ona nalazila 'visoko'. Tu svest nam omogućava iskustvo svih krajnosti, a ne samo jednog stanja. Ne treba iz ovoga zaključiti da je Omega važnija od Alfe, već da nema iskustva jedne bez druge.

Samo kad dobro iskusimo razlike Alfa i Omega, sve suprotnosti, moći ćemo da ih nadiđemo, da dospemo do transcendentalne svesti naše duše. To je cilj. Dokle god težimo samo jednom polaritetu, zarobljeni smo u igri suprotnosti. Nije cilj da ostanemo za-robljeni u suprotnostima stalno se boreći protiv njih, već da nadiđemo celo područje gde su suprotnosti moguće, da nadiđemo područje relativnog dešavanja, i dođemo do Apsolutnog, do transcendentalne božanske svesti koja sve omogućava. Iskustva suprotnosti služe samo tome da nas nateraju da se uzdignemo nad njima, da ih razumemo u kontekstu celine; a ne da se borimo protiv njih.

Transcendencija suprotnosti relativnog postojanja opisana je u nauci *Sankhye kao stanje kaivalya*. Reč *kaivalya* označava stanje svesti naše duše koja je nepomućena, autentična i čista, pa otud sadrži ideju savršenstva i

potpunosti. U tom smislu ova reč označava izdvojenost i otopljenje čovekove suštine ili duše (koja potiče od apsolutne božanske svesti) od sveg prolaznog postojanja u vremenu, vaskrsenje čovekove duše iz smrtnog tela u svoje besmrtno i nerođeno autentično stanje. To stanje je cilj prakse meditacije, kako je izloženo u *Joga sutrama* od Patanjđalija.

Najdalja suprotna tačka božanskog ispoljavanja, Omega, jeste svet u kome živimo, u kome prevladava iluzija. Najveća iluzija odnosi se na našu suštinu, dušu i na pravu prirodu svesti. Ovde se duša uči materijalizaciji svih procesa u vremenu i prostoru. Zato ovde vlada strogo kontrolisana iluzija.

GEOSTRATEŠKA POLITIKA OMEGA TAČKE U ODVAJAJU ČOVEKA OD BOGA

Politika je svakako oblast u kojoj se najviše ispoljava sva nenormalnost ovog sveta i stanje koje ovde opisujemo kao istezanje Omega tačke od ispravnog, dobrog i božanskog ka suprotnosti.

Na ovom svetu postoje institucije koje sprovode zatezanje Omega tačke do krajnjih granica, koje stvaraju iluzije. To su naučne i religijske institucije koje nas obmanjuju u pogledu prirode stvarnosti tj. svesti, i naše duše.

Nauka nas uči da nemamo dušu ili da se pojam duše odnosi na nekakvu mešavinu životne energije, psihe, podsvesti, sećanja i osećanja.¹¹ Nauka još uvek tvrdi da svest nastaje od nesvesne materije (što je apsurd) i da je svest samo percepcija, gomila sećanja i utisaka, uskladištena negde u mozgu. Uči nas kako smo potpuno beznačajni kao bića, čak i štetni po prirodu, da smo na rubu jedne od bezbrojnih galaksija. Takođe, kako je život nastao slučajno, isto kao i mi sami, te smo zapravo plod neke greške u deobi DNK ili unapređeni majmuni. Na taj način nauka jača Omega tačku, strogo nam kontrolišući i programirajući um kako bi bio ograničen samo na svet čula i materije.

Religija nam dušu mistifikuje i projektuje u božanske sfere koje su nam nedostupne, ili su dostupne samo ako ispunimo neke nemoguće uslove vladajuće državne religije ili dogme. U skladu s tim iluzijama, svoju dušu možemo da izgubimo i da je dobijemo, učinimo je grešnom i spasemo, pa čak i prodamo đavolu. Sve u zavisnosti od naše poslušnosti religijskom autoritetu. Ipak, najviše prevladava stav da su naše duše iskonski grešne, što znači u suštini pogrešne.

Crkva iskrivljeno predstavlja svest o duši i na indirektan način, zabranom abortusa. Uverenje da čovek nastaje začecem predstavlja materijalističko stanovište. Ono negira istinu o duši i njenoj nezavisnosti

¹¹ Krajem devetnaestog veka osnivač psihologije kao nauke, Wilhelm Wundt, ustanovio je da ne postoji duša već samo psiha. On je izjednačio pojam duše sa psihom. Rad psihe je tumačio isključivo materijalnim uzrocima. Tako nauka radi i danas.

od tela, što je iskustvo istinske religioznosti. Duša bira telo u kome će se roditi isto kao što mi ujutro biramo odeću koju ćemo da obučemo. Duša se inkarnira u telo tek nakon rođenja, i to postepeno. Pitanje abortusa nije religijsko pitanje već pitanje nataliteta. U društvu koje ima prevelik natalitet, abortus je potreban; dok je za populaciju koja opada abortus štetan. To je sve.

I nauka i religija zajedno, najviše od svega, skrivaju pravo značenje pojma svesti. Nauka nema tačnu definiciju svesti ali zato na sve načine popularizuje stav u javnosti da svest nije ništa drugo do percepcija i pamćenje. Podmeće se zaključak da svest mogu da imaju i roboti, računari, samo ako su dovoljno brzi i poseduju dovoljno memorije, da može da postoji i „veštačka inteligencija“. Naime, inteligencija ne može da postoji bez emocionalne zrelosti, koja daje konačnu odluku o upotrebi inteligencije, a emocionalna zrelost nastaje samo svešću duše. Nauka nas obmanjuje da i roboti s „veštačkom inteligencijom“ mogu da imaju emocije. To je nemoguće bez duše. Koliko je čovek poremećen u svom neznanju o prirodi duše i svesti pokazuje i to da i robotima pokušava da prida emocije, kao što to rade u Japanu i u glupim holivudskim filmovima. „Veštačka inteligencija“ može biti samo korisna alatka koja olakšava rad i život. Ništa više od toga. Ona uvek ostaje veštačka.

Postoji tendencija da se razvoj veštačke inteligencije nameće pod pretpostavkom čovekovog usavršavanja, jer on navodno nije savršen, destruktivan je i potrebna mu je pomoć.

Zašto bi se uopšte stvarala veštačka inteligencija pod pretpostavkom da postojeća nije dovoljno dobra? Zato, jer ne vidimo postojeću. To je razlog zašto će veštačka inteligencija biti pogubna po čoveka. On je stvara a da nije postao svestan ni postojeće inteligencije, onoga što se nalazi u njemu i oko njega, nije svestan prave prirode svesti i postojanja, njihovog jedinstva. Takav čovek je duboko nesvestan. Ono što on napravi, svakako ne može biti ništa dobro. Dobro se može stvarati samo u saglasju s već postojećom božanskom inteligencijom koja omogućava postojanje i sam život. Prvo je potrebno da nje budemo svesni, a tada nam neće bi-ti potrebno ništa veštačko. Stvarnost postojanja uvek daleko nadilazi sve što mi možemo da stvorimo. To su zamerke koje duhovno i duševno zreli ljudi imaju kad je reč o razvoju tehnologije: pokušaj da se u njoj nađe zamena za ono što već postoji, ali ga nismo svesni. Zato oni naglašavaju neophodnost spoznaje stvarnosti, samospoznaje i međuljudskih odnosa, a ne veštačkih

pomagala. Mno-ge teškoće su tu iz korisnih razloga, da bismo se mi razvijali i ojačali. Previše olakšavajućih okolnosti nas degeneriše.

Judeo-hrišćanske religije svest uopšte i ne pominju kao pojam.

Svuda se skrivaju istine da je svest najmoćnija sila univerzuma koja sve omogućava i stvara svakog trenutka, da svest ne nastaje iz materije, jer materija ne postoji, već obratno – ovo što vidimo kao materiju zapravo je delo i manifestacija svesti. Nema mnoštva svesti već je ona jedna ista u svemu, samo se različito ispoljava.

Iznad svega se skriva istina o pravoj prirodi naše duše, da je ona individualna emanacija božanske svesti koja sve stvara, da su naše duše božanski stvaraoci sveta u kome živimo.

Stoga je jasno da religije skrivaju istinu o svesti tako što je otuđuju od čoveka i projektuju u pojam Boga, dalekog i uvek nedostižnog. Bog na nebu je izmišljen da bi se sakrila prava priroda svesti u čoveku.

Otud ta teatralna ozbiljnost u svim religijama, čiji je cilj da ubedi ljude kako je Bog čudesna i nedostižna sila, tamo negde na nebu. Takav vernik kao najveći greh prihvata ideju da je Bog u njemu, najteže mu je da poveruje da je on uvek tu, u svemu, da se može videti u svakom dečijem pogledu. Zato se prema deci ne ponašaju kako treba, i zato se ta deca kad odrastu takođe ne ponašaju kako treba. Uostalom, zato je i svet ovakav.

Kad tražite Boga, ne gledajte u nebo. Dovoljno je da se pažljivo zagledate u oči bilo kog deteta. Bog vas posmatra kroz svake.

Dakle, sve je suprotno od stvarnosti na ovom svetu, na našoj Omega tački.

Institucije vlasti na ovom svetu osnažuju suprotnost u svim aspektima – samo zato da bismo je osvestili. Hrana nam je zatrovana GMO i nepotrebnim hemikalijama da bismo postali svesni prave hrane; alopatska medicina nas ne leči već truje da bismo sami otkrili pravi izvor zdravlja; obrazovanje je takvo da sistematski zaglupljuje mlade – da bi otkrili pravo obrazovanje i znanje; istine koje se objavljuju po medijima proglašavaju se za „lažne vesti“ da bismo umeli sami da prepoznamo prave informacije; ratovi se izazivaju pomoću operacija „lažne zastave“ i za to se okrivljuju nevini narodi. Istorija sveta je skoro potpuno lažna, zato da bismo otkrili svoju pravu istoriju a s njom – svoj pravi identitet. Svetu se nameće plan Ujedinjenih nacija nazvan „Agenda 21“ za preotimanje svega na planeti od strane globalnog korporativnog sistema, predvođenog svetskom vladom. U tom sistemu ljudi neće biti vlasnici svoje imovine, čak ni svog tela.

Nametanjem transhumanizma pokušavaju da nam oduzmu kontrolu nad našim telom tako da više nećemo imati šanse da se probudimo i oslobodimo. Uvođenjem 5G tehnologije nastaje „internet svega“, svi elektronski uređaji koji imaju mikročipove (i naša tela kada budu čipovana) biće umreženi i pod kontrolom, a mi nećemo biti vlasnici te tehnologije.

I crkva, odnosno religije, pridružuju se tom haosu i još ga podstiču. One prividno kritikuju trend uslovljavanja ljudi tehnologijom ali pri tom kritikuju samu tehnologiju kao da je ona problem. Bučno se govori o 'žigu zveri' i to se koristi kao dokaz o verodostojnosti Biblije. Međutim, to nije pravi žig, u obliku tetovaže na ruci ili čelu, niti čak čip na ruci. To su priče za naivne. 'Žig zveri' je mentalno ubeđenje da je sve dozvoljeno, da su razuzdanosti i perverzije ta sloboda kojoj težimo. To je ono što već sad postoji u 'naprednom' 'demokratskom' svetu. To je ono što se nameće celom svetu. 'Zver' je nagoniska razuzdanost koja obuhvata svest i rasuđivanje. Zato je rečeno da se njen 'žig' nalazi na čelu (glavi) jer se odnosi na našu sposobnost rasuđivanja, na um. Takođe se nalazi i na desnoj ruci jer simbolizuje ono što radimo, tj. desna ruka označava našu sposobnost delovanja. Naše mišljenje i delovanje je 'žigosano' odnosno formatirano i nametnuto spolja, od strane verskih i naučnih autoriteta. Nije joj izvor u svesti duše i višem umu. Jedino ta viša svest može da nas spase. I nas, i svet. Hrist je naša viša svest koja nas povezuje sa svešću duše, a Antihrist je sve što ograničava takvu svest u nama, što joj je suprotno. Nisu to nikakvi bogovi i đavoli koji će „sudnjeg dana“ da ratuju u Izraelu, u Armagedonu. Te mitologije su samo način da se ljudi drže i dalje u iluzijama Omega tačke.

Kontrola nad nama je sve veća samo zato da bismo otkrili kako da istinski budemo slobodni.

I zaista, nikad u istoriji diktatura laži i prisile nad ljudima nije veća nego danas u savremenom društvu u najrazvijenijim državama koje sebe predstavljaju „demokratskim“ – i istovremeno nikada u istoriji svest ljudi o svom položaju i stvarnosti nije bila veća. Veliki pritisak je izazvao veliku svest. Što je pritisak veći, to je svest veća.

Elita koja vlada nad ljudima danas i već hiljadama godina je satanistička. Glavna zabava im je izvođenje satanističkih rituala. Satana je u religijama definisan kao Božji protivnik. Ovu reč „protivnik“ treba ispravno razumeti kao opoziciju ili suprotnost. Dakle, tu nema nikakve

mitologije, čak ni borbe protiv Boga, već jednostavne činjenice da *oni samo izazivaju suprotnost*. To je sve što rade: zatežu Omega tačku. Otvaraju vrata mogućnostima većeg širenja Omega tačke, skretanja u suprotnost od ispravnog i normalnog. Oni samo stvaraju iluzije – ne teraju vas da verujete u njih. Đavo nikad ne ubija ljude, on ih samo lukavo navodi da se sami ubijaju. Ljudi su ti koji u svom neznanju sami prolaze kroz ta otvorena vrata, kroz te mogućnosti.

Na taj način oni rade u interesu ljudskih duša, iako na krajnje negativan način; pomažu u tome da se svest duše potpuno prilagodi materijalnom planu. Oni osveščuju ljude tako što materijalizuju sve njihove greške, slabosti i neznanje, pomažu u njihovom ispoljavanju, suočavaju ih s njima. Bez toga ljudi ne bi bili svesni svojih slabosti, niti bi se suočili s njihovim posledicama. Zato se kaže da đavo spopada grešnike. On samo igra ulogu lakmusa koji otkriva naše slabosti i greške.

Proces materijalizacije duše i njeno obučavanje delovanja na fizičkom planu, povezan je s prolaskom kroz najveće iluzije koje smo opisali kad je reč o Omega tački. To je nužno, jer tek kad ovlada fizičkim svetom, svest duše može da se vrati božanskom izvoru. To praktično znači da se svest naše duše „vraća“ božanskom izvoru kad prepozna prisustvo božanske svesti u samom fizičkom postojanju uvek i svuda, ovde i sad, čak i u najgorim i najmračnijim uslovima, i u najgorem čoveku. Time uvek može ovde da deluje punim potencijalom božanske svesti, ne može više nikad da se izgubi ili zaboravi. Tako se božanska svest ostvaruje na ovom svetu kroz nas.

Krajnja svrha svih negativnosti ovog sveta je ipak pozitivna, jer taj pritisak jača svest duše, jača njenu svest u uslovima fizičkog sveta. To je kao zatezanje luka sa strelom: što ga više zatežemo, sila koja teži da se vrati u početno stanje biva jača. Bez pritiska svest duše ne bi dobijala podsticaj da razvija iskustva na fizičkom svetu i njeni pravi potencijali ostali bi neispoljeni. Za razvoj ovog sveta potrebna je materijalizacija svesti duše, odnosno, iskušavanje svih potencijala svesti na fizičkom planu. Zahvaljujući takvim podsticajima, duša kreira sve što je pozitivno na ovom svetu. To je pravi razlog svih prinuda i pritiska koje ljudi trpe.¹²

¹² Svet potpune otuđenosti ljudi na ovom svetu odlično je prikazao režiser Gaspar Noé u svojim filmovima „Seul contre tous“, 1998. i „Irréversible“, 2002.

Na primeru lažiranja istorije vidi se sva veličina suprotnosti od stvarnosti i istine kojoj smo izloženi na ovom svetu. Istorija nam se prikazuje kao sled haotičnih događaja koji ponekad imaju, a ponekad nemaju prepoznatljive uzroke. Većinom se za sve zlo okrivljuju ljudi, iako su oni često žrtve jednog šireg procesa.

Pažljivije posmatranje otkriva nam da tokom cele istorije proishodi borba između dve sile. Jednu silu predstavlja svest duše koja se naivno drži dobrog i ispravnog, ona je oličena u dobrim ljudima. Drugu silu predstavljaju ljudi koji nemaju dovoljno svesti duše i koji su prizemni i praktični, koji imaju samo fizičku svest, ono što opažaju čulima. Dobri ljudi uvek neguju i podržavaju život jer su ga svesni. Malodušni grabe, otimaju i ubijaju sve što im se nađe na putu; cilj im opravdava svako sredstvo. I jedni i drugi imaju brojne predstavnike na ovom svetu, oni su i geografski raspoređeni ali i pomešani.

Postoje izveštaji i dokazi da su dobri ljudi, s velikim potencijalom duše, bili brojniji u davnim vremenima, ali da su postepeno nestajali zbog porasta ovih drugih, bezdušnih. U tim davnim vremenima postojale su civilizacije koje nisu koristile oružje (Dolina Inda, Vinča ili Podunavska kultura).

Svi ratovi i svi sukobi na ovom svetu vode se između njih. Oni predstavljaju belo i crno polje na kruženju Alfa i Omega tačke.

Bitno je znati sledeće: negativne osobe predstavljaju crno polje i usmerene su na zatezanje Omega tačke suprotno od božanskog; one izazivaju negativna iskustva i destrukciju na taj način igrajući pozitivnu ulogu u razvoju ovog sveta, iako to izgleda negativno.

Osobe koje predstavljaju svest duše, izvor su i uzor svega dobrog na ovom svetu. Međutim, one upravo zbog svesti svoje duše ne žele da se vezuju za ovaj svet, daleko im je važnija povezanost s božanskim. One teže da se vrate božanskom jer ovaj svet doživljavaju, sasvim ispravno, kao suprotnost božanskom. Na taj način one nesvesno otežavaju razvoj ovog sveta, igrajući negativnu ulogu iako su po svojoj suštini pozitivni. Jednostavno nisu dovoljno svesne prave prirode ovog sveta.

Ovde je reč o dijalektici suprotnosti. Loši nesvesno čine dobro, a dobri nesvesno čine loše za razvoj ovog sveta jer su inertni i nedovoljno zainteresovani za temeljan materijalni razvoj. Zbog svoje svesti duše oni

božansko vide u svemu i sve kao savršeno. Već im je poznat kraj ove igre, ishod, i odbijaju da učestvuju u njoj. Kažu da je ovaj svet iluzija, maya, da svetom vlada zli Demijurg, da je njihovo pravo mesto samo u „carstvu nebeskom“. To je tačno. Međutim, ovde smo došli da bismo učestvovali u ovoj velikoj igri života kao da se prvi put događa, kao da je jedina stvarnost, zato što smo je mi i projektovali kada smo bili u „carstvu nebeskom“ pre rođenja.

Koliko nam je poznato iz istorije, one ezoterične, tajne i alternativne ali daleko zanimljivije od ove zvanične, dobri ljudi su dugo živeli u miru i slozi do pre 13.000 godina. Naseljavali su prostore od Evrope do Tibeta, na teritoriji koja je poznata kao Velika Tartarija.¹³ Izgrađivali su po celom svetu piramide i megalitske građevine. Zato je njihov način gradnje svuda istovetan. U Latinskoj Americi piramide nisu izgradili ni Maje ni Inke, još manje krvoločni Asteci (primitivci koji žrtvuju ljude nisu mogli da imaju uzvišena kosmološka znanja o gradnji piramida), već – prema njihovom predanju – „beli ljudi–bogovi sa Istoka“. Međutim, narodi Velike Tartarije nisu se razvijali. Imali su šta im je potrebno i bili su zadovoljni mirnim životom u harmoniji s prirodom. U to vreme, pre oko 13.000 godina, došlo je do velikih klimatskih promena usled neke kataklizme i stvari su se drastično promenile. Stara civilizacija je prekinuta, a njeni tragovi sakriveni. Deo tragova koji nisu uspeli da se sakriju, danas se lažno prezentuju za ostatke neke novije civilizacije. Sazdana je nova civilizacija, ispočetka, ova naša, koja još uvek traje. Tvorci te nove civilizacije su bili ljudi koji nisu bili oličenje božanske svesti, već njene suprotnosti. Za njih je ovaj svet bio jedini svet. Imali su egzistencijalnu potrebu da njime ovladaju. Tada su otpočeli svi ratovi i osvajanja.¹⁴

¹³ U prvim izdanjima Enciklopedije Britanike postojalo je puno informacija o Velikoj Tartariji, pradomovini Starih Slovena koja se prostirala od Zapadne Evrope do Kine. U novijim izdanjima to je izbrisano. Vladarima koji vladaju pomoću obmana nije odgovaralo da se poznaje prava istorija.

¹⁴ Religioznost se ne može odvojiti od istorije ljudskog roda. Religioznost i istorija zajedno otkrivaju smisao čovekovog postojanja. Da bismo ispravno razumeli religioznost moramo ovde izneti i priču o čovekovom poreklu. I ona je svakako „nenaučna“ kao što je to i sama religioznost, jednako fantastična, ali i čudesna i inspirativna. Zapravo, samo „alternativna“

istorija omogućava smisleno povezivanje činjenica koje otkriva arheologija. Zvanična historiografija se u najvećoj meri ne zasniva na materijalnim činjenicama. Drevne ezoterične grupe u Rusiji i Srednjem Istoku imaju znanja o takvoj 'alternativnoj' istoriji. Ovde ćemo je ukratko izložiti da bi slika svega o čemu govorimo bila jasnija. Posebno zašto je čovek uopšte religiozan. Ljudski rod nije prvobitno nastao na Zemlji, već u sazvežđu Lire. Tu se svest duše direktno ispoljavala u fizičkom univerzumu. Kada se dovoljno stabilizovala u čovekovom telu, ljudi su se odatle širili po kosmosu, ali vremenom su se degenerisali jer nisu razvijali kreativnost, već su koristili stečeno znanje iz prošlosti. Stigli su i do Zemlje, i tu je nastavljeno njihovo propadanje praćeno međusobnim sukobima. Kada je posle jednog takvog sukoba propala Atlantida došli su do zaključka da više tako ne može, da će propasti do kraja ako nešto ne učine. Učinili su to da su od svoje genetike stvorili savremenog čoveka, nas, uklonili tragove svoje prošlosti (ne sve) podmetnuli lažne tragove da se ne vidi pravo poreklo čovekovo (praistorijski ljudi čije ostatke nalazimo), istrebili dinosauruse da ne bi smetali ljudima, i pokrenuli nov razvoj civilizacije od početka. U čoveka su usadili psihoenergetske centre (čakre) da bi svest bila čvrsto vezana za delovanje, svaka čakra odgovara stanju svesti, odnosno određenom delovanju, upotrebi energije, tako da ljudi ne mogu jedno da misle a drugo da rade bez posledica. Novom čoveku je promenjen DNK tako što mu je životni vek skraćen sa 800. godina na oko 80. To je učinjeno radi ubrzavanja duhovnog razvoja.

Mi smo stvoreni na ovom svetu sa ciljem da ljudski rod i ljudsku dušu vratimo izvornoj božanskoj svesti, radi ispravnog iskustva Omega tačke i pravilnog zaokruživanja sa Alfa.

Zato smo religiozni.

Da bi se ovaj veliki plan ostvario, prvobitni ljudski rod se povukao sa scene, mnogi od njih su se integrisali sa novim čovekom i delovali su kao njegovi učitelji. Jedan od njih je bio i Isus Hrist, on je poticao iz tog drevnog roda. Neki su bili drevni kraljevi koji su živeli više vekova. Oni su postavili temelje ove naše, nove civilizacije.

Oni se nisu potpuno povukli i nestali. Većina je prirodno izumrla i tako ustupila mesto novom čoveku, a manjina elite je ostala skrivena do danas u podzemnim bazama na Tibetu, odakle deluju na razvoj ovoga sveta kao Veliko Belo Bratstvo.

Njihovo povlačenje trajalo je vekovima. Kada su se povlačili oni su ostavili smernice za duhovni i materijalni razvoj u budućnosti. To su učinili u Sredozemlju, na Indijskom poluostrvu, i u Kini.

U Sredozemlju su osnovali antičku kulturu koja je poslužila kao osnova za naučni i materijalni razvoj Evrope i savremenog sveta.

(Pravi tvorci antičke kulture bili su slovenski narodi koji su se nazivali Pelazgi i Anti. Otuda se njihova kultura naziva anti-čkom. Kritsko pismo kao i Etrursko protumačeni su pomoću staroslovenskog, tj. srpskog. Grčki i latinski jezik su veštački stvoreni da bi se odvojili od zajedničkog staroslovenskog (srpskog) jezika. Najveći grčki filolog i poznavalac starogrčkog jezika, Konstantínos Oiconómos (1780–1857) svedoči u svojim delima da grčki jezik vodi poreklo od staroslovenskog. Sva velika dela antičke književnosti i filozofije prevedena su sa staroslovenskog na grčki jezik tek u ranom srednjem veku; originali nisu dostupni. „Grčki mitovi“ su tada izmišljeni, grčki bogovi su iskrivljeni prikazi staroslovenskih bogova. Savremeni Grci nemaju ničeg zajedničkog sa tvorcima antičke kulture. U antičkom dobu bilo je više genijalnih stvaraoca koji su dali osnove savremenoj civilizaciji i nauci; već dve hiljade godina nema ni jednog jedinog značajnog Grka. Savremeni Grci su naselili Peloponez iz Male Azije, kada su se Pelazgi i Anti povukli. Starosedeci severnih delova Grčke bili su Srbi sve do početka dvadesetog veka kada su iz Turske u Grčku masovno preseljeni pravoslavni hrišćani koji nisu ni znali grčki jezik. Srbi su od tada proterivani iz Grčke na sever etnocidom, kulturocidom i genocidom. To je učinjeno uz pomoć Vatikana, Velike Britanije i Rusije. Granice savremene Grčke države veštački su i na silu proširivane na kongresima posle velikih ratova i to na račun srpskih starosedelaca. Inače pored Grčke, i sve druge države i narodi na Balkanu su veštačke tvorevine nastale na srpskom tlu nasilnom asimilacijom, etničkim čišćenjem i genocidom nad starosedecima Srbima. Oni su danas ostali samo u maloj državi na Balkanu pod tim imenom. Nekada su bili većina u današnjoj Nemačkoj, Češkoj i Slovačkoj, danas, posle vekovne asimilacije i germanizacije, ima ih pod izvornim imenom kao Lužički Srbi, samo u Cottbus-u, Nemačka). Ostali Srbi su dobili nova imena, jezike i nacionalnosti po celoj Evropi. Sve se to skriva u duhu jačanja Omega tačke, sveta iluzije u kome živimo.)

U Indiji su ostavili tajnu ljudske duše, duhovnu baštinu u obliku Veda i Upanišada.

(Sever Indije i danas ima veliki procenat ljudi plave kose i očiju. Oni su potomci belih arijevaca pridošlih sa severozapada. Usled toga je nastao kastinski sistem, po kome su se beli brahmani razlikovali od tamnoputih starosedelaca. Zato je izvorni naziv za kaste u Indiji bio varna, tj. boja kože. Unuka indijskog pesnika Rabindranta Tagore, Alokánanda Miter, objavila je knjigu o jeziku Arijevaca (sanskritu) i zaključila da je to starosrpski jezik i da su na njemu napisane Vede („Some similarities between serbocroat and bengali vocabulay“, 1980, Calcuta, India). Otkrila je u sanskritu 30 procenata današnjih srpskih reči. Isto otkrivaju i drugi istraživači. Ove činjenice o sanskritu potvrđuje i profesor na Harvardu, Anatolij Kljosov koji je, na osnovu istraživanja DNK ustanovio da danas u Indiji živi sto miliona potomaka Srba.)

U Kini su ostavili baštinu taoizma i razumevanje odnosa svesti i energije, tj. delovanja u harmoniji sa prirodom; usklađivanje svesti sa materijalnim svetom.

(Veliki kineski zid nisu izgradili Kinezi već Stari Sloveni koji su ratovali protiv Kineza pre 7.528 godina, i tada uspostavili mir. Od tada se računa staroslovenski kalendar. Nove delove zida izgradio je Mao Cedung u dvadesetom veku za pokazivanje turistima. Još postoje stari delovi zida koji se turistima ne pokazuju a koji imaju sasvim drugačiji način izgradnje, jednak onom koji imaju megaliti u ostalim delovima sveta, u Balbeku, Liban, u Maču Pikčuu, Peru itd. Ulaz za vojsku bio je sa severozapadne strane, a ne sa jugoistočne kao danas. Simbol jina i janga (Alfa i Omega) takođe nije kineski, najstariji je nađen na Balkanu u Vinčanskoj kulturi. ***Taoistička filozofija je data Kinezima na čuvanje.*** Lao Ce je po predanju bo zapadnjak koji je tekst Tao Te Đing ostavio ***kada se vraćao na Zapad***, a zapadno od Kine je u to doba bila sloveno-arijevska teritorija. Svi drugi velikani kineske istorije imaju dobro poznatu biografiju, a o njemu se ne zna ništa, ime Lao Ce samo znači „stari mudrac“. Najstariji arheološki nalazi u Kini pokazuju ostatke ljudi bele rase i plave i riđe kose, sa genetikom Starih Slovena. To se sve skriva.)

Sve to drevno znanje pohranjeno je za budućnost, za današnje vreme kada će se otkriti da nauka ne može biti odvojena niti otuđena od čoveka i samoga života. I to je praktično pokazao potomak tog starog roda, Nikola

To nije bila nagla promena. Odvijala se vekovima.

Uništenjem izvornog jezika učinjen je najveći doprinos započinjanju nove civilizacije i prelasku Omega tačka u svoju suprotnost. Izvorni jezik je direktno izražavao svest duše. Njegovim rasparčavanjem na nove jezike koji su bili prostiji i ograničeni, postignuta je veća zaborav svesti duše.

Otuda biblijski mit o rušenju kule Vavilonske i rasparčavanju jednog jezika u mnoštvo različitih jezika, što je izazvalo neslogu i sukob među ljudima.

Uporedo s razbijanjem jezika, pomoću socijalnog inženjeringa razbijan je i dotle jedinstven narod u mnoštvo naroda sa različitim nazivima.

Ako su u davnim vremenima vladari imali naprednu tehnologiju za izgradnju megalita, onda su posedovali i znanje o socijalnom inženjeringu namenjenom stvaranju nacija i jezika, i tome kako da ga isplaniraju vekovima unapred. ***Istoričari koji ne poznaju i ne priznaju postojanje visoke tehnologije u davnoj prošlosti (iako dokazi postoje u celom svetu) nemaju nikakve šanse da ispravno razumeju istoriju.***¹⁵

Prava istorija se od ranog srednjeg veka do danas sistematski skriva. Istorija antičke civilizacije, Grčke i Rima u velikoj meri je lažna, što je u skladu s delovanjem sila koje jačaju kretanje Omega tačke u suprotnost božanskoj stvarnosti, u sve moguće iluzije.

Međutim, sve to nije učinjeno iz zlih namera, već da bi se duša navela na materijalni razvoj. Da to nije učinjeno, svest duše bila bi mnogo bolje očuvana, kao što je bila u tim davnim vremenima, ali bi razvoj ovog sveta

Tesla. Negativne sile, koje su vodile svet kroz iskušavanje negativnosti, istežanje Omega tačke, na sve načine su potiskivale istinitu istoriju ljudskog roda. Međutim, danas se drevno znanje budi i sve više otkriva – iako negativne sile usled svoje inercije i dalje rade svoj posao kao da smo u srednjem veku.

¹⁵ Navešćemo samo jedan primer. U Keopsovoj piramidi nalazi se Kraljeva odaja sa sarkofagom. Izmereno je pomoću lasera da su zidovi odaje savršeno ravni i paralelni sa odstupanjem od desetog dela milimetra. Zidovi sarkofaga takođe. Tako nešto nije moguće napraviti bez visoke tehnologije, još teže smestiti usred kompleksa ogromnih blokova od više desetina tona.

bio zaustavljen budući da duševni ljudi nemaju interesa da se vezuju za ovaj svet i da razvijaju materijalnu kulturu. Da se ta promena nije dogodila, i danas bismo jahali konje i sedeli na zemlji, igrajući oko vatre. Da bi se čovek vezao za ovaj svet i razvijao ga, potrebna mu je iluzija, prinuda i prisila. I velika, velika zavera.

Ključni događaj za konačno odvajanje od svesti duše u njenu suprotnost, u proces materijalizacije, i nove civilizacije, dogodio se sa osnivanjem Rima. Centralnim i severnim delom Apeninskog poluostrva vladali su Etrurci koji su bili Stari Sloveni.¹⁶

Priroda društvenog uređenja Starih Slovena bila je rodovska zajednica u kojoj su svi imali jednaka prava, živeći u miru, bez robovlasništva (tuđe robove su oslobađali) i osvajanja. Imovina im nije bila kriterijum za pripadnost, a sva dobra su delili prema potrebi. To je osobina duševnih ljudi. Međutim, 509. godine pre nove ere, izvršena je „Rimska revolucija“ od strane došljaka i osvajača s Bliskog istoka. Kada su, prema legendi, Romul i Rem postavili granicu prema starosedeocima Etrurcima, osnovan je Rim. Tada je uspostavljena nova civilizacija u kojoj je osnovni kriterijum

¹⁶ Etrurci su bili ogranak staroslovenskih naroda i sebe su nazivali Raseni. Današnja historiografija to ne potvrđuje jer se više bavi skrivanjem nego otkrivanjem istorije.

Kada je nastala Rimska država, Etrurci su ostali delimično asimilovani na severu Apeninskog poluostrva. Kada je Rim propao gradovi u severnom delu poluostrva, kao što su Firenca, Đenova i Venecija, doživeli su procvat upravo zahvaljujući Etrurskim starosedeocima. Oni su bili nosioci Renesanse, bili su tako uporni u obnavljanju antičke umetnosti i nauke zato jer je to bila njihova nauka i umetnost iz prošlosti. I danas je sever Italije veoma različit od juga po pitanju kulture i genetike.

Takođe se skriva da su svi toponimi zapadne Evrope pre dolaska hrišćanstva imali staroslovenske nazive. Tek u srednjem veku oni su sistematski menjani u skladu sa novoformiranim jezicima i narodima zapadne Evrope. Staroengleski, staronorveški i starošvedski jezik su takođe bili identični staroslovenskom jeziku koji se očuvao u srpskom jeziku do 19-tog veka. To je nekada bila jedna zajednička jezička osnova, od Balkana do Baltika, kada je došlo hrišćanstvo onda je razbijena na više novih jezika i imena naroda.

određivanja pripadnosti postala teritorija, osvajanje i vlasništvo, odnosno trgovina. Tako je i danas. ***Više nije bilo bitno kojem rodoslovu neko pripada, kakav je čovek (Romul je po legendi ubio brata Rema zato jer je ovaj osporio njegovu granicu), već kojoj teritoriji neko pripada, kakva mu je svojina, odnosno šta poseduje. Ravnopravnost među ljudima je nestala.*** Svaki građanin Rima bio je Rimljanin, svaki građanin Francuske Francuz itd. Time se poništava rodovska pripadnost i stvara bezlično građanstvo. U Rusiji, gde vlada rodovska tolerancija, oko 180 naroda sačuvalo je svoj identitet i do danas. SAD su nastale genocidom nad starosedeocima i svi narodi su izgubili svoj identitet postajući samo Amerikanci.

Danas je i država prevaziđena. Državama vladaju korporacije. Svaki čovek je od rođenja u ugovornom odnosu s korporacijama, posredstvom svojih ličnih podataka.

Zato je Rimsko pravo osnova savremene zapadne civilizacije. I ono, međutim, potiče od Etruraca, ali samo dobri fragmenti, a to su principi demokratije i parlamentarizma. Sve što je loše (orgije s masovnim ubistvima u Koloseumu) nametnuli su novi osvajači. Etrurci su bili pre svega miroljubivi i kulturni, pa su zato i bili lako poraženi.

Prava istorija se danas otkriva sve više i više, a to je povezano s razumevanjem sveta u opisu Omega tačke.

Nakon pada Rima nastala je Rimaska crkva, na osnovama potiskivanja gnosticizma, kulta koji je nastao mnogo ranije a koji je oživeo veliki posvećenik poznat kao Isus Hrist. Od njegovih poruka, sačuvanih u tridesetak Jevanđelja, političari iz Rima izabrali su samo četiri, kao i pojedine poslanice njegovih sledbenika. Sve su cenzurisali i napravili ono što je danas poznato kao Novi Zavet. U četvrtom veku su zajedno sa starozavetnim tekstovima kanonizovali Bibliju kakvu danas i imamo.

U to vreme je sve veći uticaj imalo Istočno rimsko carstvo sa sedištem u Carigradu (Konstantinopolj). Sve snažnije je bilo rivalstvo Rima sa Carigradom, ponajviše zato jer je Bosforski moreuz bio jedini trgovački put iz Evrope prema Maloj Aziji. Ko je kontrolisao taj prolaz, kontrolisao je trgovinu i ekonomiju. To je oduvek bila prava pozadina svih verskih sukoba. Religijski sukobi su oduvek korišćeni kao „lažna zastava“ za rešavanje ekonomskih i geostrateških ciljeva.

Kad se hrišćanska crkva podelila na Zapadnu, Rimsku ili katoličku, i Istočnu ili Pravoslavnu, Evropa se našla podeljena između te dve interesne

sfere, na Zapadnu i istočnu Evropu, posebno na Balkanu. To je takođe bila granica sfera uticaja o kojima ovde govorimo.

Da bi Rimaska crkva osigurala svoju vlast u Evropi morala je da istisne sve što povezuje Istočno rimsko carstvo sa evropskim kontinentom. Pre svega to je jezik i identitet naroda koji je naseljavao celu istočnu i zapadnu Evropu, a to su bili Stari Sloveni. Rimaska crkva nije mogla da gradi svoje carstvo u Evropi na jeziku i rodovskoj pripadnosti svojih suparnika sa Istoka. Pomoću društvenog inženjeringa stvarani su novi jezici i narodi u celoj Evropi, a centralno mesto sukoba bio je Balkan, i to je do danas.

Zajedno s pokrštavanjem ili širenjem rimokatoličke crkve uvek je išao i socijalni inženjering, ispiranje mozga, menjanje jezika i identiteta naroda. Falsifikovana je istorija svakog naroda koji je primio rimokatoličku religiju. To je glavni razlog sukoba između pravoslavnih, slovenskih naroda i katoličkih. Nisu problem doktrinarne razlike već to što je s katolicizmom dolazilo i sve ono što Omega tačka predstavlja, suprotnost istini i pravom identitetu čovekovom. Pokrštavanjem je u celoj Evropi suzbijan staroslovenski i uvođen je novi jezik, često samo neznatno modifikovan i usklađen s dijalektom neke manjine. Često su samo menjani slogovi u rečima, dodavana slova, gramatika jednog lokalnog govora prebacivana u drugi. Tako je na tlu današnje Nemačke izvršena germanizacija većinskog slovenskog stanovništva. Posle asimilacije i suzbijanja na tlu Nemačke, pod svojim izvornim nazivom i jezikom ostali su samo Lužički Srbi, u Cottbus-u, iako su nekad bili većina, o čemu svedoče stari toponimi po celoj Nemačkoj. Budući da je u svim novim jezicima zadržana ista staroslovenska osnova, da bi i nju falsifikovali nazvali su je 'indoevropskom jezičkom osnovom'. Međutim, i tu su se zaneli pa su je isprva nazivali 'indogermanskom jezičkom osnovom'. Nakon što su se Britanci pobunili protiv toga, usvojen je naziv 'indoevropska'. Međutim, indoevropska jezička osnova se nalazi u staroslovenskom jeziku.¹⁷

¹⁷ Kao odgovor na pitanje odakle Vatikanu, tačnije Jezuitima, znanje o društvenom inženjeringu sa kojim su mogli da planiraju stvaranje naroda i jezika vekovima unapred, podsetićemo na činjenicu da je postojanje visoke tehnologije u davnoj prošlosti činjenica. Bez poznavanja te činjenice nije moguće razumeti ništa od istorije. Uostalom, genetičari su došli do nesumnjivog zaključaka da naša DNK nije mogla da nastane prirodnim

Suština tog sukoba je u sledećem. Istočna crkva ili Pravoslavlje zadržala je izvorno učenje Isusovo o duši čovekovoju, o spasenju duše, i naglasak je stavljen na spasenju duše od zlih uticaja ovog sveta. Međutim, vladavina je ostala ista, despotska sila jačeg, lokalnog mafijaša, tajkuna, doživotnog predsednika, uz stalno gledanje u prošlost... Istovremeno, fasade na zgradama su ostale zapuštene, putevi loši, korupcija umesto vladavine prava...

Rimska crkva je u potpunosti krenula putem materijalizacije svesti duše. To je suprotan put koji naglasak stavlja na vezivanje svesti duše za ovaj svet. Katolička crkva je koristila sva sredstva prinude i prisile, obmane i laži s kojima se ljudska duša nagoni da radi u korist ovog sveta.

Suštinska razlika je u tome što se u pravoslavlju osuđuje samo greh da bi se spasao čovek. Katolicizam osuđuje grešnika, kažnjava samog čoveka za svaki greh. Na taj način čovek je onemogućen da greši ponovo, kao u pravoslavlju, gde znaju da će im svi gresi biti oprosteni.

Razvoj savremenog sveta i evropske civilizacije počiva na direktnom kažnjavanju grešnika. Da, da, bila je potrebna Inkvizicija da natera ljude da prestanu da očekuju „čuda s neba“ i da počnu da rade šta treba.

Taj problem je pokušao da prikaže F. M. Dostojevski u romanu Braća Karamazovi, u poznatom delu tog romana Veliki inkvizitor. Dostojevski nije razumeo prirodu ljudske duše i ljude je video samo s fizičkim umom, kao izgubljene i destruktivne. Kao takve ih je savršeno opisao. Oni nisu svesni božanske slobode svoje duše, njene potencijale koriste pogrešno zbog uma koji je ograničen, i zato je njima potrebna prinuda i sila, tačnije tri sile: čudo, tajna i autoritet. Na njima se zasniva crkva. U svom ograničenju, ljudski um višu silu vidi u crkvi umesto u samom Bogu. Nesposobni da se nose sa svojom slobodom (tačnije, s pravom prirodom svoje duše), kaže Veliki inkvizitor, ljudi su je predali crkvi, koja im daje uputstva kako da žive i deluju. Crkva je vršila pogubljenja jeretika zato što je njihovo zauzimanje za slobodu pretilo poretku – ***a taj poredak je stvarni razvoj ka slobodi, natezanje Omega tačke da bi mogla da se vrati ka Alfa.***

putem, evolucijom. Jednostavno su izračunali da sam kosmos nije dovoljno star da bi se spontanom evolucijom formirala naša DNK.

Takva prinuda i prisila je dovela do ideala demokratije, standarda transparentnosti, vladavine prava i zakona, razvoja nauke. Još uvek su to samo ideali. Svakako, nije Katolička crkva zagovarala te vrednosti već njihovu suprotnost, ali upravo je ta suprotnost, licemerno mračnjaštvo katolicizma zbog kojeg je srednji vek bio mračni srednji vek,¹⁸ izazvala borbu za te vrednosti, za stvaranje sekularne i pravne države, od Renesanse i Prosvetiteljstva preko Francuske revolucije do danas. Do nauke koja će ponovo otkriti tajnu postojanja, da je božanska svest kvantnog polja jedna ista u svemu što postoji i da je ona istovremeno i čovekova svest.

Ali ovaj put će čovek znati šta da radi s njom, biće dostojan svoje božanske slobode i moći. On će s naučnom preciznošću da ispoljava moć svoje duše. Njena moć je tako velika da joj je potrebna naučna preciznost i metodologija, inače može da krene po zlu. ***Zato je za čovekov ograničeni fizički um toliko važan razvoj nauke i materijalne kulture uopšte: da bi ispravno mogao da ispolji svoju dušu.***

Na istoku je sve ostalo protkano tradicijom, sećanjem na slavnu prošlost i odricanjem od sveta, kao zlog mesta za život. Zato je razvoj materijalne kulture na istoku zaostao.

Te razlike izazivaju civilizacijske sukobe koji i danas traju.

Razumevanje istorije važno je radi razumevanja sila koje na ovom svetu izražavaju svest duše. One nisu ni najmanje apstraktne, rezervisane samo za religijska filozofiranja. Vrlo su konkretne i presudno utiču na život na ovoj planeti. Te sile postoje geografski i deluju geostrateški. One su deo vašeg života. Simbole te sile možete videti na novčanicama s kojima kupujete hranu.

Celokupna ljudska istorija sastoji se od zavera protiv ljudske duše i od borbe duše da se izrazi na ispravan način.

¹⁸ Ako vam ovo zvuči preterano osuđujuće, upoznajte se sa istorijom Rimske crkve, koliko su puta građani Rima silom proterivali Papu iz Rima zbog orgija i zločina u Vatikanu, zbog čega je Papa morao silom da se vraća u Rim i da uzme elitnu švajcarsku gardu da ga štiti – od građana Rima. Martin Luter je pokrenuo reformu crkve kada je došao u Vatikan i zgadio se kada je video šta se tamo radi.

To je takođe univerzalni problem i svih individualnih ljudskih života: kako čovek da uskladi svest svoje duše sa ovim svetom i njegovim silama. Ukratko: šta da radi.

Svrha stvaranja svih tih iluzija jeste da božanska svest kroz čoveka, kao svog svesnog subjekta, iskusi sve to, sve što može da se iskusi, sve mogućnosti postojanja, i one nenormalne kao i normalne, sve suprotnosti, da bi dovoljnim natezanjem tog luka strela svesti mogla da se odapne ka pravom cilju, samoj božanskoj svesti.

Svi naši životi su takođe stalna borba za slobodu, oslobađanje od nekih smetnji, teškoća i ograničenja, borba za bolje izražavanje, traženje onog za čime nam srce žudi, ostvarenje snova. Sve prepreke i teškoće koje imamo na ovom svetu nisu tu iz nekog zlog razloga već upravo da bi nas podstakle na kreativnost svesti, na sećanje o svojoj pravoj božanskoj prirodi, na njeno jačanje kroz spoznavanje da smo saučesnici u stvaranju svega. Sve teškoće se nadilaze spoznavanjem naše ključne uloge u njihovom stvaranju, da smo sami sebi stvorili sva ograničenja, i kolektivna i individualna.

Sukob zapadnoevropskih i istočnoevropskih vrednosti, Istoka (islama i pravoslavlja, Rusije) i Zapada, ***svi civilizacijski sukobi, koji su danas aktuelniji nego ikada nastaju usled nerazumevanja prirode svesti duše i materijalnog sveta u kome živimo - nerazumevanja njihovog suštinskog jedinstva.***

Da bi se taj sukob nadišao nije potrebno da pobedi jedna od tih dvaju strana. Kao što nije potrebno da jedno polje u krugu nadvlada, bilo crno ili belo. Oni kruže zajedno i potrebna je njihova ravnoteža, koja dolazi samo kroz razumevanje celog ovog procesa. Takvo razumevanje je moguće samo pomoću svesti duše, ali svesti koja je usklađena sa životom u fizičkom svetu.

Božanski svet naše duše i materijalni svet imaju istu osnovu i sačinjavaju veliko jedinstvo. Zato obe zaraćene strane pokazuju isti žar u borbi za svoje ciljeve, obe ratuju za Boga i dušu, za bolji život na ovom svetu.

Krajnje je vreme da im neko upali svetlo da bi videli šta rade. Tome je i namenjen ovaj priručnik.

Konačan razlog postojanja Omega tačke, njenog rastezanja u sva neprirodna stanja, i iskustva nepostojanja Boga jeste **da Boga spoznamo uvek i svuda, u svemu**. Naročito u onome što najmanje liči na Boga: u zveri koja nas napada, u najgorem čoveku, u najružnijim mestima, u bolnim i nepravednim događajima i uslovima života, u lažima... **Kad u tome budemo uspeli, onda tu svest ne možemo nikad više da izgubimo.**

Ako sačuvamo svest o božanskoj prisutnosti u najekstremnijim iskustvima, onda ćemo je lako sačuvati i u svim iskustvima koja su ekstremna u manjem obimu. To je princip koji stoji iza potrebe izlaganja ekstremnim i negativnim iskustvima. Ona su nam potrebna kao vežba da bismo zadržali svest o božanskom prisustvu. Bez takve vežbe, tu svest možemo imati samo kad nam je lepo i udobno, kad smo u zoni svog komfora. Svi izazovi u vidu teškoća će nas izbaciti iz „božanskog raspoloženja“.

Tom vežbom se takođe jača nezavisnost svesti naše duše, koja je po svojoj suštini nezavisna od ovog sveta. Lako je biti u tom stanju povremeno, kad meditiramo ili smo inspirisani lepim i duhovnim sadržajima. Transcendentalnu svest svoje duše moramo da imamo i u najzahtevnijim akcijama, kada svest uma teži da se maksimalno suzi i identifikuje sa sadržajima uma, s mislima i događajima. To je iskustvo samuraja u borbi; zato su privlačni ekstremni sportovi, koji izazivaju navalu adrenalina. Ako u najtežim i najnegativnijim iskustvima sačuvamo nezavisnost duha, svest duše ćemo imati uvek i svuda. Tako se ona dokazuje i potvrđuje.

I sami ste primetili nešto što se dešava kao pravilo: kada doživite ushićenje i uspon u svesnosti, odmah sledi neko iskušenje i pad, dogodi se nešto što kontrira tom stanju. Nije u pitanju đavo koji vas iskušava, već svest vaše duše koja ima potrebu da se ostvari na svim planovima. Ne samo u višim elementima, vazduhu, da bude apstraktno prisutna u umu, već i na fizičkom planu, konkretno, u najgrubljim uslovima i stanjima. Nije dovoljno samo da nešto znate, već da svoje znanje i u praksi dokažete.

Zlo i negativnost je samo ono najkonkretnije i najgrublje što se događa, krajnje natezanje Omega tačke – neophodno za potpuno osvešćenje. Stvari vidimo kao zle i negativne samo kad ih odvajamo od svesti i božanske celine. S maksimalno nategnutom Omega tačkom stvari su maksimalno grube i materijalne, ograničene. Tad samo vidimo neprijatelja koji želi da nam otme hranu, predmet naših želja, i smatramo da moramo da ga

pobedimo da bismo mi preživeli. Omega tačka se vraća ka Alfa kad proširimo svesnost da mi i naš „neprijatelj“ postojimo pod istim uslovima koji su nam dati kao milost, kad se kao u starom, dobrom hrišćanskom običaju molitvom pre jela zahvaljujemo na hrani, i kad je velikodušno svima delimo.

Sva negativna iskustva nas navode da sami menjamo stvari na bolje. Kad ne bi bilo tih izazova, ostali bismo potpuno pasivni jer naša duša nije od ovog sveta. Zato nam se uvek javlja prvi poriv da pobegnemo od prljavog, ružnog i zlog. Ili da se borimo protiv njega i uništimo ga. Ali ono će nas progoniti sve dok ne naučimo da u svemu, a naročito u onome što po svemu izgleda kao suprotnost božanskom – vidimo božansku svest i prisutnost. Jer, priroda božanskog je apsolutna, što znači da ništa nije moguće izvan nje, ona je sve. To smo i mi, to je i sve ono što preziremo i mrzimo. Postojimo u velikom holografskom jedinstvu. Stoga, sve protiv čega se borimo osnažuje samom našom borbom protiv njega.

U svemu drugom ćemo videti božansku prisutnost jedino ukoliko je prvo prepoznamo u sebi.

To je pravo značenje izreke „voleti neprijatelja svog“, „okrenuti i levi obraz kad nas udare po desnom“, i „neka bude volja tvoja, Bože, a ne moja“. To možemo ispuniti samo ako prepoznamo božansko apsolutno u svemu, ako zaustavimo prekomerno natezanje Omega tačke i vratimo se Alfa tački.

Ovaj proces se okončava kroz čoveka, ali ostaje otvoreno pitanje da li je ovaj tekući proces u kome učestvujemo jedini ili je u prošlosti ove planete bilo više takvih pokušaja, po svoj prilici neuspešnih. Postoje tragovi drevnih civilizacija koje su imale napredniju tehnologiju od ove s kojom mi sad raspolažemo. Dokazi o njima postoje, i veliki su kao planine. To su sve one megalitske građevine koje nije moguće ni danas napraviti, za koje i ne znamo kako su napravljene. To su sva ona znanja drevnih naroda (na primer, o precesiji koja traje oko 25.920 godina, tj. mnogo duže nego civilizacije koje su je poznavale) i kojima nije moguće ovladati samo pukim posmatranjem sa Zemlje i učenjem, bez kosmičke tehnologije i kretanja kroz kosmos.

Pojedini ezoterični izvori nam kazuju da je bilo više pokušaja da se božanska svest u potpunosti ispolji kroz čoveka na Zemlji na način koji je ovde opisan. Iz raznih razloga, to se nije završilo uspehom. Pominje se da smo mi treći pokušaj. Možemo samo da se nadamo da je dovoljno naučeno iz grešaka i da nećemo ponoviti njihovu sudbinu. Tome bi trebalo da pomogne i ovaj priručnik.

RELIGIOZNOST ZASNOVANA NA NEGATIVNOM ODNOSU PREMA SVETU

Gnostici najbolje svedoče o ovom problemu. Oni uče da ovim svetom vladaju zli Arhonti (vladari). Kažu da su oni ovaj svet uredili tako da bude tamnica za ljudske duše. Nisu tako uredili samo ovu planetu, već ceo sunčev sistem. Sve što ljudi mogu da urade jeste da askezom i ispravnim znanjem (*gnosis*) ojačaju svest duše, ovladaju svojim snovima (vantelesnim iskustvima, astralom) upoznaju više dimenzije. Pri tome možda mogu malo da se pomognu i halucinogenim biljkama, i tako steknu sposobnost da se uzdignu iznad ovog sveta, da se oslobode uticaja zlih demijurga (tvoraca). Za njih je svet loše mesto i sve što treba da uradimo je da pobegnemo odavde, nazad u 'carstvo nebesko', odakle smo i došli.

Ovo je samo pola istine. Svet jeste teško mesto za život, ali ponajviše zato jer u njemu mora da se radi i sve pošteno zaradi. Nezgodan je i zato jer u njemu vlada zakon uzročnosti – posledice će vas snaći za sve što uradite. Najnezgodniji je ipak zato jer pored uzročnosti jednako u njemu postoji i sloboda, čak u toj meri, da u njoj možete da se izgubite, da grešite koliko god hoćete, da sebe i druge povredite, pa čak i uništite.

Postoji i treći deo istine. Da su gnostici malo dublje pogledali, spoznali bi da smo mi sami, tačnije naše duše, stvorile ovaj svet kao i sve druge svetove kad su bile na višim dimenzijama, blizu svog božanskog izvora (demijurga). U holografskom univerzumu ništa nije odvojeno, nema dvojstva, mi smo bogovi koliko i Bog sam. Drugim rečima, ništa nije odvojeno niti se razlikuje od božanske svesti. Mi smo ona, a ona je mi.

Ova istina se skriva na sve načine da bi se ojačala Omega tačka, da bi se osvestila iskustva svega što može da se iskusi u slobodi. Da ne bismo bili oni koji jesmo, već sve što nismo. Dakle, tačno je da ovde mi nismo svoji, nismo ono što jesmo, odvojeni smo od Boga, čak smo opsednuti mnogim entitetima ovog i onog sveta. Ali sve to ima svoj smisao koji su same naše duše isplanirale u skladu s božanskom svešću.

O tome da se iskušenje Omega tačke dobro sprovede na ovom svetlu, brinu se institucije, pre svega Rimski crkva. Ona svoju veru zasniva na strahu a o njegovim osnovama brinu gnostici: ovo je loše mesto za život, čeka nas 'carstvo nebesko', moramo da trpimo i čekamo spasitelja. To je

politika vladavine nad ljudima pomoću mentaliteta straha, greha i žrtve. Strah je negativna emocija koja razvija pasivnost i poslušnost, koja snažno sužava svest, koja zapravo od same svesti pravi ono što ona nije. Strah je osnova svih iluzija. Ako smo mi stvorili celokupan ovaj život, besmislen je bilo kakav strah! On je potpuna suprotnost svesti o životu.

Otud su sve religije koje počivaju na judeo–hrišćanstvu zasnovane na strahu i na dubokom uverenju da je svrha života u tome da se nekako izdrže teškoće ovog sveta, težiti povratku svom nebeskom domu.

Na taj način se Omega tačka maksimalno uvrće i nateže u suprotnost.

Da bi se obezbedilo natezanje Omega tačke, sama pomisao da smo jednaki s tvorcem, u judeo–hrišćanskim religijama je najstrože zabranjena i osuđuje se kao najveći greh. Navodno, samo Satana tako razmišlja i može takve misli da usadi čoveku. To je tačno ako imamo u vidu čovekov fizički um i njegov ego, ako ne pravimo razliku između fizičkog, višeg uma i svesti duše. ***Ovde ne govorimo o tome da je naš ego stvorio svet, već naša svest duše koja je u najvišim dimenzijama jedno s božanskom svešću.*** Kad projektuje svoju svest u fizičko telo, ona postaje uslovljena kao i sve drugo što je stvoreno. Ta mala ograničena svest, ne može mnogo toga da stvori, ograničena je onim što svojim rukama može da napravi i alatom. Zato se i projektovala u telo, da bi iskusila tu uslovljenost i da bi u maksimalno ograničenim uslovima spoznala postojanje kao božansku svest, da je ona uvek ista i prisutna u svemu, u svim oblicima i na sve moguće načine.

O nerazumevanju ovih razlika između više i niže svesti, nepoznavanju delovanja svesti duše i prave prirode uma, govori događaj na Golgoti. Svest duše, oličena u Isusu, svedočila je o svom jedinstvu s Bogom, ali su ograničeni umovi unutar ljudskog tela, tačnije sveštenici, to protumačili kao bogohuljenje, naime da je um/ego uobrazio da je svemoćan i da je Bog, i da ga zato treba premlatiti i razapeti na krst.

Rečeno je: „Budite mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi“. Zmija je simbol materijalnosti a golubovi svesti duše. Ta svojstva čovek treba da ujedini u sebi. Krst je sačinjen od vertikalne duhovnog uzdizanja i horizontale ovog sveta. To ukrštanje nose svi ljudi na ovom svetu. Na tom krstu je svaki čovek razapet. Isus je bio razapet samo da bi vam tu istinu preneo za sva vremena. Kada je rekao „ja sam put, istina i život“ to je značilo da je čovekov put takvo ukrštanje vertikalne i horizontale, nebeskog i zemaljskog sveta. Nije to govorio njegov ego kako teolozi tumače, i da zato treba gledati samo u njega, odnosno u crkvu kao „telo isusovo“. Kada je

Isus u toj poruci rekao 'Ja' nije mislio na sebe (on nikad nije mislio samo na sebe) već na svakog čoveka, na čovekovu suštinu (svaka njegova poruka se odnosi na čovekovu suštinu). Dakle, to je istina o putu naših života na ovom svetu: sjedinjenje neba i zemlje u nama, sjedinjenje svesti duše sa ovim svetom. To je suština Isusove poruke i dela. Tako se božanska svest ispoljava na ovom svetu, kroz nas. Ona ne pada s neba zahvaljujući obavljenom magijskom ritualu u crkvi niti molitvi.

Sušтина poruke jevanđelja je nauka o duši i njenoj samospoznaji kroz svu dramu životnog iskustva – za razliku od istočnjačkih učenja (vedanta, budizam) koja samospoznaju duše sprovode direktno, kroz jednostavno odbacivanje i nadilaženje drame životnog iskustva. To je za dušu brži i lakši put, ali nije isplaniran za ovaj svet.

Prolazak kroz dramu života dovodi do transformacije života i sveta zajedno s transformacijom čovekove duševnosti i tako je nastala sva civilizacija i materijalna kultura. Kultura je spoljni odraz naše svesti o sebi, kao i naše svesti o svetu.

Posle svih cenzura i prepravljavanja, ostalo je vrlo malo autentičnih Isusovih reči. Međutim, koliko je i to malo nauke o duši u jevanđeljima kroz reči Isusove istinito i moćno (naročito u Propovedi na gori), pokazuje činjenica da se i posle svih falsifikovanja, vekovima održao najveći svetionik i putokaz duševnosti na ovom svetu, kojim vladaju bezdušni. Da nije bilo Isusovog lika kao uzora, kao i njegovog učenja o duševnosti, ovaj svet bi i danas bio rimski Koloseum i gladijatorska arena, u još većoj meri nego što inače jeste. Mnogim ljudima su reči Isusove bile uzor i podrška da ostvare i sačuvaju bar minimum svesti duše.

Za razliku od institucionalne crkve koja je namenjena širokim narodnim masama, postoje ezoterične zajednice koje znaju za ovaj problem, koje ne smatraju ovaj svet zatvorom niti velikom greškom, već radnim zadatkom za naše duše sa ciljem da ga izgrade po božanskom planu. One slave Boga kao velikog arhitektu, njihovi simboli su majstorski alati, oni se nazivaju slobodnim zidarima (ovoga sveta). Tačnije, i njihov naziv je izvrnut kao i Omega tačka, oni su zapravo zidari ili graditelji slobode, a ne 'slobodni zidari' (nije jasno od čega bi zidari bili slobodni).

Ovo nije propaganda masonerije već otkrivanje stanja stvari. Tako je, kako je.

Sve ezoterične tajne organizacije vode ka progresu sveta, razvoju materijalne kulture. To je za našu dušu negativan put, ali njen put je takav.

Taj put danas, isto kao i ranije, nailazi na odupiranje tradicionalnih religija, pre svega vernika islama i Pravoslavne crkve koji uporno brane stav gnostika. Smatraju da je proces materijalizacije svesti duše nešto loše i da ga treba izbeći, da ga predvodi đavo, da vernik pre svega treba da se preda Bogu i da se ne vezuje za ovaj svet. Umesto da otkriju zašto su došli na ovaj svet, oni bi samo da pobegnu iz njega.

'Carstvo nebesko' je Alfa Tačka, 'carstvo zemaljsko' je Omega.

Nema se gde otići jer univerzum je hologram, jedinstvo u kome svaki delić odražava celinu i celina se nalazi u svim delićima. Sve stvarnosti su paralelne, carstvo nebesko i ovo zemaljsko postoje jedno u drugome. Svrha prave religioznosti jeste da carstvo nebesko prepoznamo ovde i sada, u svemu što jeste, da ne menjamo i razaramo ovo što jeste radi nečeg drugog, radi nečeg što zamišljamo da je bolje.

Da bismo prepoznali ovo što jeste, treba da prestanemo da razmišljamo svojim otuđenim umom/egom. Taj prestanak se postiže disciplinom meditacije. Um je kao ogledalo, tačno odražava stvarnost ali preokrenuto, kao odraz u ogledalu. To je u skladu sa Omega prirodom ovog sveta, u kojoj je sve obrnuto. Zato je um i neophodan kao alat za spoznaju ovog sveta, ali je istovremeno i izvor svih iluzija. Zato fizički um najpre razara i tek kad nešto spozna, počinje da stvara. Da bismo ga upoznali, mi još uvek u većoj meri razaramo ovaj svet nego što ga stvaramo i skladno živimo u njemu.

Da bi naš fizički um potpuno bio pogodan za božansko stvaralaštvo, potrebno je samo da se do kraja otvori i opazi stvari kak-ve jesu, kakvo je samo postojanje. Više dimenzije su ovde i sada u ovoj našoj dimenziji, našoj realnosti. Naša realnost je sačinjena od svih viših dimenzija. Ispravno religiozan čovek ih sve prepoznaje u sebi, shvata da je on sam sačinjen od njih. Stoga, nemamo gde da odemo odavde. Čak ni smrt ne postoji.

Na nerazumevanju ovakve stvarnosti nastaju svi 'civilizacijski sukobi' na ovom svetu: jedni vuku napred (u razvoj), a drugi nazad (u prošlost i tradiciju), jedni dole (u stvarnost ovog sveta) a drugi gore (u 'carstvo nebesko').

Ono što je najviše uvrnuto, a u skladu s Omega tačkom, jeste to da su svi oni na neki način u pravu. Problem je jedino u tome što ne mogu da se usklade. Za to je potrebna svest o celom ovom procesu. Ovaj priručnik je namenjen širenju takve svesti.

PRINCIP PRISILE I PRINUDE U RELIGIOZNOSTI

Priroda duše je takva da nema u sebi nikakvog poriva da deluje i stvara nešto novo jer direktno potiče iz božanske svesti koja već sadrži sve što je moguće, apsolutna je. Zato je još od Platonovog doba, duša predstavljana kao sfera i savršenstvo suprotnosti koje nadilazi (transcendira) sve što je od pojavnog sveta.

Da bi se svest duše navela da ipak deluje na trodimenzionom fizičkom planu, potrebno ju je naterati uz pomoć prinude i prisile. Već je sama priroda fizičkog sveta takva da izaziva prinudu i ograničenja koje se moraju savladavati. Zadatak svesti duše jeste da i u najuslovljenijem stanju postojanja, kao što je ovaj naš svet, aktuelizuje božansku svest, da kao svedok bude svesni subjekt kroz koga se spoznaje smisao svakog oblika postojanja kao božanskog.

Jednostavno, reč je o sledećem: postoje takvi oblici postojanja koji su ružni, prljavi ili zli, a za koje nedovoljno razvijeni svesni subjekti nikad ne bi poverovali da su i oni čisto božansko postojanje, odnosno da se božanska svest ispoljava i kroz najveće grešnike, kao i kroz sve drugo. Drugim rečima, oblici postojanja u svojim beskrajnim izražajnim mogućnostima mogu da svojom pojavnošću zavedu svest u svoje složenosti tako da svesni subjekt zaboravi da je i to božansko, samo po sebi. Tad svesni subjekt misli da Boga nema, da je to „zlo“, da mora da se bori protiv zla i bezbožništva. Ta iluzorna potreba ga nagoni da radi i stvara ono što je ispravno, da uči šta je ispravno i da savladava prepreke. ***Kroz taj trud osnažuje prisustvo božanske svesti u sebi i spaja se s božanskim.*** Ako prepreke uspešno bude uklonio, onda spoznaje jedinu stvarnost – da je božansko sve što postoji, da nema ničeg izvan njega.

Da bi svest duše kreirala sopstveni zaborav u čovekovom biću kao svesnom subjektu (koji živi i snalazi se na ovom svetu), tako da mu ovaj svet izgleda kao da Bog ne postoji, da je napušten od strane Boga, ili da mora da ga izgradi da bi mu se približio, božanska svest je kreirala svesne entitete koji, za razliku od ljudi, ne poseduju princip duše. Ti entiteti su dovoljno svesni da mogu da delaju, ali ne i da spoznaju najviši božanski smisao delovanja. Prvi takav entitet nam je poznat kao prvi anđeo, Lucifer.

Njegova osnovna osobina je da donosi svetlost svesti u tamu iluzije u kojoj postoji odvojenost od Boga. Zato se kaže da je Lucifer svetlonoša. On donosi svetlost svesti tamo gde dobre duše nikad same ne bi mogle, u sve suprotnosti, pa i u suprotnost dobrog, a to je takozvano zlo. On se smatra izvorom zla iako to nije, već samo tako izgleda kad se posmatra s čovekove pozicije. Posmatrano s božanske strane, on izaziva sve one suprotnosti koje su neophodne da bi se božanska svest aktuelizovala. Tek kad se božanska svest aktuelizuje i u najmračnijem kao i najudaljenijem obliku postojanja od sebe same, onda je zaista i aktuelizovana i ispoljena. To izduživanje postojanja u svoju najudaljeniju suprotnost (tačka Omega) obavlja princip pod nazivom Lucifer. On radi posao Boga. Iako to izgleda negativno posmatrano s ljudske strane, koja opaža jedino svest duša.

Taj isti princip se u čoveku ispoljava kao njegov um. Čovekov um je jedini u celom univerzumu koji sve vidi izvan sebe samog, koji svet vidi spolja, i zato kao odvojen od celine, od božanskog. Božanska svest sve vidi u sebi i ništa izvan sebe same. Um je izdvojena svesnost koja sve vidi naopako, izvan sebe same. Kad se posmatra iz takvog uma, kosmos izgleda kao nešto spolja. Kada se um umiri u meditaciji, transcendirajući, čovek sve opet spoznaje u sebi. Čovekov um je jedini Lucifer koji postoji. To je dokazao i svojim delima i nedelima.

Nažalost, negativno je potrebno jednako kao i pozitivno. Ta drama suprotnosti se najkompletnije i najdramatičnije sprovodi na planeti Zemlji. Ona je samo zato pažljivo i planski napravljena, da bude pozornica dušama za tu najveću kosmičku dramu.

Narod Jazida (*Yazidis*) ima jednu dobru priču koja osvetljava taj proces. Njih nepravedno optužuju da veruju u đavola jer njihov mit o stvaranju sveta, koji se u svemu podudara sa judeo-hrišćanskim, kaže da je Bog, nakon što je stvorio svet i čoveka, kao najsavršenije biće na svetu, pozvao sve svoje arhanđele da se poklone čoveku. Svi su to učinili, sem prvog arhanđela, Lucifera (Jazidi ga nazivaju Melek Tavus, a drugi ga identifikuju kao Satanu). On je to odbio sa obrazloženjem da se treba klanjati samo Bogu, a ne i nekoj tvorevini, ma kako ona bila savršena. Bog je odobrio njegov ispravan stav i ustoličio ga je da vlada nad čovekom na ovoj planeti. Bio je dostojan da vlada nad čovekom i ovim svetom zato jer je dokazao da se neće prikloniti čoveku, da je uvek veran samo Bogu i da će zato u svojoj vladavini i čoveka dovesti ka Bogu. Stoga Jazidi poštuju Lucifera kao vladara ovog sveta. Zahvaljujući njegovoj vladavini, ovaj svet je pun borbe

suprotnosti i otuđenosti od božanskog prisustva, ali to je jedini način da se božansko prepozna u svim svojim suprotnostima. To je razlog zašto tajni vladari ovog sveta, aristokrate i masoni, svi do jednog, obožavaju Lucifera, ali i Boga kao Velikog graditelja. Takođe je to razlog zašto su oni istovremeno pokretači civilizacije i razvoja ovog sveta, ali i svih sukoba i zavera na njemu.

Prinuda se na čoveka sprovodi i putem „nečistih sila“.

Svet postoji u više dimenzija. U višim dimenzijama, prvenstveno u astralu, postoje svesni entiteti koji deluju na niže dimenzije, na fizički plan, i na čoveka u fizičkom telu. Čovek se sastoji od svih viših dimenzija prirode, ali ih nije svestan dok je identifikovan s telom, dok mu je svest ograničena na fizički um. Više dimenzije i njihovi žitelji za njega tad ostaju u domenu nesvesnog. Ti svesni entiteti na čoveka deluju tako što ga dovode u iskušenja s ciljem da on ojača svoju svest, da nadiđe svest tela i uma i otvori se za više dimenzije. Na taj način bi čovek kroz sebe i svoje iskustvo povezao više i niže dimenzije, osvestio celinu i aktuelizovao božansku svest u potpunosti. Ta bića iz viših dimenzija, a nazvaćemo ih neorganskim bićima, poznata su i kao demoni. Na čoveka deluju pre svega psihološki, kroz snove i na javi.¹⁹

Aristokrate i masoni upravljaju ovim svetom na fizičkom planu, kontrolom politike i ekonomije, pa i religije, dok demoni na astralnom, odnosno na psihičkom i individualnom planu.²⁰ Tako se pokriva celokupno područje delovanja i čovek ne može da ga izbegne, ni na ovom, ni na onom svetu (astralu). Demon i masoni udruženo rade isti posao: izazivaju svu

¹⁹ Danas postoje i retki psihijatri koji ukazuju na problem vanjske opsednutosti, kao što su Dr Morris Netherton, Dr. W. Baldwin, Dr Elisabeth Fiore, Irene Hickman. Detaljnije o tome videti u: CE-VI: Close Encounters of the Possession Kind by William J. Baldwin.

²⁰ O detaljima njihove vladavine možete se detaljno obavestiti u delima Davida Icke-a, posebno u njegovom delu Najveća tajna (The Biggest Secret). Takođe u delima Jordan Maxwell-a, Stewart Swerdlow-a (Blue Blood, True Blood; Conflict & Creation) i Antony C. Sutton-a. Međutim, kod njih nećete naći razlog i smisao postojanja svih zavera, kao što možete ovde, u ovoj knjizi.

potrebnu prinudu i prisilu na čoveka da bi osvestio svest svoje duše na ovom fizičkom planu, najudaljenijem od božanskog, u situacijama koje su najdalje od božanskog, u negativnim situacijama. Masoni čoveka uče kako da radi i stvara na fizičkom planu, dok ga demoni praktično iskušavaju i tako uče šta ne treba da radi. (Demoni inače opsedaju samo grešnike, tj. one koji greše. Tako se neki ljudi uče šta je ispravno.) Time se praktično osvešćuju sve mogućnosti božanskog ispoljavanja. Kroz čovekovu dušu, koji je svedok i nosilac svesti, sprovodi se svest božanskog, a takođe i u sve krajnje oblike postojanja. To traje sve dok se i najgori oblici postojanja ne prepoznaju kao božanski.

Dokaz udruženog delovanja aristokrata i masona su njihovi rituali u kojima prizivaju demone. Ti rituali su povezani s najgorim zločinima, ljudskim žrtvama. Oni su zapravo te krajnje suprotne tačke svih mogućnosti zbivanja, koje su najudaljenije od božanskog, krajnje „bezbožne“. ***U svojim krvavim ritualima oni postižu tu krajnju Omega tačku, krajnje zlo i bezbožništvo.*** Kada je ta krajnja suprotna tačka od božanskog dosegnuta, svesno osvedočena, okončana, čak i ritualno posvećena nekom „bogu“, ne preostaje ništa drugo sem povratka ka božanskom izvoru. Kad se i to krajnje zlo prepozna kao božansko, onda je božanska svest zaista aktuelizovana. To je smisao satanizma: prepoznati i najveće zlo kao božansko, posvetiti zlo božanskom. Problem je u tome što se u to umeša um/ego, pa od toga pravi religiju i čini zlo radi samog zla, tj. dolazi do zamene sredstva i cilja. Iskustvo zla je sredstvo, ne i cilj. Otud je satanizam rupa iz koje se teško izlazi i u koju upadaju samo oni najgluplji od svih religioznih ljudi.

Primer: dogodilo se okrutno ubistvo deteta. Posmatrano sa stanovišta fizičkog uma, to je svirep zločin koji može da izvrši samo neko ko je vrlo bezdušan i zao. Međutim, posmatrano sa stanovišta više svesti i svesti duše, može se videti da se jedna napredna duša rodila kao dete samo zato da bi bila svedok tog događaja, da bi svoju dušu postavila u ulogu svedoka tog teškog iskustva stradanja u fizičkom telu i na taj način ga osvestila. Druga duša se npr. rodila kao počinilac tog zločina, ubistva deteta, takođe da bi svest o tom događaju obogatila takvim iskustvom. Taj zločin nije mogla sama da izvrši, već ga je izvršila pomoću bezdušnih entiteta koji opsedaju telo i nedovoljno svesnog čoveka podstiču da deluje negativno, čini zlo i bude destruktivan. U oba slučaja, i duša žrtve i duša počinioaca zločina, samo su svedoci, one su sâma božanska svest koja svedoči jednoj

mogućnosti postojanja. Zapravo, posmatrano sa još višeg nivoa, božanska svest se podelila na telo žrtve i telo počinioca zločina da bi osvetlila još jednu mogućnost postojanja i zbivanja.

U teologiji se to naziva „otkupom grehova“ i svedočenje je duše jednoj varijanti događaja. Ali u teologiji se to krivo prikazuje u skladu sa opštom iskrivljenošću našeg Omega sveta.

Kada se odigra takav događaj, on se više nikad ne ponavlja. Ono što se zaista osvesti, više se nikad ne ponavlja jer se svest o tome vraća božanskom izvoru u vidu jedne njegove mogućnosti i s njim je završeno. Takvo zlo se više nikad i nigde neće ponoviti. Može se ponoviti u vrlo sličnom obliku, ali nikad potpuno istom. Stvari se ponavljaju samo ako nisu potpuno osveščene. Ponavljanje u bolu i patnji jeste ono što religije nazivaju paklom. U raj se odlazi pokajanjem, odnosno osvešćenjem grešaka.

Takvo osvešćenje deluje i na svest duše koja je ograničena u fizičkom telu kao svest uma, i koja vidi zlo. Negativna događanja koja se ponavljaju, primoravaju svest uma da usavršava fizički svet i delovanje u telu, tako da se takva zla više ne ponavljaju.

Možda se nekome čini da se istovetni zločini ponavljaju, ali ništa nije isto. Svaki zločin ima svoju karmičku dramu individualnih duša o kojoj bi se mogao napisati po jedan roman Zločin i kazna. Možda malo kraći.

Od svih metoda krajnjeg istezanja Omega tačke, s ratovima su svakako svi najupoznatiji. Ratovi su najveća zla ali istovremeno samo oni omogućavaju situacije u kojima se ljudska duša najsnažnije ispoljava, gde ljudi upoznaju sve svoje vrline i mane, svoje krajnje domete u svakom smislu. Verovatno je to razlog što postoji toliko ratova na ovom svetu: da brže i dublje sazrevamo. Zaista, teško je zamisliti da čovečanstvo nekad može da bude istinski zrelo bez iskustva ratnih stradanja. To je tako jer u takvim ekstremnim situacijama kao što je rat, i život i smrt su u našim rukama. Tada više nema mesta nikakvim iluzijama, odlaganjima i lažnim rešenjima. Sam život je borba radi savladanja prepreka. Rat je samo ekstremno ispoljavanje stvarnosti života u ubrzanom vremenu.

Narod koji je uvek morao da ratuje za pravdu i slobodu, koji nikad nije osvajao ništa tuđe, ima najviše zrelih duša. To je najbolji, najlepší i najkreativniji narod na svetu.

Svrha događanja svakog zločina, sveg nasilja jeste da nas suoči sa smrću i tako izbriše sve iluzije, svako odlaganje spoznaje smisla i vrednosti života.

Izvesnost smrti nas budi više od ičega na ovom svetu. To je zbog snage iluzije koja nas navodi da živimo nesvesno i neodgovorno, a koja je najveća pokretačka sila na ovom iluzornom svetu. Smrt nije samo veliko buđenje koje nastupa nakon što napustimo ovaj svet. Smrt nas najviše budi i na ovom svetu.

Alfa i Omega tvore vrtlog jedinstva suprotnosti na ovom svetu gde sve ima svoj razlog postojanja. Isto je i sa zločinima. Kad zločinac umre, on spoznaje svoju grešku i rađa se ponovo da bi je ispravio. Otud zločini generišu rađanje pravednika.

Zločini se događaju zato jer mogu da se dogode, shodno prirodnim zakonima i slobodi da je moguće sve što je moguće. Kao što se bilijarske kugle sudaraju sve dok to spontano mogu da čine nakon pogotka prve kugle. Isto tako će i ljudi jedni drugima nanositi udarce. Zlo će se događati sve dok se dovoljno ne osvesti, tako da više ne može da se ponavlja, kad sve kugle upadnu u rupu, osim bele, koja simbolično predstavlja svest naše duše.²¹ Tako proističe proces usavršavanja svesti na ovom svetu. Tako se usavršava život, tako postajemo zreli, ispitivanjem svih mogućnosti grešaka. Nasilje i zločini će postojati sve dok ih vi dozvoljavate, dok vi ne učinite svet boljim. Naravno, nije svakom svesnom subjektu (čoveku) potrebno da iskusi sva zla ovoga sveta da bi se opametio. Mera iskušavanja zla je individualna i zavisi od karmičke zrelosti i svesti. Sves-ni pojedinci ne mogu da čine zlo jer je svest suprotna od de-struk-tivnosti. Po tome se razlikuju stare i zrele duše, od mladih i nez-relih na ovom svetu - po meri negativnosti u delovanju, po dobroti.

²¹ Ideje za mnoge igre na ovaj svet donele su naše duše, kako bi služile za podsećanje na principe delovanja božanske svesti. Tome služi i bilijar u spomenutom kontekstu, da pokaže spontano kretanje dok se događaji ne osveste i tako neutrališu. Rulet je napravljen prema zlatnom preseku i on prikazuje osnovne ritmove vibracija kvantnog polja, etra ili akaše. Dečija igra žmurke pokazuje osnovni princip zaborava svesti o sebi prilikom inkarnacije duše u telo, i njeno ponovno otkrivanje; kako jedna božanska svest, podeljena u mnoštvo naših duša, igra žmurke sama sa sobom. Srpska folklorna igra „kolo“ pokazuje ciklično kretanje planeta, prostora i vremena.

Postoji i kolektivni učinak u skladu s kojim se iskustva sabira-ju, tako da se ljudski razvoj ipak kreće napred i pored sveg haosa.

Nešto slično je dostupno i pomoću *Agori tantræ*. To je praksa namernog iskušavanja najmračnijih stvari da bi se svest duše izvežbala da ostane budna i nezavisna. Iskušava se seksualni zanos, dejstvo jakih narkotika, alkohola, neposredna blizina smrti, a sve s ciljem da se u tim suprotnostima božanskoj svesti održi svest duše kao svedoka. Kada se to postigne u ekstremnim uslovima, čovek nikad ne može da je izgubi ni u svim ostalim, manje ekstremnim. On tad uvek poseduje svest duše, ma šta se događalo s telom na ovom svetu. Tako se božanska svest kroz čovekovu dušu spušta i aktuelizuje na ovom svetu.

Kroz sve to prolazi svaka osoba u svom životu, na sve načine. Svi mi doživljavamo, trpimo i činimo pogrešne stvari da bismo ih osvestili i tako bili naterani da ih ispravimo u skladu sa svešću božanskog postojanja.

Taj proces je u alhemiji poznat kao stvaranje kamena mudrosti (lat. *Lapis philosophorum*). Mudrost simbolizuje svest, a kamen najgušću materiju. To je spajanje svesti i materije, svesti i postojanja. Spajanje svih suprotnosti.

U ceo ovaj proces osvešćenja duše na fizičkom planu, u uslovima najveće izgubljenosti i udaljenosti od božanskog izvora, umešana je religioznost. Ona je zapravo proces koji objedinjuje sve ostale procese koji učestvuju u tom velikom delu (*Magnum opus*).

Religioznost je proces povezivanja fizičkog čovekovog uma s višim umom i svešću duše, a preko nje s božanskom svešću.

Tokom tog procesa, čovek uči šta je ispravno a šta nije, uči se ispravnom delovanju na sve moguće načine. Jedino putem povezivanja s višim umom i svešću duše, niži, odnosno fizički um može znati šta je ispravno. On čini pogrešno samo u meri u kojoj je zatvoren u sebe, otuđen od svesti duše. Dakle, taj proces nije samo du-hovna praksa, već je proces koji se spolja izražava kao izgradnja celokupne kulture i civilizacije na ovom svetu.

Religioznost se izražava na sve moguće načine, u skladu sa svim mogućim stanjima svesti koja su moguća za čoveka.

Prinuda i prisila postoje samo ukoliko toga nismo svesni. Ako smo svesni zašto postoje sve teškoće, one odjednom nestaju. U ma kakvom teškom i grešnom stanju se tad nalazili, postajemo blaženi jer u svemu vidimo božansko delovanje i ostvarenje.

Prinuda postoji jednako u svetovnom životu kao i u religioznosti.

Razlozi za njeno postojanje biće nam jasniji ako se prisetimo osnovnog principa: stvari se događaju spontano i mehanički samo ako nisu osveščene. Svest menja sudbinu. To se vidi po astrološkim uticajima. Sudbina nam je predodređena i to nam pokazuje nauka astrologije. Međutim, kad zahvaljujući tom znanju postanemo svesni uticaja i sudbinskog programa, on se više neće realizovati na taj način. Promeniće se u zavisnosti od toga u kojoj meri smo ga svesni. ***U trenutku kad osvestimo svoj sudbinski program, otvara se nova mogućnost, pred nama je nova paralelna stvarnost.*** Koju paralelnu stvarnost ćemo izabrati, zavisi od naše svesnosti. Ako ne posedujemo svest o pravim uzrocima koji vrše upliv na našu sudbinu, ona će se teći prema svom planu.

Sudbina (istorija) nam se ponavlja i tlači nas samo onoliko koliko je nismo svesni, koliko ne prihvatamo da se događa samo zbog nas. Da bismo osvestili sebe, ono što radimo i sve što nam se događa.

Ovaj princip je poznat silama koje sprovode prinudu i prisilu nad čovekom u ovom svetu, tj. vladarima i Iluminatima koji se u skladu s njim i ponašaju. Iako čine negativne stvari, cilj im je da ih čovek osvesti kako bi ih okončao, prevazišao, da se negativne i pogrešne stvari na ovom svetu ubuduće ne događaju. Ako ih čovek ne bi iskusio i osvestio, uporno bi se ponavljale. Oni navode ljude ne samo da nauče kako da rade ispravno u fizičkom svetu, već i da iskuse sve pogrešne stvari da se ne bi same, nesvesno ponavljale. Ono što se jednom jasno osvesti, više se ne ponavlja.

Danas imamo mnoge negativne mere prisile nad ljudima (transhumanizam, 5G, čipovanje ljudi i agenda ID2020, DNK vakcine, potpuna kontrola stanovništva, robovanje preko bankarskog sistema, namerno izazivane ekonomske krize, sistematsko lažiranje stvarnosti preko mejnstrim medija, remećenje seksualnosti i rodnog identiteta kod mladih itd.). Međutim, istovremeno imamo i sve dostupne informacije o svemu tome. Albert Pike je pre 149. godina opisao planove po pitanju tri svetska rata. Prva dva smo nesvesno sproveli u delo, pred nama je treći. Mnogi pisci koji su povezani s masonima, u svojim delima su obznaneli neke od njihovih planova za razvoj u budućnosti: George Orwell, Aldous Huxley, Arthur C. Clarke, Isaac Asimov... a danas nam sve planove i detalje

prinude i pritisaka otkriva David Icke. Iznošenje svih informacija je planski omogućeno da bi one ljudima bile dostupne radi osvešćenja. U meri u kojoj ljudi postaju svesni tih planova i takve sudbine, namenjene nesvesnim ljudima, ona se neće dogoditi, otvoriće se nova paralelna realnost s više sloboda, koja neće biti toliko negativna.

Da bi se neka greška i negativnost otklonila, mora se najpre jasno utvrditi. Samo tako se može sprečiti.

Sile koje sprovode represiju dopuštaju i mogućnost njenog osvešćenja. Osvešćenjem se uzdižemo iznad svih negativnih scenarija naše budućnosti. Budući da smo svesni svih tih represija, one se neće dogoditi. Postojeće samo kao izazov. Koliko ih ljudi osveste na vreme, toliko će se naša budućnost promeniti u novom pravcu. Neće se dogoditi ona sudbina koje smo svesni, već samo ona koje nismo. Međutim, uslov je da ljudi u dovoljnoj meri budu svesni. Ako i pored svega to nije slučaj, ako ne učine ništa da izbegnu negativan scenario koji im je predložen (svesnost mora biti povezana s delovanjem, inače je bezvredna), onda bolju budućnost i sudbinu nisu ni zaslužili. Sve je to ispit zrelosti.

Budući da se smatramo svesnim bićima, onda zaslužujemo samo ono čega smo svesni.

Setimo se da smo na početku rekli da sve stvarnosti postoje paralelno i bezvremeno u svim varijantama. Na najfinijem nivou postojanja, etru, ili kvantnom polju, sve moguće stvarnosti već postoje, a mi se samo usklađujemo s jednom, koja je određena našim suštinskim uverenjima. Tad ona postaje stvarnost u kojoj živimo. Dakle, ***mi nikad ne menjamo svet u kome živimo, već jedino možemo da promenimo sebe, svoja temeljna uverenja i da tako pređemo u drugu paralelnu realnost, živimo u njoj.*** Iako još uvek vidimo staru realnost i živimo u njoj, svojim vibracijama i stanjem svesti se sve više prilagođavamo novoj realnosti koja postaje sve jasnija i snažnija, dok ne postane i jedina realnost, a stara potpuno iščezne.

Sve teškoće, prinude i prisile kojima smo izloženi na ovom svetu, zapravo nastaju iz naše potrebe da svet menjamo bez promene sebe samih. Nastaju zbog našeg neznanja o pravoj prirodi sveta, o tome da je postojanje trenutno, ne u vremenu. Kao i neznanja da sve moguće stvarnosti postoje paralelno u osnovi sveta, večnoj sadašnjosti. ***Kad to ne znamo, pokušavamo da svet nasilno promenimo i uredimo.*** Primena sile je uvek negativna jer je neprirodna. Još je Lao Ce pokušao da ljudima objasni

princip ne-delovanja, delovanjem bez primene sile, ali malo ko ga je razumeo. Radi se o sledećem: budući da je univerzum hologram, životna realnost deluje kao ogledalo za svako svesno biće. Zato se i naša primena sile u odnosu na svet i druga bića okreće protiv nas samih. Prinuda i prisila koju trpimo od spoljašnjih sila jeste odraz u ogledalu našeg pogrešnog stava – da je potrebno da menjamo spoljašnji svet, a ne sebe. Mi samo reflektujemo silu koju doživljavamo i uzvraćamo na isti način. Kad počnemo da menjamo se-be u pozitivnom smislu, odmah prestaju spoljašnje teškoće i blokade.

Da bismo prešli iz jedne realnosti u drugu, iz teškoća u blaženstvo i sklad, treba da dospemo do svesti o sebi, do kvantnog polja, akaše ili etra. To se postiže meditacijom. Samo je odatle moguće preći iz jedne realnosti u drugu, jer je tu izvor svih realnosti.

Zbog matematičkih zakona i principa zlatnog preseka na kojima počiva univerzum, da bismo promenili realnost u kojoj postojimo, potrebno je da budemo svesni nove realnosti u obimu od 1% vremena celokupnog našeg postojanja i bića. Ako smo jedan procenat svog vremena svesni nove realnosti, ona počinje da se ostvaruje, prelazimo u nju. Isto važi i za svet u kome živimo: ako je samo 1% ljudi istinski svesni nove realnosti i sveta u kome žele da žive, preko akaše će to uticati na ceo svet. On će dobrovoljno preći u tu, novu realnost. To označava izraz „delovanje ne-delovanjem“.

Sve je ovo pozitivna igra u našu korist, iako jeste teška. Teška je jer smo mi toga vredni. Dostojni smo svih teškoća koje nam se događaju.

Mnogo smo veći i moćniji nego što mislimo da jesmo. Život na ovom svetu je težak, samo zato jer je u skladu s našom pravom veličinom. Kada bismo znali ko smo mi zaista, videli bismo da je i najveće zlo na ovom svetu samo košmarni dečji san.

U najširem kontekstu posmatrano, u holografskom univerzumu nema nikog; naše duše su kreatori sveg ovog života. Sve što nam se događa, činimo sami sebi da bismo se osvestili. Čak i ovde, najudaljeniji od svog božanskog izvora.

GREH I POKAJANJE

Sile koje održavaju suprotnost Omega tačke na ovom svetu, ubedile su ljude da su oni iskonski grešni. To je takozvani praroditeljski ili prvobitni greh, koji je navodno počinjen još u raji i predstavlja čovekovo odvajanje od Boga. On je nasledan i prenosi se na sve ljude. Ovo je učenje nametnuto preko hrišćanske crkve tek u četvrtom veku. Pre toga niko nije razmišljao na takav način. Zapravo, preovladavalo je uverenje koje je zastupao Pelagije (oko 354–420) da čovek ima slobodnu volju i da u suštini nikad nije odvojen od Boga. Takvo shvatanje nije odgovaralo izgradnji crkvenog autoriteta, kome je bio potreban mentalitet straha da bi ljudi bili poslušni kao robovi. Oko toga se vodila polemika. Stavovi su bili podeljeni. Glavni zagovornik da je čovek iskonski grešan bio je sv. Augustin (354–430). Konačnu presudu trebalo je da donese car Flavije Honorije (384–423) jer je u to vreme car imao vlast i nad crkvom. Međutim, izgledi sv. Augustina da pobedi u tom sporu bili su mali. Zato se poslužio lukavstvom. Aprila 418. godine, podmitio je cara Honorija vrednim poklonom, arapskim pastuvima, i on je presudio u korist Augustina. Tako je čovek, uz pomoć prevare, i zvanično postao grešan! Zaista primereno.

Ali pogledajmo malo bliže šta jezik kaže o grehu, jer on može sve da kaže, kada se pažljivo sluša i razume.

Reč koja se u čitavom Novom zavetu prevodi kao 'pokajanje' na grčkom jeziku glasi '*metanoia*', što označava **preobražaj svesti**. Grčki član '*meta*' nalazi se u nekim rečima, kao što su metafora, metafizika, metamorfoza. Prema tome, član '*meta*' ukazuje na prelazak, ili transformaciju, ili onostranost. Drugi deo reči koja se prevodi kao po-ka-janje – *noia* – izvedena je od grčke reči *nous*, što znači um/svest. Stoga, reč *metanoia* u njenom suštinskom značenju označava **transformaciju svesti, transcendenciju uma** (potpuno isto, kao i u učenju Bude i Patanjđalija u Joga sutrama). Međutim, u hrišćanskoj crkvi ideja transcendencije uma, *metanoia*, uništena je izvrtanjem u potpuno suprotno učenje o „pokajanju“ koje podstiče ideju večite čovekove grešnosti kojom on u sebi raspaljuje negativne emocije, a pojedini fanatici sami sebe bičuju zbog toga. Zapravo, takvom sugestijom, čovek se podstiče da bude grešan. Zaista, ni u jednoj religiji ne postoji više greha i nasilja kao u hrišćanskoj, koja čoveka uči da

je grešan. Takva je moć sugestije. To je zapravo samo metod zastrašivanja i stvaranja mentaliteta žrtve i roba da bi se održala autoritarna crkvena hijerarhija.

Dakle, greh je stanje uma kroz koji pogrešno posmatramo stvarnost. On je prosto greška. Ništa nije “Bogom dano”, niti je večna osuda, već je samo stanje uma. I, na nama leži odgovornost za prevazilaženje tog stanja.

Kada je reč o našoj odgovornosti kao načinu nadilaženja greha, onda to moramo detaljnije da pogledamo.

Najpre treba razumeti zašto smo zapravo grešni na ovom svetu. To nam otkrivaju oni koji su doživeli kliničku smrt, kao i oni koji su hipnotičkom regresijom otkrili šta se događa između dva života. Njihove se izjave poklapaju.²² Kada izađemo iz tela i njegovog linearnog vremena, ulazimo u večnu sadašnjost viših dimenzija u kojima je sve što se ispoljava na ovom svetu sabrano u jedinstvo. Zato, izlaskom iz tela u jednom trenutku rekapituliramo sve što smo doživeli na ovom svetu, svaki detalj. Ali ne samo iz svoje perspektive, već holistički, što to znači da sve svoje postupke doživljavamo i iz svoje perspektive i iz perspektive onog na koga smo delovali. Svoje postupke doživljavamo iz pozicije osobe kojoj smo nešto učinili, tj. kako je drugi doživeo naše postupke. Stoga, nikako ne možemo da izbegnemo suočavanje s našim delima, niti da obmanemo sebe u tumačenju svojih postupaka. Iz tog iskustva, naše duše su izvele zlatno pravilo etike koje glasi: *čini drugima ono što želiš da drugi čini tebi, ili: ne čini drugima ono što ne želiš da bude tebi učinjeno*. Iz istog razloga se kaže da ‘nebo vidi sve’ i da nakon smrti ‘dolazimo Bogu na istinu’.

Tako čovek postiže istinsku svesnost. ***Sve greške na ovom svetu pravimo samo zato jer događaje posmatramo isključivo iz svoje perspektive, iz svog ega, subjektivno. Istinsku svesnost postizemo kad sebe i svoje aktivnosti sagledamo spolja, iz perspektive drugih, onako kako nas oni vide. U tome se sastoji celokupno naše sazrevanje.***

Tako se u iskustvu smrti suočavamo sa svim svojim greškama i sami, u skladu sa svojom slobodnom voljom, donosimo odluku da se ponovo rodimo kako bismo ispravili svoje greške. To je jedini razlog zašto se

²² Videti dela Dr. Michael Newton-a, i knjige Raymond-a Moody-a: Život poslije života (Life After Life, 1977) i Svetlost s one strane života. (The Light Beyond, 1988).

reinkarniramo. Ako bismo bili bezgrešni, ne bismo imali potrebu da se rađamo u telima. Onda bismo bili jednaki s božanskom svešću kojoj nije potrebno telo, iako može da ga koristi.

Stoga, ima istine u tome kad se kaže da na ovaj svet dolazimo grešni. Ali u kojoj meri je to pogrešno protumačeno! Sve je to naša igra sa sobom, naša igra svesti, način osveščivanja, povezivanja svesti i postojanja, osvešćenje našeg delovanja.

Greha ne možemo da se oslobodimo samo pomoću fizičkog uma i ega, sledeći njegove metode i logiku, sledeći teologiju i dogmu. Problem se ne može rešiti na istom nivou na kome je nastao. **Jedini način da izbegnemo sve pogreške je u povezivanju našeg fizičkog uma s višim umom i svešću duše. Odatle potiče svaka svest o ispravnom.** Tome služe molitve i religioznost uopšte. Logika uma je ograničena na fizički svet i suprotnosti. Jedini način nadilaženja suprotnosti jeste nadilaženje logike uma i povezivanje sa svešću duše.

Sve ispravno što radimo u našim životima potiče odozgo, od svesti duše. Sve pogrešno potiče od logike uma ograničenog fizičkim telom i čulima.

Da bi se um nadišao, potrebna je disciplina svojstvena meditaciji. Međutim, karmičku zrelost za takvu disciplinu ima samo mali broj ljudi. Većina je prinuđena da postupke svog uma reguliše na spoljašnji način, metodama prinude i prisile, putem vere, ubeđenja, ponavljanjem sugestija i primenom zakona. Kao i sistemom kazni za njihovo kršenje. Ti metodi su neophodni ljudima koji ne mogu da transcendiraju svoj um i otvore se za svest duše, ali ni to nije dovoljno. Sve se odvija u stalnoj borbi i u naporu za održavanje vere.

Nikakvim sugestijama nije moguće naterati um da promeni samog sebe. Neophodan je uticaj više svesti i disciplina smirivanja uma. Svi metodi sugestije i ubeđivanja su uspešni samo u meri u kojoj uspevaju da nas povežu s višim umom, a ne jer su uspešni sa-mi po sebi.

Smirenje uma u molitvi i meditaciji je jedini direktan put ka nadilaženju svake grešnosti. Pored smirenja uma, stvaralački rad je jedino ispravno sredstvo u nadilaženju grešaka (oslobađanja od grehova). Ispravnim radom poništavamo delovanje neispravnog (po-grešnog) rada. Smirenje uma nije moguće bez stvaralačkog rada. Um koji nije smiren i povezan s višim umom, svešću duše, ne može da radi ništa kreativno.

Usled toga je i pokajanje, odnosno ispravljanje grehova, krajnje pogrešno protumačeno, kao i sve drugo na ovom naopakom Omega svetu.

Duša se ne vraća sebi, niti se oslobađa od grešaka, tj. grehova kad bićujemo svoje telo i uskraćujemo mu prirodne potrebe, već kad stvaramo nešto dobro, nešto novo što nije postojalo a korisno je i usavršava život, nešto što je lepo. Svoje grešnosti se oslobađamo kad osetimo ushićenje i radost zbog stvaranja, jer smo učinili nešto dobro i korisno. Tada se duša vraća sebi. To ushićenje koje osećamo povodom uspešnog stvaralačkog rada jeste delić one iste božanske energije koja je stvorila sam ovaj svet. Stvaranje sveta je kontinuiran proces. Čovek koji stvara korisna i dobra dela, samo se uključuje u taj proces i deli njegovu veličinu, on svoju inteligenciju povezuje s inteligentnim dizajnom božanske svesti koja sve stvara. Zapravo se povezuje sa svešću svoje duše koja je istinski tvorac svega na ovom svetu. Otud ushićenje i radost pri stvaranju.

Stvarati ono što je lepo, ispravno i dobro podrazumeva da smo ulepšali ružno i ispravili pogrešno – tako smo 'iskupili svoje grehove'. Svakim ispravnim i dobrim delom za nijansu smo ispravili kretanje Omega tačke ka Alfa tački, ka božanskom izvoru, za nijansu smo ovaj svet oslobodili od iluzija. Jer, sve što je iluzorno i grešno udaljavanje je od božanskog; sve što je ispravno, dobro i lepo, približavanje je njemu.

Ako je, u skladu s dogmom, čovekov greh u odvajanju od Bo-ga i njegove volje, onda je jedini način da se oslobodimo greha to da ponovo otkrijemo Božju volju i njegovu energiju u sebi. To se postiže radom, bilo kakvim. Takođe i bilo kakvim stvaralaštvom. Napravite jednu stolicu koja će biti udobna i nekome od koristi i to će biti dosta za ceo život. I to je delić kreacije koja sve stvara na ovom svetu. Ne budite poput onih koji ni stolicu ne umeju da naprave, već sede na zemlji i samo se klanjaju Bogu. Učestvujte u Božjem radu. Božji rad je sve što vidite oko sebe i u sebi, a još mnogo više ono što ne vidite.

Ako želite da budete ispravno religiozni, nikad se ne klanjajte Bogu, već uvek radite ono zbog čega vas je Bog stvorio, a to je da učestvujete u njegovom stalnom stvaralačkom procesu. Ako se budete samo klanjali Bogu, to je kao da gledate nazad dok idete napred. Saplićete se i padate u greh. Gledajte samo napred, u ono što treba uraditi za dobrobit ovog sveta i ne brinite o Bogu, jer nikad ne možete ostati bez njega. Više i bolje ćete ga osetiti ako tako budete postupali. Budite njegov radnik i bićete mu bliže, jer takvim radom u sebi razvijate istu onu energiju i svest s kojom i Bog

stvara sve što postoji. Što više učestvujete u tome, bićete bezgrešniji, tj. ispravniji, i više svesni Boga.

Rad je povezan sa učenjem o karmi. Karma označava rad, ali i greh, ono što nas vezuje za inkarnacije. Kaže se da se čovek oslobađa karme spoznajom da ne radi on sam, kao čovek, već da Bog sve radi kroz čoveka. Stoga, oslobađanje od greha ili karme jeste spoznaja da Božja volja sve čini, a da je čovek samo njen instrument, svesni svedok. Tako se kroz rad predajemo Bogu. Tačnije: Bogu se možemo predati samo kroz rad koji ne doživljavamo kao svoj, već Božji. Tako na praktičan način, posredstvom rada, spoznajemo da je sve zapravo božansko.

REINKARNACIJA JE ODGOVOR NA PITANJE ZAŠTO SU NEKI LJUDI RELIGIOZNI A NEKI NISU

Ovo je jedno od najvećih pitanja religija. Možemo ga proširiti i na pitanje zašto se religiozne osobe toliko međusobno razlikuju, pa su neke religiozne na vrlo inteligentan i duhovan način, a neke na vrlo primitivan i nezreo, čak i nasilan. Odnosno, direktno suprotan smislu religioznosti.

Da bi se ove razlike ispravno razumele neophodno je da razumemo suštinu različitosti među ljudima. Pored svih odgovora koje nam nudi nauka psihologije, razlozi za postojanje velikih razlika u mentalitetu i karakteru ljudi, ne mogu se pronaći u samom životu ljudi. Postoje osobine koje se ne mogu objasniti nikakvim uticajima iz detinjstva i okruženja, kulture i vaspitanja, još manje genetike na koju se nauka poziva iako nema nikakvih dokaza njenog uticaja na karakter.

Da bi se razumela ljudska priroda neophodno je sagledati čoveka u širem kontekstu, potrebno je razumeti zakonitosti reinkarnacije.

Nemoguće je biti religiozan na ispravan način i razumeti suštinska pitanja religija bez razumevanja reinkarnacije.

Razumevanje reinkarnacije direktno je povezano s razumevanjem duše, a razumevanje duše s razumevanjem božanske svesti. Potpuno je besmisleno pokušavati da razumemo Boga ako pre toga nismo dobro razumeli svoju dušu i njene reinkarnacije.

Nemoguće je verovati u dušu bez verovanja u reinkarnaciju. Odbacivanje reinkarnacije podrazumeva materijalistički stav, da čovek prvi put nastaje s fizičkim telom, da je duša izjednačena s telom, da u njemu nastaje i zajedno s njim nestaje. Ako se i pored toga veruje da duša „negde odlazi“ mora se prihvatiti da je odnekud i došla jer nije mogla nastati u telu, budući da je telo suviše nesavršeno i nema potencijal da stvori dušu. Kad bi telo moglo da stvori dušu, onda bi i samo bilo besmrtno. Ono što je smrtno i materijalno, ne može da stvori nešto što je besmrtno i nematerijalno. Dakle, ako duša nadživljava smrtno telo, morala je da postoji pre tela. U tom slučaju ne postoji razlog zašto se ne bi rađala više puta u telu. To je logično i praktično, zbog procesa učenja koje očigledno postoji. Mnogi hrišćanski autoriteti se slažu s tim da duša nastavlja da uči

i nakon smrti. Nema razloga zašto to ne bi učinila rađanjem u novom telu, jer je za učenje neophodno da poseduje neko telo.

Dokazi za reinkarnaciju oduvek postoje i nalaze se svuda oko nas. Mnoga deca nam je dokazuju svojim znanjem i ponašanjem, ponekad otvoreno i govore o svojim prošlim životima i te priče se mogu proveriti i dokazati. Sve je više naučnih istraživanja koja dokazuju reinkarnaciju. Neka su započeta sa ciljem da je opovrgnu, ali su istraživači pod uticajem prikupljenih dokaza postali njeni veliki pobornici. Ne postoji nedostatak dokaza reinkarnacije, već samo nedostatak naše namere da ih vidimo.

Reinkarnacija se ne priznaje jedino u judeo-hrišćanskoj kulturi, dok se u svim ostalim priznaje. To je zato jer druge kulture nemaju mentalno programiranje koje im zabranjuje veru u reinkarnaciju. Prvi hrišćani i gnosticici su verovali u reinkarnaciju. Pitagora ne samo što je verovao u reinkarnaciju već se sećao i svojih prošlih života. Učenje o reinkarnaciji je zabranjeno na petom Ekumenskom saboru 553. godine n.e. od strane cara Justinijana, i to je učinjeno nasilnim putem. Većina zapadnih crkvenih zajednica je prihvatila Origenova dela i učenje koje skladno povezuje hrišćansku veru i reinkarnaciju. Razlozi za tu zabranu su izneti u ovoj knjizi, u okviru poglavlja o vremenu i religioznosti. Ukratko, odbacivanje reinkarnacije uvedeno je iz praktičnih razloga da bi se svest duše što više vezala za telo, u skladu s natezanjem Omega tačke, da bi se ubrzalo vreme i čovekov rad na ovom svetu. Ne zato jer reinkarnacija zaista ne postoji. Oni koji čvrsto veruju u reinkarnaciju, kao Hindusi na primer, veoma su skloni da sve svoje radne obaveze na ovom svetu komotno odgode i raspodele na sledeće živote. Što više, to bolje. Čak i kad umiru od gladi na ulicama, teši ih to da će im sledeći put biti bolje, da će naučiti da prehrane sebe. Zato tako žive i umiru, ne menjajući ništa na ovom svetu.

Kabalisti govore da je čovek izvorno došao od Boga i da će mu se na kraju vratiti. Do tada, više puta mora da se rađa, dok ne dostigne visok nivo zrelosti. Potom se vraća Bogu.

Međutim, ne vraća se duša samom Bogu uvek nakon smrti fizičkog tela. Nakon smrti, ona samo odlazi u više dimenzije astrala i mentalnog sveta (Nebeska ili Devahanska razina), gde rekapitulira svoja iskustva na ovom svetu i odatle se ponovo vraća u fizički svet u novoj inkarnaciji.

Otud, reinkarnacija podrazumeva više života duše u fizičkom telu. To su inkarnacijski ciklusi. Oni imaju svoj početak, kad duša započinje

iskustvo života u fizičkom telu na određenoj planeti, imaju svoj razvoj i kraj, odnosno svršetak inkarnacijskog ciklusa.

Tek kad prođe ceo ciklus inkarnacija, duša se vraća svom božanskom izvoru jer je spoznala svoje jedinstvo s božanskom svešću. Tog jedinstva je svesna uvek, i u telu i izvan njega, između dva života. Spoznala je da je svaki oblik postojanja zapravo božanska svest i više joj nisu potrebna iskustva na ovom svetu, uvek zna ko je. Zna da je ona ta svest, da je apsolutno sve drugo - ista ta svest. To je konačno buđenje duše ili bogospoznaja.

Ovo nam ukazuje da je moguće pomiriti hrišćansko odbacivanje reinkarnacije sa činjenicom da ona postoji. Čovek zaista ima samo jedan život, kako uči hrišćanstvo, ali taj život ima više faza ili inkarnacija. Istinski, pravi čovekov život, odvija se u više života i u više tela.

Postoji analogija između života i smrti, spavanja i buđenja. U toku jednog fizičkog života, mnogo puta spavamo i budimo se ali uvek u istom telu, u istom svetu, sećajući se ko smo. Isto tako, u toku svog pravog života, kao duša, više puta padamo u san (rađamo se u telu na ovom svetu) i budimo se (nakon smrti tela), vraćajući se svesti svoje duše, tome ko smo u apsolutnom smislu. Jedina razlika je u tome što se ovde nakon sna vraćamo istom telu i imamo kontinuitet sećanja, a nakon smrti imamo novo telo i nemamo sećanje na staro jer imamo i nov fizički um koji vlada telom. Možemo se setiti svojih prošlih života samo ukoliko nadiđemo fizički um i setimo se svesti svoje duše koja nadilazi sva tela.

Stoga, tačno je da čovek ima samo jedan život, ali on je podeljen na mnogo telesnih života. Ceo čovekov život se sastoji iz ciklusa inkarnacija.

Svaki ciklus inkarnacija ima tri faze, početnu zrelu i završnu.

Iste faze ima i svaki individualni život: u mladosti imamo puno želja i identifikujemo se sa svetom, u zreloom dobu dolazimo do kritičkog preispitivanja i zrelosti, a u starosti se oslobađamo svih iluzija.

Početak podrazumeva prilagođavanje uslovima života na ovom svetu, i to su takozvane mlade duše. Logično je da ih odlikuje neznanje i veća mera pogrešaka u učenju, nesnalazjenje i podložnost zabludama. Uz to, postoji i potreba za većom prinudom i prisilom što se tiče njihovog obučavanja. Takve mlade duše su svi ljudi koji pokazuju nezrelost, slični maloj deci, a najviše ih je u takozvanim „primitivnim ljudskim zajednicama“. Oni su kao deca, prostodušno žive. Nekada ih je bilo više na ovom svetu, ali kako su se civilizacija i tehnologija razvijale, tako su i duše sazrevale i danas su

napredovale. Međutim, i dalje sačinjavaju većinu populacije na ovom svetu. Njihova percepcija sveta je ograničena i uprošćena, pa je zato i njihova religioznost takva, sužena na prirodne uticaje i sadržaje, imitaciju prirode, dok im je predstava o duši animalna i mršava, maglovita. Smatraju da duša potiče od prirode i da se nakon smrti tela prirodni vraća, često postajući neka životinja. To je netačno, ali je u skladu s njihovom nezrelošću. Uglavnom imaju neke nejasne i mračne predstave o duši i postojanju.

Današnje mlade i nezrele duše koje žive u savremenim uslovima života, a koje koriste tehnologiju, uglavnom su ateisti i materijalisti, nemaju svest o duši i o postojanju kao božanskoj prisutnosti. Kao što su ranije u primitivnim zajednicama verovali da se duša nakon smrti tela prenosi u životinje, tako danas veruju da se čovekova duša sastoji iz sećanja koja su negde pohranjena u mozgu i da ih je moguće prebaciti na USB, učitati u robota, ili u veštački stvoreno telo.

Što je duša zrelija, zrelija je i percepcija sveta kroz religioznost.

Samo najzrelije duše imaju spoznaju da je njihova suština iden-tična suštini samog postojanja i to mogu jasno sebi da predstave i da deluju u skladu s tom istinom.

Što je duša manje zrela, više je sklona da svoju suštinu traži u nekim oblicima prirode, sadržajima uma, pričama i mitovima. Naime, što je duša nezrelija, više je identifikovana sa oblicima i sadržajima fizičkog iskustva. To je razumljivo, jer ona tek uči o fizičkom svetu, ali zato je manje sposobna da razume transcendentne istine koje nadilaze fizički i čulni svet. Duša sazreva ne samo sa većim iskustvom snalaženja na fizičkom svetu, već i sa većim iskustvom transcencije fizičkog sveta, spoznaje duhovnosti, odnosno prave prirode duše. Tome služe religije.

Mlade duše najpre uče da postanu zrele tako što dublje upoznaju fizički svet. To znači da razvijaju fizičko iskustvo i glavna lekcija im je materijalna stvarnost. Otud su mlade duše koje postaju zrelije ujedno i najveći materijalisti, za njih je karakteristično da „ne veruju u Boga i dušu“. To je za njih opravdano jer teže da budu realne, da maksimalno upoznaju fizičke zakone. Drugačije ih ne bi upoznale na ispravan način. Lekcije se ne mogu preskakati. Mora se ići redom, kao kad je reč o školskom obrazovanju. Kad postanu dovoljnoiskusne u fizičkom svetu, dostignu nivo srednje razvijene duše, pomalo postaju svesne da fizički svet nije sve što postoji,

delimično postaju svesne duhovne stvarnosti. Tek kad postanu potpuno zrele duše, svesne su transcendentalne duhovne realnosti u punom obimu.

To bi bilo pravo objašnjenje zašto su neki ljudi religiozni a neki ne, zašto su neki religiozni na primitivan i naivan način, a neki na vrlo duhovan i inteligentan. Zašto neki svoju religioznost ispoljavaju na realan i pozitivan način, a neki na negativan i destruktivan. Odgovor se krije u zrelosti duša, u razumevanju inkarnacijskog ciklusa, u kojoj se fazi tog ciklusa nalazi pojedina duša.

Prepoznaćete ih po delima njihovim.

Kako razlike u zrelosti duša možemo shvatiti u kontekstu religioznosti?

Religioznost u svom najboljem obliku obuhvata sve aspekte života i uči duše da skladno rastu i sazrevaju na ovom svetu. Za mlade duše postoje zakoni i tabui, nagrade i kazne, a zrelima se pružaju najviši uvidi u tajne božanske svesti. Veoma je važno razlikovati nivoe religijskih učenja, šta je kome namenjeno. U tradicionalnim religijama se to zna, ali i pored toga često dolazi do nerazumevanja, kad se nezrele duše susretnu sa znanjima ili informacijama koje su namenjene zrelim.

Ono što je ovde bitno, jeste razumeti da u suštini ne postoje međuljudski sukobi. Svi su deca Božja i imaju dušu, pa su zato braća. Nerazumevanje i sukobi među ljudima uvek nastaju samo usled različitih nivoa svesti, zrelosti, različitih sadržaja fizičkog uma koji u različitoj meri zaklanja vezu s višim umom i svešću duše.

Uvek je problem da se nekome ko je na nižem nivou svesti objasni više stanje, jer svako vidi samo ono što je na njegovom nivou, nema uvid u viša stanja. Potrebno je puno strpljenja i sistematskog pristupa da bi se nekome pomoglo da razume ograničenja svog nivoa svesti i uzdigne se na viši nivo. I pored sve pedagoške mudrosti, većina će svoje lekcije savladati na teži način, kroz sopstveno iskustvo. Tako i treba da bude. Pravi učitelj će pomoći da se najteža iskustva razumeju na ispravan način, ali ne i da se izbegnu.

Svi sukobi na ovom svetu nastaju zbog neshvatanja razlika u nivoima svesti, da postoje mlade, zrele i najzrelije duše.

Sukobi se uvek okončavaju kada jedna duša shvati ovu razliku i prestane da se identifikuje s nižim stanjem svesti, da deluje i reaguje na način koji je svojstven nižoj svesti.

Na taj način ona sebe uzdiže u više stanje i postaje zrelija.

Sukob je moguć samo kada se ne vidi više stanje svesti. Svaki uvid u više stanje smiruje vatru sukoba i mržnje.

Mržnja nastaje samo usled neznanja. Sve religije su pre svega imale ulogu da sprovedu višu svesnost u niža stanja, do manje zrelih pojedinaca, kako bi osvestili svoje živote u smislu i razumevanju. Zato sve religije pričaju o miru.

Svaki sukob i nasilje prema bilo kom biću je u direktnoj suprotnosti s religioznošću.

Težnja da se sopstvena religija nametne drugima i celom svetu je takođe u direktnoj suprotnosti sa ispravnom religioznošću jer ne postoji uvid da se božanska svest već nalazi u svim ljudima i u celom svetu, kao osnova svega. Takvi pojedinci i ne prenose religioznost, već samo fraze naučene napamet, ono što fizički um može da vidi i zna. Vernici, koji svima nameću svoju veru i žele da ovladaju svetom, u praksi su najveće ubice. Verski fanatici su najveća suprotnost religioznosti.

Dodatni problem je u tome što se svi procesi u svetu danas ubrzavaju. Mehanizmi koje su tradicionalne religije imale kao pomoć u sazrevanju, više nisu od pomoći jer pripadaju drugom dobu. Njihov najveći problem je u tome što se međusobno razlikuju, pripadaju različitim kulturama, a savremeni život potire te razlike. Živimo u globalnom svetu. Potiranje razlika među kulturama u savremenom svetu nema za cilj da postanemo nekulturni i divlji, bezbožni, već humaniji, svesni svoje prave ljudske prirode nezavisno od lokalnih tradicija i kultura. Više nego ikada u istoriji, danas moramo da budemo ispravni ljudi zato što sami uviđamo da to treba da budemo, a ne zato jer tako nalaže neka tradicija ili dogma. To je ispit koji sad polažemo. Iz tradicionalnih religija treba izvući samo suštinu, ono što je najbolje i univerzalno, a to je identično u svim religijama.

Što je duša zrelija, ispravnije će delovati zbog svoje zrelosti i uvida, a ne spoljašnjih prinuda. Sve spoljašnje prinude i verske tradicije postojale su samo zato jer um nije bio povezan s dušom i veza je pokušana da se opiše i predstavi na različite načine. Kada se ta veza uspostavi, spoljašnja pomoć više nije potrebna.

Isto važi i za čovečanstvo. Živimo u vremenima kada se to pitanje najviše prelama i kristališe. Danas se odbacuju svi sporedni i nevažni tradicionalni obrasci koji su ograničavali ljude na lokalnom nivou, i sve više se otvaranju univerzalna znanja koja svima postaju dostupna.

Svest duše se ne može ispoljavati na tradicionalan način. Kao što ne postoji jevrejsko, hrišćansko niti muslimansko sunce i vazduh, a još manje „sveta zemlja“, tako ne postoji ni jevrejska, hrišćanska niti muslimanska duhovnost niti svest. Krajnje je vreme da spoznamo da svi živimo na istoj zemlji, koja svima treba da bude podjednako sveta.

Sledeće što treba razumeti po pitanju inkarnacijskih ciklusa i zrelosti duša na ovom svetu, vezano je za procenat. Na ovom svetu se rađa daleko veći procenat mladih duša, koje tek počinju svoje sazrevanje. Starih i zrelih duša je manji broj. Zato je svet pun nerazumnih sukoba i nepotrebnih borbi koje nastaju samo usled neznanja i nerazumevanja. Iskušava se apsolutno sve što se može iskusiti. Sve suprotnosti. U svetu duša, planeta Zemlja uživa reputaciju elitne škole, najteže, ali kompletne.

Razlog za takav odnos procenata je u sledećem.

Stare duše završavaju svoj inkarnacijski ciklus i zato su u manjini. Logično je da u većini budu oni koji tek treba da uče. Stare duše na ovom svetu su pre svega učitelji, procentualni odnos je sličan kao u školama, gde jedan profesor dolazi na tridesetak đaka. Stare duše su graditelji doma u kome će živeti mlade duše, one izgrađuju ovaj svet da bi im olakšale život i učenje. Svi veliki stvaraoci su za njih proizveli svoja dela. Stare duše su izgradile svu civilizaciju na ovom svetu, od piramida do savremene Evrope i severne Amerike. Danas mlade duše sve više migriraju u te oblasti da bi brže i lakše učile, uzdizale se i brisale sve razlike u kulturama, verama i rasama. Ne da bi sve to izbrisale, već kristalisale ono najbitnije što je u osnovi svih velikih kultura i religija. Svest o najvišoj stvarnosti.

Problem je u tome što i taj proces ima svoje faze: početnu, zrelu i završnu. Početna je kada se akcenat stavlja samo na rušenje starog i nezrelo iskušavanje sloboda svih vrsta, kad primitivci ostaju primitivci usred Evrope. Po svemu sudeći, mi se danas nalazimo u toj fazi. Ako nju preživimo, zrela faza će nastupiti kad većina spozna univerzalne vrednosti koje su se nalazile u tradicionalnim religijama i kad se one primene u globalnom društvu bez granica, i nezavisno od prošlosti, ovde i sada.

Završna faza će biti kad kroz svakog čoveka nesmetano prosija božanska svest duše. Tada će nastupiti „carstvo nebesko na zemlji kao što je na nebu“. Ovaj svet će opet postati raj u kome slobodno žive potpuno zrele i ostvarene duše jer neće biti nikakvih razlika između najviše božanske svesti i postojanja, ovde i sada, u svemu i svakom trenutku.

Zapravo, tih razlika nema ni sad, niti ih je ikada bilo. Ali teško je to nekima objasniti.

SEDAM STANJA RELIGIOZNOSTI

Ispoljavanje božanske svesti kroz sedam faza, u čoveku se realizuje kao sedam psihoenergetskih stanja i delovanja svesti, sedam *čakri*, odnosno sedam načina povezivanja svesti i postojanja i njihovo delovanje kroz čoveka.

Iako je svest samo jedna i nedeljiva jer je izvor i ishod postojanja, u različitim oblicima postojanja se ispoljava u različitoj meri. Mera zavisi od oblika ili načina postojanja, tj. našeg delanja (otuda su način bivanja i stanje svesti uzajamni). Budući da naše subjektivno iskustvo najčešće ne uviđa opšte jedinstvo bića, ti oblici mu se čine izdvojeni i međusobno različiti, što mu stvara iluziju da postoje različita stanja svesti, iako u stvarnosti postoje jedino različita stanja nesvesnosti, dublja ili plića. Tako za čoveka postoje sedam različitih stanja svesti, odnosno postojanja (ona odgovaraju sistemu *čakri*):

- 1) dubok san bez snova
- 2) sanjanje
- 3) java ili prosečna dnevna budnost
- 4) svedočenje o prva tri
- 5) svest o kosmičkom jedinstvu
- 6) osposobljavanje svesti da aktivno učestvuje u tom jedinstvu, i
- 7) svest o sopstvenoj suštini, duši, kao ishodu postojanja univerzuma (i prethodnih šest stanja), i nestanak prostorvremena usled potpune otvorenosti za prisustvo božanske svesti kao naše duše. Odnosno, naše potpuno sjedinjenje s božanskim Apsolutom kao sa sopstvenim bićem, svesno i delatno ispoljavanje tog jedinstva.

Prvo stanje je stanje čistog postojanja, takođe i sedmo, ali prvo je nesvesno sebe dok je sedmo potpuno svesno i sebe i jedinstva svesti sa postojanjem. To su dakle samo različiti aspekti svesti jednog istog postojanja. Budući da su svest i postojanje u suštini jedno isto, ti različiti aspekti svesti daju i različita delovanja i oblike postojanja.

Svakom stanju svesti odgovara po jedna *čakra*.

Sedmo stanje je jedino autentično sa stvarnošću, dok druga izražavaju nivo nesvesnosti kao i proces njenog osvešćenja. Iako se to ne može znati bez ličnog iskustva, dobro je pomenuti da se čovek uvek i u svim stanjima nalazi u čistom jedinstvu sa najvišom stvarnošću. On nema gde drugde da bude. Dubok san je stanje u kome se čovek nalazi u čistom jedinstvu s bićem (Bogom), kao i u sedmom stanju, ali nesvesno. Njegov uspon kroz sedam stanja u duhovnoj evoluciji svodi se samo na to da jedinstvo s božanskim postane potpuno svesno, odnosno, aktuelno, da se izrazi kao njegova lična volja, odraz apsolutne božanske svesti.

Čovek je u onoj meri nesvestan i u dubokom snu, u kojoj ne vidi stvarnost božanskog bića i ne učestvuje u njemu aktivno i svesno. Aktiviranje *čakri* je aktiviranje čovekovog svesnog učestvovanja u božanskoj stvarnosti.

Budući da je u dubokom snu potpuno nesvestan sebe, njegovo postojanje se zasniva na elementarnoj i nagonskoj osnovi. To odgovara prvoj *čakri*.

U stanju snova se nagonima bića pridružuju i osećanja, sećanja i imaginacija. Snovi se odvijaju u području astrala ili dimenziji koja se nalazi tik iznad fizičkog sveta. To je druga *čakra*.

U stanju jave ili svakodnevnog budnosti, nagoni, osećanja i imaginacija dobijaju fizičku inerciju i trodimenzionalnu koherenciju, pa se zato javlja sposobnost delimično stabilnog razmišljanja i odlučivanja koja u prethodnim stanjima nije postojala. To je stanje uma ili ega u fizičkom telu na ovom svetu. Tu sposobnost treba razvijati i jačati rasuđivanje, ali bez nametnutih koncepata. To je funkcija uma i ega, razuma i u nadležnosti je treće *čakre*. Tu se događaju prvi pravi pokušaji osvešćenja same svesti, odnosno postojanja.

Ova prva tri stanja, dubok san, snovi i java, odgovaraju prvim trima *čakrama*: *muladhara*, *svadhisthana* i *manipura*. U njima se većina ljudi oseća prirodno, ne poseduju nikakvu duhovnu kulturu i svesnu nameru. Mogu se prepoznati i kao nagoni (prva), želje (druga) i volja za moć (treća *čakra*).

To su sva moguća stanja religijskog delovanja koja postoje na ovom svetu. Na prvim trima *čakrama* zasniva se religijska svest judeo-hrišćanstva i paganskih, animističkih religija.

Radi lakšeg razlikovanja nivoa svesti prema određenoj religioznosti, nazvaćemo ih religijskom svešću čoveka broj jedan, dva i tri, pri tom

podrazumevajući čakre. One nisu strogo odvojene već se neki njihovi elementi prelivaju iz nižih oblika religioznosti u više.

Religioznost čoveka broj jedan ili prve čakre

Religijska svest čoveka broj jedan, odnosno prve čakre, odgovara animističkim i politeističkim religijama, šamanizmu i primitivnim kultovima. Sve te religioznosti zasnivaju se na neposrednom energetskom odnosu prema prirodi. Otud, šamani znaju o prirodi daleko više od ostalih ljudi, upućeni su i u više dimenzije prirode. Energiju prirode mogu da koriste za različite uticaje, kao npr. za izlečenje ali i da nekome naude. To je i odlika ovog nivoa svesti, koja nema kritičku moć rasuđivanja, niti objektivnu svest o duši i smislu delovanja koja su karakteristična za višu svest iz viših čakri. Posедуje samo veliku veštinu delovanja na tom nivou. Zato postoji i crna magija kao i bela, koja deluje na ovom nivou. Ovde sa jednakom snagom i iskušanjima, elementarna životna energija može da deluje na pozitivan i negativan način. Na ovom nivou religioznosti se prinose žrtve. To je čin vraćanja životne energije njenom izvoru. Ali tako je samo u teoriji. U praksi postoje posrednici u obliku brojnih neorganskih bića iz astrala koja se hrane tom energijom. Ostaci ove prakse su se zadržali i u razvijenijoj religioznosti, u judeo-hrišćanstvu, gde je oltar zamenio žrtvenik a žrtve su simbolične. Krv i meso su zamenili vino i hleb, mada su nekad kod starih Jevreja žrtve bile prave. To je primer kako se elementi niže religioznosti prelivaju u religijske prakse višeg oblika.

Religiozna svest prve čakre ima svoje niže i više oblike. Najniži oblici su primitivna imitacija u ritualima inicijacije i prizivanja demona i bogova, imitacija pri inicijaciji. Telo se na grub način prilagođava višim fazama zrelosti, a mladim ljudima se otima detinjstvo grubo, kroz traumu. Usled nedostatka kritičke svesti na ovom niskom nivou, sve se čini na grub i uprošćen način, programiranjem samog tela.

Na ovom stanju svesti je i predstava o duši primitivna, odnosno vezana je za energetska delovanja prirode u nižim oblicima. Šamani čovekovu dušu vide kao dušu sveta oličenu u prirodnim silama, u zemlji, biljkama i životinjama. Sva bića su za šamana istovetna. Za njega su i životinje ljudi, samo u drugom obliku, dok mu biljke saopštavaju svoje tajne. Većina

primitivnih društava na ovom nivou svesti ljudsku dušu doživljava kao deo životinjskog sveta, smatrajući da posle smrti ona preuzima životinjske oblike. To samo odražava intuitivnu povezanost sa činjenicom da božanska svest razvija svoju percepciju i delovanje kroz životinjske oblike pre nego što dostigne ljudski. Na ovom nivou je ljudska svest vrlo blizu životinjskom iskustvu a oblici svesnosti dosežu samo do tabua i predanja koja se prenose generacijama.

Religioznost prve čakre odražava se pretežno kroz telo i manipulaciju energije. Kako ovde nema intelektualnog delovanja, sve se zasniva na ritualizmu.

Religioznost čoveka broj dva ili druge čakre

Svest se u drugoj *čakri* prvi put polarizuje. U fizičkom iskustvu ta polarizacija se ispoljava kroz seksualnost, a u religijskom iskustvu kao dualizam, bilo kroz učenje o dualizmu (dobra i zla, boga i đavola) ili ispoljavanjem dualizma borbom protiv nevernika.

Svest koja se ispoljava kroz drugu čakru odgovara religijama koje se uzdižu iz politeizma u monoteizam. To su sve judeo–hrišćanske religije, što znači i islam. Ovde se na elementaran način oblikuje delovanje osnovne životne energije, odnosno regulišu se uticaji prve čakre. Zato su to uglavnom etičke religije. One se sastoje najvećim delom iz propisa šta sve čovek treba i mora da čini, u svim oblastima života.

U ranom razvoju civilizacije takvo delovanje religija bilo je neophodno. Kao što se deca uče osnovnim pravilima života, tako se i čovečanstvo učilo posredstvom tih religija. One su imale obrazovnu svrhu. Razlog tome je što ljudi tad nisu imali razvijenu svest i predstavu o osnovnim principima ispravnog delovanja na ovom svetu. Religije su im dale sve zapovesti kojih su morali da se pridržavaju pod pretnjom strogih kazni. Od načina ishrane i stila oblačenja, koji takođe nisu bili slobodni već utvrđeni, do najviših metafizičkih pitanja. Sve je bilo definisano i samo je bilo potrebno naučiti napamet i imitirati.

Religioznost svesti druge čakre sadrži niži i viši nivo. Najniži nivo je još uvek vezan za prvu čakru i svodi se na imitaciju i učenje putem rituala. Ritualizam dominira na nižem nivou svesti druge čakre. To je posledica uticaja niže, prve čakre. Otud se religije judeo–hrišćanstva i islama

zasnivaju na ritualima. Ti rituali su zapravo ritualna magija, pomoću kojih se magijskim činom priziva božanska prisutnost. Iako oni to prikazuju i tumače drugačije, kao liturgije ili mise. Na ovom nivou se ritualno sprovodi i ono što treba da bude u domenu intelekta, treće čakre, kao što je čitanje 'svetih spisa'. Oni se mehanički uče napamet i nikada se ne dovode u pitanje. Dakle, i način razmišljanja je ritualan. Ritualizam je prisutan i u svakodnevnom obraćanju i pozdravljanjima, gde se mehanički pominje Bog ili Prorok. Dokaz da se sve mehanički ponavlja i da je daleko od kritičke svesti može se videti u bezdušnom nasilju koje isti ti vernici demonstriraju kad se okrenu na drugu stranu i izađu iz svojih bogomolja.

Na ovom nivou svest je daleko od kritičkog rasuđivanja a blizak je nagonima prve čakre. Budući da je religioznost ljudi na ovom nivou vrlo isključiva, oni fanatično brane svoja ubeđenja. Emocionalno su isključivi, vide samo sebi slične dok su svi drugi za njih nevernici, a to podrazumeva i da su neprijatelji. Zbog toga nastoje da sve druge preobrate u svoju veru, a izdajnike kažnjavaju smrću. Jevreji i muslimani sve ljude („nevernike“) smatraju bićima nižeg reda, nalik životinjama. Vera im dozvoljava da sve nevernike lažu, varaju i iskorišćavaju, pa je čak opravdano i da ih ubijaju (tako je zapisano u Kur'anu i Talmudu, The Babylonian Talmud, Soncino Edition, 1935, London). To rade i danas, više nego ikada. Nji-hove 'Božje zapovesti' se odnose samo na pripadnike njihove vere i zajednice. Ne i na ostale ljude, nevernike. Ova strogost je opra-v-dana da bi se svest na ovom niskom nivou održala i kontrolisala, ali postaje velika prepreka kad treba da se razvije u više nivoe.

U drugoj *čakri* događa se prva diferencijacija životne energije, a to je njena podela na polove. Otud je ova čakra presudna za seksualnost. Takve su i religije koje joj pripadaju. Uvek se nalaze u nekim sukobima, polarizaciji. U njima se seksualnost veoma strogo tretira i često pogrešno, što je razumljivo jer je svest ovde jako malo prisutna. Energija i nagoni, pomešani sa osećanjima, znatno su jači. Otud je seksualnost kod muslimana i katolika, koji pripadaju ovom nivou, najvećim delom izopačena, što se vidi po veoma nehumanom odnosu prema ženama, kao i seksualnim prestupima sveštenika, obožavanju Device Marije više od Isusa. Samo zbog uticaja druge čakre, koja božansku svest identifikuje s telom, hrišćani moraju da veruju da je Isus bukvalno sin Božji. Oni koji su se uzdigli iznad uticaja druge čakre, znaju da je to samo metafora metafizičke istine o nama, ljudima, i našem odnosu prema božanskom.

Viši nivo religioznosti čoveka broj dva u izvesnoj meri nadilazi imitaciju kroz rituale i emocionalnu isključivost, pa sadrži izvesne oblike intelektualne aktivnosti, a to je čitanje spisa i diskusija o njima. To je posledica uticaja više, treće čakre. Iako je sve to na niskom nivou, podrazumeva se da bar moraju biti pismeni. To označava veliki pomak s nižih ortodoksnih oblika religioznosti, kao što je pravoslavlje, u kome vernik ne treba ni da bude pismen, već je dovoljno samo da prisustvuje magijskom ritualu, liturgiji, misi, i da simboličnim gestovima pokaže svoje učestvovanje u njima.

Vežanost ovog nivoa religioznosti za telesnost i nedostatak svesti primetan je i kad je reč o vežanosti vernika za fizičke oblike duhovnosti, kao što su verske relikvije. Oni duhovnost ne mogu da prihvate kao takvu, već ona mora imati neki fizički oblik, makar i simboličan. Tako se mošti svetaca usitnjavaju i preprodaju, ili svečano poklanjaju, kao i bezbroj delića 'časnog krsta', dok se slike svetaca obožavaju daleko više od sadržaja njihovog učenja.

Zanimljivo je da istom nivou pripadaju i oni koji osuđuju takvo idolopoklonstvo (muslimani). Međutim, i oni koji ne žele da svog Boga pretvaraju u sliku ili kip, pojedine reči i fraze svog učenja pretvaraju u mantrе koje besomučno ponavljaju, tako od njih tvoreći idole. Pojedinci su od drveta i kamena napravili svoje idole, a neki od samih reči. Njihova vatrena verska brbljanja ne treba da nas zavaravaju. Njihova nedela su gora i od onih koji se klanjaju kipovima i slikama. Jer, um i reči čoveka mogu daleko više da obmane nego što to imaju moć kameni idoli ili slike.

Viši oblik vernika broj dva, tj. prvi uticaji više svesti na ovu čakru, karakterističan je za katoličke vernike koji su i dalje emocionalno isključivi prema 'nevernicima' ali su im društveno uređenje i rad mnogo napredniji. Oni pokazuju spremnost čoveka da se uzdigne iznad animalnog i magijskog u racionalno stanje svesti. I dalje se klanjaju svojim verskim idolima i ponašaju se magijski, um im je programiran. Ipak, izgradili su prve civilizovano uređene gradove i univerzitete (u novijoj istoriji). Najviši oblik katolicizma je prvo i suštinsko odvajanje od animalnog i prvo svesno uređenje života. Ali ništa više od toga.

Na višem nivou, kada je reč o muslimanskim vernicima, nalaze se sufiji, koji veru doživljavaju kao sredstvo ličnog razvoja. Sufizam je drevna škola

ličnog razvoja svih sedam nivoa svesti u čoveku.²³ Treba pri tome znati da je sufizam mnogo stariji od islama. Islam je nastao pre svega kao politički pokret protiv drevnog znanja koje je predstavljao sufizam.²⁴ Sve što islam sadrži u sebi od duhovnosti, preuzeo je od sufizma i to u vrlo malom i izmenjenom obliku. Međutim, i to je dovoljno da bude veoma privlačan duševnim ljudima jer se celokupan islam zasniva na jednoj osnovnoj i najvišoj istini, a to je da je božanska svest svemoguća i sveprisutna. Sve drugo su sitnice, pa čak i manipulacije. Manipulacije istinom u islamu su lako moguće i veoma prisutne zato što je ta istina opčinjavajuće privlačna za svest duše. U toj meri, da je čovek spreman da žrtvuje i život za nju. Upravo zbog te snažne privlačnosti, islam je lako preokrenuti u nasilni fanatizam i verski fundamentalizam. Pojedincima, čija je religioznost na nivou druge čakre, često se to i događa jer razmišljaju u okvirima isključivog dualizma. Mnogo je strasti i energije, dok je malo svesti. To je recept za fanatizam i nasilje. Dakle, verski fundamentalizam i fanatizam uz nasilje mogući su samo na ovom nivou svesti.

Viši oblik judaizma je Kabala, nauka o višim dimenzijama i čovekovog rada s njima. Ona je rezervisana samo za posvećene grupe.

Religioznost čoveka broj tri ili treće čakre

²³ Ona danas ne postoji, islam ju je uništio. G. I. Gurdjieff ju je delimično rekonstruisao i preneo na Zapad.

²⁴ Prema svedočenju bivšeg Jezuite, dr Alberto Romero Rivere, Vatikan je stvorio islam da bi pokorio drevno znanje (sufizam) među starim narodima na Srednjem Istoku, i Arapima koji nisu hteli niti mogli da prime hrišćanstvo. Rimska crkva je organizovala i finansirala prva osvajanja muslimana. O tome postoje dokazi u Vatikanu. Islam se, međutim, odvojio i osamostalio. Prema jednoj izjavi bivšeg iranskog Šaha Reze Pahlavija postoje dokazi iz doba Muhameda da je Rimska crkva učestvovala u kreiranju islama. Oni su u Saudijskoj Arabiji i Iranu, ali se skrivaju od javnosti.

Svest koja se ispoljava kroz treću čakru odgovara religijama koje jačaju kritičko stanje uma, rasuđivanje i povezivanje s praktičnim radom. To su protestantske religije koje veličaju rad, znanje i pismenost. Protestantski vernik mora da bude pismen. Oni su nadišli rituale i magijsku praksu, a bogomolje su um učionice u kojima se čita i diskutuje, ne mehanički već kritički. Na taj način oni omogućavaju Bogu da nastavi svoje delovanje stvaranja ovog sveta, kroz čoveka i njegov rad. Takvo je učenje Kalvinizma, koje je zaslužno za nastajanje savremene zapadne civilizacije i nauke. Njihov religiozni duh je izgradio SAD i Evropu, dok su države u kojima dominira protestantizam, najnaprednije na svetu.

Viši oblik protestantizma je masonerija. Oni već otvoreno uče da je Bog veliki graditelj kosmosa i da čovek nema drugu svrhu sem da učestvuje u njegovoj izgradnji. Njihovi verski simboli su alati, uglomer, dleto i čekić.²⁵

Masoni danas upravljaju svetom, ne samo na pozitivan već i na negativan način, osiguravajući da se Omega tačka jako nategne u suprotnost božanskog izvora kako bi se svest ljudi do kraja kristalisala. U tome im pomaže i veliki deo čovečanstva koji je još uvek na najnižem nivou svesti, mehanizovanom, magijskom i ritualnom. Njihov hram predstavlja sliku kosmosa i gradi se pre svega u čoveku. Principe kosmosa premeštaju u društvenu realnost. Njihov Bog je Lucifer, prvi anđeo Božji, koji je donosilac svetlosti svesti u najmračnije kutke postojanja. Dobre ljudske duše ne žele ni da privire u one mračne i negativne oblike postojanja i života u kojima Lucifer donosi svetlost svesti. Svetlost božanske svesti potrebno je sprovesti kroz apsolutno sve moguće oblike postojanja, kroz

²⁵ U delu „A Lexicon of Freemasonry“, iz 1860. godine, Albert G. Mackey pojmove malja i dleta definiše na sledeći način: „Dleto – Jedan od radnih alata učenika i simbol efekta obrazovanja ljudskog uma. Umetnik pomoću ovog instrumenta daje formu i pravilnost bezobličnoj kamenoj masi. Na isti način edukacija, obrađivanjem ideja i glačanjem grubih misli, pretvaraju neukog divljaka u civilizovano biće. Malj – Jedan od radnih alata koji ima svoju simboliku i uči nas da ispravljamo nepravilnosti naših naravi, i kao prosvetljeni um, obuzdamo težnje ka neobuzdanim ambicijama, prevaziđemo zlo koje nose zavist i zloba, obuzdamo izlive besa.“

sve suprotnosti. Ljudske duše su oličenje božanskog dobra i ne mogu da čine ništa zlo i negativno. Da bi duše ipak iskusile i osvestile negativnu stranu postojanja, koja je takođe deo božanske celine, u tome im pomažu bezdušni entiteti iz viših dimenzija, i luciferijanska religija masonerije. I ona je pozitivna, kao i sve drugo što je pozitivno u celom univerzumu, samo na teži način.

Religioznost treće čakre takođe ispoljavaju svi ljudi koji se posvećuju nauci, politici, izgradnji društva. To su sve velike vođe i reformatori (većina su bili masoni). Oni su nadišli iskušenje prve dve čakre, njihova seksualnost je ostvarena u porodičnom životu i potomstvu. Svaki domaćin je predstavnik ostvarene treće čakre. Mnogi takvi pojedinci su postali stubovi svog društva.

Mora se naglasiti i to da ovom nivou religioznosti, svesti treće čakre, pripadaju i svi ateisti. Oni su se dovoljno uzdigli iznad prva dva nivoa i kritički ih posmatraju, ali još uvek nemaju svest o višim nivoima postojanja.

Religioznost čoveka broj četiri ili četvrte čakre

Kada je pojedinac dovoljno zreo i ne bavi se samo spoljnim svetom već nastoji da postane svestan sebe samog, kad bude svestan svesti koja opaža svet, funkcionisanje uma, kad sebe spozna kao svesnog subjekta koji opaža svet i deluje u svetu – tad postaje čovek broj četiri i njegova religioznost ispoljava svojstva četvrte čakre.

Tada on nadilazi prva tri nivoa religioznosti i sposoban je da im svedoči. To je početak osvajanja više svesti o sebi i o svetu, začetak povezivanja individualne svesti sa apsolutnom, božanskom svešću.

Prva tri stanja je obezbedila priroda i za njihovu svakodnevnu izmenu nije potrebno ništa činiti, već je dovoljno prepustiti se, budući da su za prirodan opstanak u najvećem broju slučajeva sasvim dovoljna. Zbog toga u njima boravi većina ljudi tokom celog svog života, uz retke i kratke uzlete u četvrto stanje, što obično biva izazvano nekim jačim emocionalnim stresom ili mističnim iskustvom.

Trajno ostvarenje četvrtog stanja je plod duhovnog kultivisanja i uloženog napora da se čovek uzdigne iznad gravitacije prirodnog

opstanka, prva tri stanja. Takvom kultivisanju je u potpunosti posvećena budistička praksa kontemplacije, *satipatthâna i dhyâna*. To je podvig koji priroda dozvoljava samo malobrojnim, jer je za opstanak njenog organskog života potrebno da većina bića bude uslovljena spontanom reprodukcijom prva tri stanja.

Jedna od glavnih odlika četvrtog stanja jeste da se, usled prakse kontemplacije i povremenih iskušenja čiste, transcendentalne svesti o sebi, tj. svesti koja je očišćena od misli i svih predstava, javljaju iskustva buđenja u snu, u astralnom svetu. Ovo je prelazno stanje i odnosi se na početak čovekovog praktičnog rada na buđenju. Odgovara aktiviranju četvrte čakre, anahate. Tu se događaju prva iskustva svesti jedinstva, spontana i kratkotrajna. Ona su uvek praćena potpunom ljubavlju i blaženstvom prema samom postojanju u svim oblicima. Zato ova *čakra* označava безусловnu božansku ljubav.

Četvrto stanje religioznosti, odnosno svesti, (*turya* u jogi), u sebi sadrži i objedinjuje četiri vida ispoljavanja božanskog:

1. čista svest o sebi;
2. energija;
3. безусловna ljubav;
4. blaženstvo.

Ova četiri aspekta postaju jedno. U nižim stanjima prve tri *čakre* (ili religioznosti) bili su odvojeni, jedno više ili manje naglašeno od ostalih, a nešto i sasvim potisnuto. Ipak, ovo jedinstvo ovde se javlja samo povremeno. Postaje trajno tek na višim nivoima. Viši nivoi postaju viši samo zahvaljujući postojanosti ovog jedinstva.

U četvrto stanje religioznosti spadaju svi predani vernici koji su nadišli formalne i ritualne oblike i verovanja određenih religija. Njihova religioznost je univerzalna, otkrivaju je u samoj egzistenciji, ne samo u spisima. Ako su pripadali nekoj religiji, međusobno se slažu i prepoznaju, govore istim jezikom. Oni prepoznaju „svete tajne“ o kojima religije govore i vide ih u samom postojanju i životu. Većina poseduje takvu moć razumevanja, pa su veoma privlačni ostalim vernicima zbog svoje moći razumevanja koja je direktna i zasnovana na iskustvu. Razumevanje i ljubav su njihove zajedničke odlike, ma kojoj religiji da pripadaju. Najčešće takvi pojedinci ne pripadaju formalno nijednoj religiji jer ih one samo

ograničavaju. Ispoljavanje dobrote i razumevanja u svakodnevnom životu njihova je univerzalna religija.

Oni ispoljavaju svest duše po prvi put, po tome se razlikujući od svih vernika nižih *čakri*. Za vernike kojima je svest u nižim *čakrama*, svest duše je apstraktan pojam, o duši govore i misle samo ono što su napamet naučili, a još manje umeju da ispoljavaju svest duše. U četvrtom stanju religioznosti, duša se po prvi put direktno spoznaje i povezuje s božanskom svešću. Iz ove tačke svest duše počinje da biva dominantna u religioznosti.

Do četvrtog stanja svesti ili religioznosti dolazi se samo pomoću discipline i svesne namere, kroz napor i rad na sebi. Nikako drugačije. Sva niža stanja su oblikovana prirodnom uslovljenošću. Četvrto stanje po prvi put nadilazi uticaje prirode.

U četvrtom stanju se događa ključna, prelomna faza. Sve do tad, u nižim stanjima svesti ili religioznosti, spoljašnji uticaji i uslovljenost prirode oblikovali su svest u čoveku. Odavde se po prvi put to preokreće i svest u čoveku postaje dovoljno snažna i samosvesna da može da deluje na spoljašnjost, da je menja i nadilazi prirodne uticaje.

Religioznost čoveka broj pet ili pete čakre

Kad čovek broj četiri direktno spozna svest svoje duše i božansku svest kao jednu i istovetnu živu silu koja je u osnovi sveg postojanja i života, počinje da je ispoljava i izražava na različite načine.

Na ovom nivou čovekova istinska budnost postaje kontinuirana. Zahvaljujući redovnoj praksi meditacije u kojoj je iskušavao čistu svest o sebi (četvrto stanje), to iskustvo postaje sve prisutnije i stabilnije, polako prožima i ostala stanja, izvan meditacije (i tako postaje peto stanje). Čovek je svestan smene tri prirodna stanja, jave, sanjanja i dubokog sna, zato što je postao jedna i celovita ličnost (*aham-kâra*) koja ne zaboravlja sopstveno biće koje prolazi kroz ta tri stanja, bivajući postojano. Svestan je celog tela, svih čula i ispoljavanja volje. Ovde se javljaju neke moći (*siddhi*) koje se tiču percepcije, kao što su telepatija i viđenje aure. Ovaj nivo religioznosti odgovara aktiviranju pete čakre, *vishuddhi*. Nju karakteriše sposobnost misaonog i verbalnog izražavanja prirode stvarnosti, svesti jedinstva. To

je izražavanje na najvišem nivou razumevanja koje se mislima i rečima može postići.

Osobe koje ispoljavaju religioznost na petom stanju svesti ili kroz petu čakru su pesnici, mudraci, oni čije se reči vekovima pamte i prenose, koji su neprolazni učitelji čovečanstva. Svoju mudrost ne ispoljavaju samo rečima, već na sve moguće načine, kroz sve oblike umetničkog izražavanja. Sva njihova dela poseduju trajnu vrednost.

Zapravo, oni ne koriste umetnost da bi se izrazili. Njihovo izražavanje je uvek spontano i samo po sebi takvo da ga drugi doživljavaju kao savršenu umetnost. Njihova dela stvaraju umetnost.

Religioznost čoveka broj šest ili šeste čakre

Učvršćivanjem u stalnoj budnosti i potpunim nadilaženjem prva tri stanja, kad je čista svest duše trajno prisutna kao i samo postojanje, čovek stupa u šesto stanje religioznosti koje se odlikuje aktivnim probuđenjem težnje ka jedinstvu s božanskim i njegovo prepoznavanje kao sopstvenog bića.

Dok je za peto stanje bilo karakteristično znanje o jedinstvu i o budnosti kao ekvivalentu sjedinjenja s božanskom celinom, šesto stanje ovo znanje razvija u delovanje i volju da se učestvuje u jedinstvu. Postoji iskustveno znanje da svest nije različita ni od postojanja niti od božanskog.

To je šesta *čakra ađna*, koja se nalazi u predelu između obrva. Osobenost njene aktivnosti je uvid koji nadilazi reči i misli, direktan uvid u samu srž bića ili zbivanja.

Dok je na petom nivou još nekako mogao da izražava svoju spoznaju božanske prisutnosti kroz sve oblike umetničkog izražavanja, čovek na šestom nivou nadilazi reči i misli. On je nadišao um i zato direktno vidi božansku stvarnost kao jedinu moguću stvarnost, u svemu i uvek.

On boravi u unutarljivoj tišini, ovde i sada, um mu više nije potreban za tumačenje stvarnosti i pojava. Vidi ih direktno kakve jesu. Um mu je služio samo za objašnjavanje i osmišljavanje onoga što nije moguće direktno spoznati. Kada se spozna, um se zaustavlja jer više nije potreban. Tada se jasno vidi.

Na ovom nivou se po prvi put trajno utvrđuje ono što se na nižim nivoima događalo tek povremeno, kraće ili duže, a to je najviša stvarnost u kojoj je postojanje potpuno svesno sebe. Takođe, da je ta svest identična svesti pomoću koje spoznajemo postojanje, svesti naše duše.

Celokupna svest je jedna, istovetna svest, koju poseduje i Bog, i mrav, kao i naša samosvest. Ne postoji mnoštvo različitih svesti. Ukoliko bi se naša svest razlikovala od svesti zahvaljujući kojoj sve postoji, ne bismo mogli odmah da vidimo i razumemo prirodu svega što postoji. Pomoću svesti šeste čakre ne bismo mogli da opazimo da sve što postoji ima svoju svetlosnu auru.

Religioznost čoveka broj sedam ili sedme čakre

Kad dospe do takvog uvida, čovek više nije uslovljen prirodom, prevazišao je sve što ga vezuje za biće i vreme i postao je mesto otvaranja božanske svesti koja omogućava samo postojanje, i još ga uveliko nadilazi. To je stanje budnosti u kome se bilo kakva individualnost i telesnost više ne primećuju, jer je potpuno i trajno probuđenje neposredan izraz čovekovog jedinstva sa celinom.

Budnost je čista svest. Potpuna budnost nastupa onda kad sve postane samo svest i ništa drugo. Ranije je svest uvek postojala uz nešto drugo, što nismo opažali kao tu istu svest, nešto nalik „mrtvoj prirodi“, nekakav objekat, strano telo, različito od svesti. Sad je sve svest i ništa drugo ne postoji. Čak su i najgrublje pojave i stvari samo svest, ista ona pomoću koje smo i mi svesni svih pojava i stvari. Celokupna svest je naša svest, ista božanska svest koja sve omogućava. Nema više razlika u svesti. Zbog toga se za to stanje kaže da u njemu svet nestaje i ostaje samo Bog, kao jedina stvarnost.

Potpuna budnost sedme čakre ili spoznaje Boga direktno je potpuno učestvovanje u celokupnom postojanju, jednako kao što je i potpuna nezavisnost od postojanja. Probuđen pojedinac živi u svetu celim svojim bićem, ali ne pripada svetu. Drugačija budnost nije moguća, jer je ona jedinstvo s transcendentnim Apsolutom koji je ujedno i čovekova bit. Stoga čovek, sjedinivši se s njim, prestaje da se razlikuje od njega kao što se voda ne razlikuje u vodi, vazduh u vazduhu, svetlost u svetlosti.

To je sedmo stanje koje prestaje da biva religioznost, već je sam cilj religioznosti. Ono je nedostupno neprobuđenima, koji borave na prva tri nivoa. U pitanju je sedma *čakra sahasrara*, koja se nalazi na temenu.

Osobama na nižem nivou svesti ovo stanje se dočarava kroz predstave o Bogu koji se nalazi na nebu, osećaj strahopoštovanja prema njegovoj moći i veličini. Tog istog Boga probuđeni vidi u svakoj stvari i pojavi, ovde i sad, u sebi i svuda oko sebe, kao prirodno stanje stvari. Ali, istovremeno se prema svemu odnosi sa istim tim strahopoštovanjem i divljenjem, za njega svaka sitnica ima jednaku, najvišu vrednost. Zbog toga izgleda kao da uvek boravi u blagoj ekstazi, blažen je i milostiv prema svemu i svakome. U božanskoj svesti se oseća kao riba u vodi. Uvek obitava u njoj.

Ličnosti šestog nivoa bili su osnivači velikih religija, dok su oni sa sedmog ostali nepoznati svetu jer su prestali da se bave njime. Isus Hrist je primer čoveka šestog nivoa, a njegovo vaskrsenje označava prelazak u sedmi. Dok je na petom nivou čovek spoznao svoju Sopstvenost, dušu, a na šestom osnažio u delovanju, na sedmom se događa predavanje i nestanak čovekove Sopstvenosti u božanskom. U božanskom, koje se u svemu tome jedino i zbiva, koje sve to omogućava. Čovekova duša se opaža da je ista kao i duša sveta.

U petom stanju čovek je postao celovit u sopstvenom biću, a u sedmom je celovitost njegove ličnosti postala analogna samoj celini univerzuma, Apsolutu. Sve do šestog nivoa postojala je neka individua koja nešto radi; dok na sedmom individualnost nestaje i na tom mestu ('telu') ostaje samo božanska svest koja sve omogućava. Čovek postaje ono što jeste.

Čovek je sve vreme jedno s celinom i to jedinstvo može prepoznati jedino kad osvesti sopstveno biće u celosti. Kad probuđen čovek prepozna svoje biće kakvo jeste, tad ga ne može razlikovati od celine univerzuma. On vidi da se ceo kosmos zgusnuo i uobličio u njegovo telo i da samo telo ne postoji zasebno od celine, da nije ništa po sebi i za sebe, već je samo refleksija celine. Dakle, čovekova celovitost je analogna celovitosti univerzuma, i obrnuto. Kada dospe na peti nivo, u sopstvenu celovitost, čoveka automatski privlači celovitost univerzuma koja se manifestuje na sedmom nivou (ako ga ne zavedu moći šestog). Zato je sedmi nivo samo

rezultat potpunog proživljavanja i afirmacije svih prethodnih nivoa. Glavni, najduži i najteži prelaz je četvrti nivo.

Možemo reći da je čovek na prvom nivou onaj koji ne vlada u potpunosti čulnim i delatnim sposobnostima svog tela, pa je zato podložan njihovim uticajima, mehaničnosti i obnavljanju. Zato mu je bila potrebna stroga kontrola putem tabua i verske etike.

Čovek drugog nivoa je ovladao telom ali na površan i neduhovan način, uglavnom prihvatanjem autoriteta koji deluje preko emocija privrženosti i odbojnosti. Zbog takvih emocija dominira poriv za održanjem i odbranom tela (svog entiteta, nacije, religije...), što nužno vodi u isključivost, podele i sukobe s drugim telima (entitetima) i okolinom. Verske ratove vode samo oni koji se nalaze na drugom nivou religioznosti.

Čovek trećeg nivoa naglasak stavlja na um ili razum i pomoću njega pokušava da kontroliše svoje telo i život, svet oko sebe.

Čovek četvrtog nivoa religioznosti uviđa svu nepotpunost i jalovost takvih pokušaja da se umom organizuje i tumači život. On telo i um spoznaje u interakciji sa objektivnim svetom u svim njegovim dimenzijama. Takav uvid mu omogućava ličnu celovitost, praksa „četvrtog puta” s kojim se po prvi put stiže zaista objektivna spoznaja sopstvenog bića i prirode uopšte. To se postiže jedino osobitim školovanjem i izuzetnim naporom u kome čovek savladava nagone niže prirode. Onaj ko sledi spontane nagone tela i uma, ne dostiže četvrti nivo religioznosti. To je svet monaha i podvižnika.

Čovek petog nivoa je prirodna zbivanja upoznao u toj meri da više ne mogu da ga obmanu da zaboravi sebe i svoju volju. On je prevazišao uticaje neorganskog sveta (astrala) tako što ih je u četvrtom nivou upoznao. Oni na čoveka mogu da deluju samo ako ih je nesvestan. Njegova ličnost je celovita i integrisana pri svim zbivanjima. Ono što razlikuje čoveka petog nivoa od čoveka četvrtog, jeste to što je on uvek isti, ne može više nikad da padne na niži nivo, uvek je svestan sebe.

Šesti nivo pripada budnosti, svesti koja je jedno sa ishodom bića i koja je stoga prisutna uvek i u svemu i koja može sve, jer je zbir svih mogućnosti postojanja. To se drugačije naziva kvantnim umom.

Čovek sedmog nivoa je onaj čija je svest potpuno i bez ometanja otvorena ka božanskom i koja, budući tako neuslovljena, celo postojanje prosvetljava i oslobađa. Kroz njega se božanska svest potpuno neometano ispoljava i deluje. Smisao postojanja se u njemu razrešio, zato ga on sada razrešava u drugome. To se događa u samom prisustvu takvog čoveka, on je Spasitelj koji je vaskrsao i prevazišao sva delovanja i sve moći (*siddhi*). Bivajući kao Onaj Koji Jeste, on osvetljava sâmo postojanje i svedoči o njemu kao o najvećem božanskom delu i nenadmašnoj božanskoj moći.

Svaka prava religioznost ima za cilj da čoveka uzdigne s nižih na više nivoe svesti. Zato religija mora imati više nivoa na kojima može delovati, jer čovek na nižim nivoima nije svestan viših, pa mu se oni moraju približiti na njemu razumljiv način. Tako se istine viših stanja prikazuju ljudima na nižim u vidu mitova, simbola i rituala koji predstavljaju koncentraciju informacija namenjenih nesvesnom čoveku. Njegovo biće samo po sebi sadrži sve nivoe postojanja i zato može prepoznati te informacije posmatrajući simbol, učestvujući u ritualu ili slušajući neki mit.

Prva dva najniža nivoa religioznosti su dogmatska, odlikuje ih ritualizam i naglašavanje spoljašnjih formi. To je nivo imitacije i zabrana (tabua). Znanje se stiče oponašanjem ili učenjem napamet. Ovaj nivo možemo prepoznati u spoljnim (svetovnim) izrazima judaizma, pravoslavlja i teravada budizma, kao i u primitivnim oblicima religioznosti raznih naroda.

Mora se naglasiti da, iako neke religije u sebi sadrže svih se-dam nivoa, ne ispoljavaju ih u jednakoj meri, već pojedine naglašavaju, najčešće prva tri. Teravadinski budizam i Pravoslavlje najbolje zastupaju svih sedam nivoa religioznosti, od ritualnog do mističnog. Pomoću njih svoje verske potrebe mogu da zadovolje i nepismeni seljaci i najučeniji mistici, monasi.

Drugi nivo religioznosti je skeptičan i zasnovan na veri i osećanjima, obožavanju i predanosti verskom idealu, svom Bogu, a to uvek vodi ka isključivosti i nasilju prema „jereticima” i „nevernicima”. Svako ko drugačije misli doživljava se kao „bezbožnik”, protivnik i neprijatelj. Otud je ovaj vid religioznosti najagresivniji, ne samo u svojoj odbrani nego i u ekspanziji (ako nikako drugačije, onda samim natalitetom). Tu čovek saznaje samo ono što mu verski autoriteti dozvoljavaju da sazna preko

emocionalnog uslovljavanja. Zbog autoritarnosti i isključivosti, ovaj vid religioznosti je izvor najgoreg nasilja i verske netrpeljivosti u svetu. Možemo ga prepoznati u spoljnim izrazima islama i katoličanstva.

Treći nivo religioznosti je kritičkog karaktera i odlikuje se odbacivanjem rituala, intelektualnim pristupom i tumačenjima svega i svačega. Znanje je ovde subjektivno jer se zasniva na ustanovljenim konceptima („svetim spisima“) i na mentalnom uslovljavanju, iako pokušava da održi privid argumentacije i dijalektike. Tu spadaju razni oblici protestantizma. Budući da se ovde naglasak postavlja na čovekove intelektualne funkcije, države u kojima prevladava ovaj nivo religioznosti civilizacijski su najnaprednije. (Protestantski vernik mora da bude pismen da bi učestvovao u verskom životu, dok pravoslavni uopšte ne mora, jer se njegovo bogoslužjenje sastoji iz rituala koji se mehanički ponavljaju.)

Većina ljudi je upoznata samo s prva tri oblika religioznosti, budući da su oni prirodno uspostavljeni kroz interakciju organskog s neorganskim oblicima bivanja (astral kao „viši svet“ i neorganska bića koja ga nastanjuju). To je područje gde su ljudi koji se nalaze na prva tri nivoa svesti zavisni od objekata, pa se zato njihova religioznost izražava na objektivistički način, putem verskih objekata, simbola i rituala. Spoljašnje manifestacije njihove religioznosti igraju važnu ulogu u kultivisanju svakodnevnog života ogromne većine ljudi, u njihovom uređenju prostora, vremena i događaja. To se manifestuje kao posete hramovima, obeležavanju praznika i važnih događaja za društvo kao i za pojedinca – rođenje, smrt, venčanje i dr. Budući da najveći deo čovečanstva prirodno živi u prva tri nivoa svesti, ovde izneta prva tri nivoa religioznosti im odgovaraju i igraju presudnu ulogu u regulaciji njihovog opstanka.

Četvrti nivo predstavlja unutarjni ili ezoterični krug i sadrže ga sve pomenute religije (izuzev protestantizma, pa otud potiče duhovna jalovost i otuđenost ljudi u njihovim civilizacijama), ali se odvija daleko od očiju neprobuđenih ljudi i njihove javnosti. Četvrti nivo je put praktičnog rada na biću u cilju probuđenja čovekovog. On je uglavnom prisutan u monaškim redovima – ali ne u svim, jer je većina današnjih monaških redova oponašanje autentičnog reda iz prošlosti ili pervertovanje prva tri nivoa. Tajna društva ezoteričnog karaktera i masoni takođe pripadaju četvrtom nivou – bar u meri u kojoj im je ideal duhovnost, a ne politika. Svoj nedostatak ovog nivoa protestantizam bezuspešno pokušava da nadoknadi mnoštvom sekta.

Peti nivo religioznosti poznat je samo pojedincima koji su prošli put četvrtog nivoa i rad na sebi. Njima je neposredno poznata sva istina i smisao duhovnog života. Ukoliko se zadrže u religijskim institucijama, obezbeđena su im uticajna mesta i zvanja. Ali najčešće ostaju nezavisni i sami, jer se samo tako mogu razvijati i dalje, do šestog i sedmog nivoa. Postaju sve nezavisniji od svih svetovnih oblika religioznosti i bliži opštem jedinstvu sveg bića i božanskom duhu u kome ono prebiva. U svim religijskim tradicijama međusobno liče jer su bliži središtu sveg zbivanja.

To je nalik krstu čiji krakovi predstavljaju spoljašnje razlike u izražavanju prva tri nivoa religioznosti, kao i prakse četvrtog nivoa. Razlike u mitovima, ideologijama, ritualima i odeždama sveštenika pojedinih religija predstavljene su i kao različiti smerovi ka kojima su upereni kraci krsta. Što se čovek više uzdiže na unutaršnjem putu duhovnog rasta, više se približava središtu krsta gde više nikakvih spoljašnjih razlika nema ili su one nebitne, jer sve religije od četvrtog nivoa upućuju na isti cilj, na čovekovo probuđenje.²⁶

Dakle, spolja, formalno, na prva tri nivoa svesti, nije moguće ostvariti nikakvo „jedinstvo religija“. Do tog nivoa moraju postojati razlike. Istinsko jedinstvo i prisutnost božanskog manifestuje se samo unutra, u čoveku, u jedinstvenoj ličnosti, kao njegova sopstvena zrelost – a ne kao veština da se sva stada strpaju u isti tor. A upravo na tome rade vladari ovog sveta kad pokušavaju da sazdaju jednu svetsku religiju. Oni na taj način direktno pokušavaju da unište pravu religioznost.

Stoga peti, šesti i sedmi nivo religioznosti karakteriše sve veća individualnost i nezavisnost duše od svih interesa društvenih i prirodnih zbivanja. Ili, njihova transcendencija. To je put unutaršnjeg ili ezoteričnog kruga svih religija: sufija u islamu, kabalista u judaizmu, jogina, tantrista i taoističkih alhemičara, ezoteričnog hrišćanstva koje se sačuvalo u nekim manastirima. Sve religije postoje da bi pomogle čovekov rast iz nižih u više nivoe svesti. Pored joge i tantrizma, ovu ulogu u najvećoj meri zadržali su islam u sufizmu, budizam u praksi kontemplacije (*satipatthâna*), kao i u zen.

²⁶ Po rečima Heraklitovim: „Probuđeni ljudi žive u jednom zajedničkom i opštem svetu, dok oni koji spavaju žive svaki u svome posebnom.“ (Fragmenti, I, 89)

Pored ovih „regularnih” tokova, postoje nezavisne ili tajne, ali drevne šamanske tradicije koje, neopterećene teologijom ili bilo kakvom dogmom i ideologijom, daju dobre rezultate u duhovnom uzdizanju čovekovom do najviših stanja. Osnovni obrazac rada tih tradicija može se samo naslućivati zahvaljujući trudu nekih istraživača (Mirča Elijade). Ipak, šamanizmu nedostaje ontološka preciznost u viziji i iskustvu duhovnog, u transcendenciji uopšte, kakva postoji u budizmu. Šamanizam je opterećen astralnim uticajima i pojavama. Jedino se u opusu Karlosa Kastanede ne primećuje ovaj nedostatak. Zahvaljujući njemu bogatstvo i superiornost šamanskih tradicija postali su nam mnogo jasniji.

Prvi, drugi i treći nivoi religioznosti jedino su poznati javnosti, dok se o četvrtom zna tek po malo i on se povezuje sa mistikom. Prva tri nivoa su u potpunosti pod uticajem astralnih uticaja i samo tu postoje bogovi i demoni. Četvrti je proces njihovog upoznavanja i nadilaženja, dok peti, šesti i sedmi nivo odlikuje sve veća svest duše i sloboda kako od fizičkih i od astralnih uticaja, tako i u delovanju ovde i sad.

Svi oblici religija iz prva tri nivoa dobri su i ispravni u meri u kojoj podstiču čovekov rast iz nižih u viša stanja, a zli i naopaki u kojoj služe sami sebi, sputavaju rast i zadržavaju čoveka na istom nivou. Ta težnja uvek postoji u svakom entitetu kao njegova centripetalna sila koja ga održava na okupu, ali savladavanje njene gravitacije nužan je test za razvijanje čovekove snage u svesti duše. Samo takva snaga čoveka uzdiže iznad trećeg nivoa i otvara ga ka božanskom.

ŠTA RELIGIOZNOST NIJE

Ne možemo govoriti o religioznosti ako zanemarimo definisanje šta ona nije.

Sudeći po svemu što smo rekli o religioznosti, lako je pretpostaviti odgovor na pitanje šta ona nije. Pre svega religioznost, nije nasilje prema bilo kom obliku života, jer je svaki oblik života oblik božanske svesti, oblik samog Boga. To su i takozvane 'nežive stvari', ali žive još više ispoljavaju svoju božansku prirodu.

Sve što je živo na bilo koji način, manifestacija je božanske svesti i takvo biće učestvuje u njenoj aktuelizaciji. Sve što je živo potvrđuje božansku svest i prisutnost. Ako u ime Boga ubijamo bilo koje živo biće, to je direktna suprotnost religioznosti, to je maksimalno napinjanje Omega i suprotnost Alfa tački. To je satanizam.

Ovde mislimo isključivo na ubijanje kojem su skloni verski fanatici radi odbrane svojih religijskih ubeđenja od „nevernika“, i radi nasilnog nametanja svoje vere drugima. Ne mislimo na ubistvo u samoodbrani od napada takvih fanatika i od divljih životinja. Imamo pravo na samoodbranu.

Ubijajući drugo živo biće u ime religije, mi ubijamo božansku svest u sebi. Drugo biće ubijamo zato što nismo svesni postojanja i prisutnosti božanske svesti u tom biću. Tim činom sebe sprečavamo da je doživimo i spoznamo, udaljavamo se od božanskog. Zato se može reći da smo ubili božansko u sebi. Na spoljašnjem planu božansko ne možemo ni na koji način da ugrozimo. Dakle, svako ko je ikada nekoga ubio zbog vere, da bi na taj način odbranio svoju veru ili je nametnuo drugome, sebe je maksimalno udaljio od Boga.

Ne moramo pominjati ekstremne primere nasilja. Mi se udaljavamo od Boga uvek kad nekome naudimo na bilo koji način, rečima ili delima.

Problem je u tome što jednako lako možemo otići u suprotnu stranu od Boga (ka Omega tački) kao i ka samom Bogu (ka Alfa tački). Lakše nam je da kliznemo u suprotnost budući da se već nalazimo na ovom svetu, poligonu za testiranje i napinjanje Omega tačke.

Moramo ovde naglasiti i to da takvo stanje, čiji je smer suprotan božanskom, um može vrlo detaljno da opravda. Jer, um je neutralan, on je

poput ogledala stvarnosti. U njemu se sve odražava, ali dajući suprotnu sliku - ono što je levo, u odrazu ogledala se nalazi desno, ono što je u nama, kroz um izgleda kao da je spolja. Zahvaljujući umu sve možemo da vidimo savršeno tačno, ali ne i da razumemo istinu. Možemo nešto što je suprotno da npr. vidimo kao istinito. Um tumači ono što vidi, ali ne pruža istinu o stvarima. On nikad ne zna istinu, dizajniran je samo za opažanje, prikupljanje i refleksiju utisaka. Međutim, on ima slobodu da može da tumači kao istinito sve što vidi, iako to nema veze sa istinom. Zbog toga je tako teško ljudima objasniti da nešto nije istinito. Njihova pogrešna ubeđenja mogu biti toliko jaka, da zbog njih budu spremni i na uništenje svog i tuđeg života. Budući da nisu povezani s višim umom i svešću duše, da bi zaista mogli da vide šta je zaista istinito a šta nije, takvi ljudi slepo veruju u ono što im niži um prikazuje kao istinito.

To je razlog zašto verski fanatici tako bučno tumače sve svoje zablude u koje veruju. Što je više neznanja to je više 'svetih spisa' i glasnijih reči. Svi oni ne samo što izgledaju kao psihopate već to i jesu. Problem je što neki od njih imaju i diplome, visoka zvanja i uticaj u društvu.

To je drugi oblik nasilja koji negira istinsku religioznost: verska ubeđenja, dogmatizam, fanatizam, fundamentalizam. Oni stvaraju ideologiju koja ubija istinu o božanskom prisustvu, a to dalje vodi ka fizičkom ubijanju „nevernika“.

Takođe religioznost nije zavisna od autoriteta. U svim religijama postoje autoriteti, oni su svuda. Lako ćete ih prepoznati, to su svi oni ljudi koji izgledaju važno i ozbiljno, odeveni su u svečana i ukrašena odela. Neki i na glavi nose krune s puno dijamanta. Traže da im ostali vernici ljube ruku.

Religioznost se u velikoj meri bavi odnosom vernika prema autoritetima. To ima svoje razloge. Prvi je taj što fizički čovekov um zaista zahteva autoritet da bi bio poučen ispravnom ponašanju i razmišljanju. Za to su oduvek postojali učitelji. Međutim, najbolji učitelj je samo zamena za viši um i svest duše od koje fizički um dobija sve što je ispravno. Pravi učitelj je samo personifikacija duše čovekove, on učenika uči spolja ono što duša pokušava da mu kaže iznutra. Uči ga da sluša signale duše, da se sam osposobi da bude otvoren za svest svoje duše. To je sve. On ne traži ništa za sebe. Nema nikakvu ideologiju koju želi da nametne.

U ovom svetu Omega iluzije, sve je to često preokrenuto u obmanu, u privid autoriteta. Ako vernik svoj autoritet pronalazi u nečemu što nije

povezano sa svešću duše, to nije pravi autoritet kome treba verovati. Takve lažne autoritete možete lako prepoznati po tome što od njih nema odgovora u vidu veće svesti duše u vama samima. Pored pravog učitelja odmah ćete doživeti povezanost sa svešću duše, na mnoge spontane načine. Pravi učitelj to prenosi postojano, spontano, on zrači svojom dušom i to zračenje pojačava i kod vas.

Jedini pravi autoritet je svest duše u nama. Samo njemu treba da verujemo. I svemu onome što nas na ispravan način povezuje sa svešću duše. Ničemu drugome ne treba da verujemo, nikome ko je čuven iz bilo kog razloga, ko ima bilo kakva zvanja i titule. Ta svetovna obeležja autoriteta ne vrede ništa u duhovnom svetu. Treba da verujete samo svom iskustvu. Prava vera se zapravo i sastoji samo u tome da izoštrimo sopstveno iskustvo u prepoznavanju prave veze sa svešću duše, one uticaje duše koji nas oplemenjuju i uzdižu u spoznaji. Kad uspostavimo pravu vezu sa svešću duše, uvek ćemo prepoznati lažne autoritete i sve što nas obmanjuje.

Istinska religioznost ne može biti institucionalizovana. Sve institucije su zapravo mehanizmi za manipulaciju fizičkog uma, njegovu kontrolu i programiranje. One čoveka definišu pomoću istog kalupa. Primetićete da pripadnici tih institucija savršeno liče jedni na druge. I napravljeni su da liče. Tako su programirani.

Da bi vernik spoznao Boga, nije potrebno da prvo bude oblikovan na određen način, u skladu s nekom dogmom koja važi za sve. To sprečava spoznaju Boga. Čovek treba da bude ono što jeste, jedinstven, i da kroz svoju jedinstvenost i autentičnost izrazi svoju dušu. Tako će se približiti Bogu. Bog voli samo originalne ljude. Što je čovek više svoj, na savršeno pozitivan način, to je više božanski, jer Bog je skriven u srcu svakog. Prava religioznost vam pomaže da budete najbolja verzija samog sebe, a ne nešto drugo.

Istinski vernik je uvek otvoren i ushićen, poput je deteta koje uvek prebiva u blaženom čudu i divi se svemu što postoji. Pažljivo pogledajte čistotu i radoznalost dečjeg pogleda da biste naučili kako izgleda pravi vernik. Na taj način se obučavajte pravoj religioznosti, a ne od psihopata koji tvrde da znaju bilo šta o Bogu.

Prava religioznost znači biti stalno otvoren za tajnu koja se događa svakog trenutka, imati pozitivan stav i poštovanje prema svemu što postoji. Sve drugo nije religioznost.

RELIGIOZNOST I SMRT

Jedna od temeljnih osobina religioznosti je čovekov odnos prema smrti. Neki smatraju da je čovek religiozan upravo zato jer se plaši smrti i želi da putem vere u postojanje koje nadilazi život potisne taj strah i sebi pruži utehu. Istina je suprotna, kao što je suprotno i mnogo toga drugog na ovoj našoj Omega tački.

Čovek je religiozan jer se intuitivno seća svog postojanja pre života. To je ista oblast postojanja koju će imati posle života. To sećanje je potisnuto iz ega i fizičkog uma kojeg koristimo na javi, koji nam daje identitet na ovom svetu, ali ono postoji u dubljim slojevima nesvesnog. Zbog toga su arhetipi vezani za smrt vrlo slični i prisutni u celom svetu.

Na ovom svetu iskušavamo sve moguće suprotnosti, a osnovna suprotnost je svakako pitanje života i smrti. Kao i mnogo toga drugog, i ovo pitanje je izvrnuto naopako. Zbog zaborava svesti duše, ljudi smatraju da je njihov život u fizičkom telu jedini pravi život i da nakon smrti tela nastupa smrt. Način na koji ljudi veruju u zagrobni život, zavisi od zrelosti svesti fizičkog uma i njegove veze s višim umom i svešću duše. Ogromna većina veruje u život posle smrti tela, dok oni, kojima je fizički um u većoj meri otuđen od svesti duše i stoga više identifikovan s telom, smatraju da zagrobni život ne postoji i da nakon smrti potpuno nestaju. To je odlika mladih duša, odnosno onih koje nemaju dovoljno iskustava na ovom svetu.

Istinski religiozan čovek je onaj koji ima stabilnu vezu uma sa svešću duše i zato on zna da smrt nije kraj života, već samo preobražaj u novi život.

Međutim, onima, koji su potpuno osvestili svoju dušu na ovom svetu, dobro je poznata još veća istina: sve je obrnuto. Rađanje u fizičkom telu za dušu predstavlja smrt i umiranje, dok je umiranje fizičkog tela - rađanje duše u svom istinskom stanju. Ona rađanjem u telu mnogo gubi od svoje prave prirode, i to joj izgleda kao umiranje - u najboljem slučaju kao padanje u san. Otud postoji učenje da je život samo san (maya). Na ovom svetu smo toliko mrtvi, koliko god možemo da budemo. Najveći apsurd ove

krajnje suprotne tačke od božanskog jeste strah od smrti.²⁷ Naša duša se ne rađa i ne umire.

Strah od smrti može biti opravdan i neopravdan.

Opravdan strah od smrti nastaje usled verovatnoće da nam život bude prekinut pre predviđenog vremena, pre nego što se ispunio plan koji je duša imala u tekućem životu. Zbog toga što su svi scenariji mogući, život je neizvestan uprkos planu koji mu je namenjen. Ne ostvaruju se svi planovi, čak ni oni koje duša isplanira. Neizvesnost je prisutna zbog slobode koja je uslov za kreativnost. Ukoliko bi sve bilo predviđeno i determinisano, ne bi bilo mesta za kreativnost. Sloboda je neophodna da bi se izrazila kreativnost, a s njom i svest. Stoga, strah od iznenadne i preuranjene smrti je opravdan, ali on nastaje ne toliko zbog same smrti, već svesti o uloženom trudu da se tekući život izgradi i organizuje. Mnogo je truda i rada bilo potrebno, mnoge duše su uložile svoju kreativnost da bi se čovek rodio na ovom svetu. Neke su žrtvovala i život da bi pomogle rođenje neke značajne ličnosti koja će odigrati važnu ulogu na ovom svetu. Svaki ljudski život je skupo plaćen. Sam život je neopisivo vredan sam po sebi. I najmanja povezanost s dušom nam omogućava svest o tome koliko je svaki život vredan. Zato duševan čovek ne želi ni mrava da zgazi. Usled toga se i rađa strah od smrti koji je sličan strahu da vam neko ne slupa novi Ferrari.

Neopravdan strah od smrti nastupa samo kao posledica nezrelosti uma koji je toliko identifikovan s telom da ne može da zamisli da postoji nešto više od njega, koji nije svestan viših dimenzija niti njihove uloge u poretku stvarnosti. Smrt tela je zapravo smrt fizičkog uma, okončanje svih njegovih iluzija. Njegov strah jeste opravdan, ali mi nemamo samo fizički um. Strah postoji samo u meri u kojoj smo identifikovani s fizičkim umom i telom. Dakle, kao iluzija nezrelog uma.

Nekom prilikom sam saznao kako je jedno dete iz Hrvatske majci saopštilo da želi da umre. Na uplašeno pitanje majke zašto tako govori, reklo je da smo pre ovog života bili na mnogo boljem mestu, da ćemo posle života opet biti tamo, a da smo na ovom svetu kao u kanalizaciji. Mnoga deca poseduju takva sećanja, iako ih ne verbalizuju.

²⁷ „Kako smo mi čudna bića: sedimo u paklu, na dnu tame, samo zato što se plašimo svoje sopstvene besmrtnosti.“ Rumi.

Odnos prema smrti takođe najviše zavisi od karmičke zrelosti, da li je u telu mlada ili stara duša. Mlade duše su uglavnom vezanije za telo i otud imaju veći strah od smrti. Usled tog straha se silovitije bore za život koristeći sve moguće načine, koji podrazumevaju i nasilje. Ipak, mnoge mlade duše gaje nevin odnos prema životu, koji obuhvata i poverenje u višu silu, u moć duše, iako toga nisu svesne. Tu moć osećaju na svoj, jednostavan način.

Životinje umiru na plemenit način, samo se predaju i zažmure, kao da spavaju.

Svi znamo iz iskustva ili iz priče da je neko umro prirodnom smrću ali svesno, da je znao kada će umreti. Poznata su mi dva takva slučaja: jedna starica mi je desetak dana pre smrti u lepom raspoloženju rekla da će uskoro otići, a za drugu staricu sam saznao kako je rekla svojim da je pripreme za sahranu jer će sutra umreti. Zrele duše tako umiru: dostojanstveno i svesno, uvek u lepom raspoloženju.

Odnos prema smrti određuje kulturu i duh jednog naroda, ne samo pojedinca. Drevni narodi, Sloveni, Vikinzi i američki Indijanci veruju u to da nam je životni vek predodređen. To znači da ćemo umreti onda kad nam je suđeno, ni pre ni kasnije. Zbog toga su oni ispoljavali neograničenu hrabrost u bitkama, nisu se bojali da će tog dana poginuti u borbi. Jer, ako nije suđeno da tad umru, onda se to sigurno i neće desiti, pa su mogli da se bore bez straha od smrti. No, ako je suđeno da umru, to će se svakako dogoditi i neće moći da spreče. U oba slučaja bili su oslobođeni brige o smrti.

Mnoge prehrišćanske religije slavile su čovekovu smrt kao rađanje. Na sahranama se slavilo, pevalo i igralo. „Egipatska knjiga mrtvih“ govori o zagrobnom životu kao rađanju u dan, u svetlost. To je njen originalni naziv, „Rađanje u dan“, dok su lažni naziv „Knjiga mrtvih“ dali savremeni prevodioci. Isto govori i „Tibetanska knjiga mrtvih“, da se duša nakon izlaska iz mrtvog tela suočava s „jasnim svetlom“, s božanskom svešću koja se u budizmu naziva čovekovom pravom prirodom, Budinom prirodom.

Sva iskustva bliske smrti (NDE), poput kliničke smrti, svedoče o tome da su ljudi doživljavali vrlo pozitivna iskustva oslobađanja i odlaska u daleko više i bolje stanje. Kada su se pak vratili, oslobodili su se straha od (iluzije) smrti i daleko odvažnije prihvatili život. Uverili su se da je sve

samo život, da u njemu nema smrti, da je postojanje ono što uvek postoji i ne može nestati nikad, da je sama božanska svest.²⁸

Jedina patnja postoji dok smo u telu, u iluziji fizičkog sveta. Oni kojima telo umre, istinski počinju da žive, oslobađaju se svake patnje koju su imali za života. Osim ako su je izazivali drugima. Takvi ljudi, koji su počinili zločine, moraju i na onom svetu da se oslobađaju svojih iluzija jer su bili u većoj iluziji od onih koji su samo trpeli patnju, bili žrtve. Zločincima je teško i na ovom i na onom svetu. I oni uče iste lekcije kao i ostali, samo na teži način.

Pate jedino ljudi koji nastavljaju da žive odvojeni od svojih voljenih, koji su umrli. Kad nestane onaj koga volimo, u grudima ostaje bolna praznina. Svet postaje opustošen jer uviđamo da ovaj svet i život istinski ispunjavaju samo ljubav i osobe koje volimo. Ništa drugo.

Međutim, i njihova patnja je iluzorna jer nisu uistinu odvojeni od svojih voljenih. Oni ih samo ne vide, jer više nisu u istoj dimenziji. Doći će trenutak kada će opet biti zajedno. Sve duše su oduvek povezane, ne postoji suštinsko razdvajanje. To samo iluzije ovog sveta čine da izgleda kao da smo odvojeni, fizički, dok smo živi i uprkos smrti.

Objektivno posmatrano, ljude daleko više razdvajaju nerazumevanje, laž i mržnja koji traju za života, nego sama smrt.

U *Katha upanišadi* je rečeno: „Ono što je u nama takođe je i izvan nas. Ono što je izvan nas takođe je i u nama. Onaj ko vidi razliku između onog što je unutra i onog što je spolja, zauvek prelazi iz smrti u smrt.“ Značenje ovih reči je da onaj ko razdvaja život i smrt živi u neznanju o višim dimenzijama, o smislu reinkarnacije, i zato mora da se preporađa, sve dok ne spozna jedinstvo postojanja, da nema suštinske razlike između života i smrti. Odnosno, da je sve što postoji samo ispoljavanje božanske svesti.

Podeli na život i smrt uglavnom su sklone mlade i nezrele duše. Materijalisti imaju negativan odnos prema smrti, ali zato i prema životu.

²⁸ Postoje ljudi koji su imali kliničku smrt ali nisu doživeli ništa od toga, ne sećaju se ničega, ili im je sve prošlo kao košmarni san. To su ljudi kojima iz nekih karmičkih razloga nije bilo dato da dožive istinu koja se ovde opisuje, oni iz nekih razloga još uvek treba da ostanu u svojim iluzijama, zbog potrebe rada na svojoj zrelosti, da im ne budu dati neki odgovori pre vremena, jer do njih sami moraju doći.

Oni ne mogu da prevaziđu veliku suprotnost koja je tako očigledna. S jedne strane postoji ogroman trud uložen u stvaranje života, sve je plod inteligentnog dizajna, dok s druge strane ljudi umiru kao muve. Smrt uvek može da se dogodi, mladom i starom. Kao da Bog ne mari za to, da su ljudi za njega poput lutaka od slame.²⁹ Očigledno da nešto nedostaje u tom pogledu na život i postojanje. Nedostaje pogled u više dimenzije postojanja. Kad bismo imali uvid u njih, videli bismo da je život u telu maksimalno precenjen, da bez razloga patimo usled straha od smrti, da nakon smrti zapravo odlazimo na mnogo bolje mesto (nezreli materijalisti najviše mrze da ovo čuju), da dobijamo mnogo višu svesnost.

Međutim, ovo nije sve što se može reći. Ako bismo se ovde zaustavili to bi nezrelim dušama dalo razlog da veruju da je umiranje dobro, da se može ubijati bez posledica, da je samoubistvo najbolje rešenje za sve životne teškoće. Kad bismo zaista imali uvid u više dimenzije postojanja, u svest duše i božansku svest, videli bismo takođe da smo mi kao emisari božanske svesti pre rođenja na ovom svetu upravo stvorili ovaj svet i ovaj život. Naše duše su kreatori ovoga sveta. Stoga je život važan iako smrt ne postoji. Život je važniji od smrti upravo zato jer smrt ne postoji. Okončanjem života prekidamo učestvovanje u životu, ubijanjem negiramo život, odnosno sopstvenu svest koja je stvorila život. Ubijanjem uvek pre svega sami sebe ubijamo. Toliko smo truda uložili u stvaranje ovog tela i životnog okruženja, a onda ga ubijemo samo zato jer smo se identifikovali s malim fizičkim umom usled neke traume ili izazova.

Samoubistvo je uvek pucanj u svoje stopalo. Probleme treba rešavati, a ne ubijati onoga ko treba da ih reši, tj. sebe.

Kad bi svako lako mogao da umre, smrt bi verovatno trebalo da predstavlja divno iskustvo.

Dakle, ovakav opis nije veličanje smrti, da je ona siguran izlaz iz svih teškoća, kao što neke samoubice misle.

I to je suprotno, kao i sve drugo u ovom našem svetu suprotnosti Omega tačke.

²⁹ To je metafora iz Tao Te Ćinga. Govori da je fizičko telo samo sredstvo za izražavanje božanske svesti, nije jedina realnost koja postoji. Drugim rečima priroda izgleda gruba i surova prema životu ali samo zato jer je ne vidimo celu, sve dimenzije dešavanja, više uzroke.

Duše su kreirale ovaj svet i sav život da bi mogle da se rode u telu i dožive sva moguća iskustva. Ovaj svet je pozornica koju smo mi postavili da bismo mogli da na njoj odigramo svoje uloge. Zato, velika je greška bežati iz ovog sveta, rušiti pozornicu i ubijati glumca. To ne samo što je suprotno planu duše, već je i prilično glupo. Mnogo smo truda uložili u ovaj život. Prvo što doživljava svaki samoubica kad se nađe na onom svetu jeste razočarenje u samog sebe, što je uništio nešto tako vredno, telo koje je sam stvarao. Ima daleko veću grižu savesti nego kad bi usled nepažnje slupao svoj Ferrari. Iz perspektive više svesti, koju tad ima, on sagledava da je bilo i drugih mogućnosti, ali njegov fizički um iz svoje ograničene i niske perspektive nije video druge mogućnosti. Sve što će nadalje želeti jeste da se ponovo rodi i ispravi svoju grešku.

Ovde moramo pomenuti i da postoje opravdana samoubistva. Život je često nepodnošljiv zbog slobode koja sve dopušta, tako da je smrt ponekad dobar izlaz. Najčešće su to okolnosti kad ne postoje uslovi za funkcionalan život. Međutim, za ispravno rasuđivanje kad je samoubistvo opravdano, poput eutanazije, a kad neopravdano, treba imati svest višeg uma, svest duše. Fizički um koji je vezan za telo sa svim svojim ograničenjima to ne može ispravno da raspozna. Zato je ljudima potrebno više života, više rađanja i umiranja pod svim mogućim okolnostima da bi naučili da raspoznaju kako treba da žive i šta je smrt.

Dok to ne budemo shvatili, jedini ispravan stav jeste živeti maksimalno svom snagom, suočavati se sa svim bez izbora, jer samo to jača svest duše na ovom svetu. Mi svest duše stičemo na sve moguće načine, često neverovatne, najčešće one kakve ne želimo. Ako bismo se osveščivali samo na iskustvima koja želimo i koja nam prijaju, onda ne bismo doživeli ništa novo, razvoj bi se zaustavio.

Uostalom, ako nam je smrt izvesna, glupo je otići pre kraja predstave.

Ako vam život postane nepodnošljiv, nemojte ga prekidati samoubistvom. Jednostavno zastanite i predajte se, kao da ste ubili telo. Ostanite u njemu, kao da ste mrtvi, i samo posmatrajte šta će se dogoditi. Ako je stanje zaista nepopravljivo, već ćete umreti na neki način. Ipak, uvek je bolje dopustiti životu da vas ubije, nego da ubijete sami sebe, da o tome odlučuje vaš ograničeni fizički um i ego pod nekim stresom. Imajte takođe uvek na umu da je svaka kriza i teškoća izazov za vašu kreativnost, a ne samo izvor patnje.

To je savet kako da uvek prepoznate niži um i ego na delu: uvek kad patite ili mrzite okolnosti u kojima ste se našli, znajte da je to delovanje uma i ega, nikad svest duše. Duša nikada ne može da bude negativna, ona ne zna za patnju, ona je nesposobna za negativnost. Svaka negativnost je suprotnost božanskoj svesti. Patnja, mržnja i negativna stanja su **samo simptomi** ograničenog uma.

Međutim, ako se nešto može promeniti, ako je plan vaše duše da i dalje živite, vrlo brzo ćete videti čudesan sled događaja. Nešto će se dogoditi što će vas uputiti ka rešenju problema zbog kojeg ste zapali u krizu. Ili, ako problem ne može biti rešen, ka novom načinu života.

Zašto ubijati telo i rađati se ponovo ako isto telo može da se iskoristi, a samo promeni život? Svest koja upravlja prirodom uvek je racionalna, maksimalno koristi svoje resurse, pa stoga budite i vi usklađeni s njom. Predajte joj se. Ne odbacujte svoje telo ako je i dalje funkcionalno. Neka umre stari način života, a promenite se vi. Najbogatiji i najuspešniji ljudi na ovom svetu su oni koji su za života doživeli preporod, smrt i novo rođenje, u istom telu.

Isto bi se dogodilo i kada bi telo umrlo i vi se ponovo rodili. Jedino što biste tad zaboravili na prethodno iskustvo i morali biste ponovo da ga oživite. Umiranjem samo gubite vreme. Iskoristite sve resurse koje ste dobili, telo i život. U tome se krije smisao izreke da treba maksimalno iskoristiti vreme svog života, da treba kreativno delovati, a ne samo spontano reagovati.

Ako u jednom telu i životu doživite ono što biste spontanim sledom događaja doživeli tokom više života, postaćete mnogo bogatiji u svesnosti i iskustvu. Potpuno prosvetljen čovek je uradio upravo to: u jednom životu sažeo je sve one promene i iskustva koja običan čovek doživi tokom više života. Kao što je rekao Buda: dobar konj se pokreće i kad vidi senku biča. Životno bogatstvo i mudrost su upravo to: sažimanje mnoštva iskustava u jednom životu. Ovo sažimanje je ugrađeno u osnovu životne filozofije da se nikad ne treba predati, da se nakon svakog pada treba pridići i nastaviti dalje. Takođe, da ne treba previše suditi, jer ne znamo „kak-vi su putevi gospodnji“. Ako posedujete i atom snage, iskoristite ga. Ovo sažimanje vremena svih iskustava se takođe nalazi u osnovi filozofije koja kaže da uvek treba da bude ovde i sad, da se najviša stvarnost nalazi u sadašnjem trenutku.

Ako tako budete činili, poštovali život koji ste dobili i maksimalno ga koristili, božanska svest koja ga omogućava pomoći će vam na sve načine. Da bi se ona predala vama, prvo se vi morate predati njoj. Svojom predajom joj dopuštate da ona vama pomogne.

Ovo iznosim na osnovu sopstvenog iskustva. U mladosti sam pokušao samoubistvo. Razlog nije bila neka kriza već moja radoznalost, da saznam šta se nalazi iznad života. Sad vidim da je to bila moja snažna svest o duši koja je nezavisna od tela, samo što se tad ispoljavala naivno, idejom da treba napustiti telo. Naime, kupio sam veliki plastični špric i otišao u obližnju šumu izvan grada. Seo sam ispod drveta s namerom da ubrizgam vazduh u venu. Malo sam meditirao i uživao u prirodi, a zatim sam otpakovao novu iglu i stavio je na špric. Pokušao sam da ga isprobam, međutim igla je bila zapušena, špric nije mogao da istisne vazduh. To me je zbunilo jer je bio nov. Pritisnuo sam pokretni deo šprica da iglu pročistim vazduhom, držeći ga uspravno. Usled vazdušnog pritiska, igla je malo odskočila iz šprica i pokrenula se uvis. Međutim, nije pala dole, meni u krilo, kako bi trebalo da padne jer pritisak vazduha nije bio snažan, već sam jasno video kako je nastavila da se uzdiže sve više i više, nestajući među granjem.

Tad nisam mnogo znao o svesti duše i njenoj moći da deluje na život kao što to sad znam, ali sam tom prilikom osetio svu snagu njene moći. Nastavio sam da sedim satima, kao da sam umro. Posmatrao sam prirodu drugim očima, preporođenim.

Tada sam naučio da meditiram.

Tada sam postao religiozan. Nisam se predao nekoj religiji koja nudi i obećava ispravan odnos prema duši i Bogu, već religiozan prema samoj duši i božanskoj svesti koju sam video direktno na delu, koja mi je spasla život.

Kad se direktno suočite s božanskom moći duše na delu, više vam nisu potrebni nikakvi posrednici, nikakva religijska uverenja niti učenja jer je uvek doživljavate direktno. Tada sam spoznao da mi ona svakog trenutka daje život i omogućava sve što postoji, da je ona najmoćnija sila koja sve vidi i sve može. Smrt je tad nestala za mene. Ceo taj događaj bio je moj način da to spoznam.³⁰

³⁰ To sigurno nije i vaš način, zato ne pokušavajte ovo kod kuće, da izazivate sudbinu imitirajući ovde pročitano. Radije pokušajte da

Takve stvari režira viša sila. Svest naše duše je najviša sila koja sve omogućava, pa i najgrublje fizičke događaje. Celokupna religioznost na ovom svetu samo je čovekova težnja da toga bude svesniji.

Teškoće i patnja ne postoje da bismo bili mučeni na ovom svetu, već da bismo ojačali prisustvo svesti svoje duše uprkos svim izazovima. Bez izazova to nije moguće. Zapravo, logika patnje je vrlo jednostavna: patimo samo zato jer ne učestvujemo u životu na pravi način. Svako ko je prevazišao patnju, postigao je to tako što se uskladio sa stvarnošću, prestao da beži od života i odgovornosti, okrenuo se ka izazovima života i prošao kroz njih.

To je ono što dožive ljudi koji su iskusili kliničku smrt. Zato se ovde vraćaju preporođeni, sa ogromnim žarom i strašću prema životu. Nakon toga postaju umereni i svesni, gajeći ogromno poštovanje prema samom postojanju koje se ispoljava u svemu. Poštuju život u svakom, pa i najmanjem obliku, i najmanji rad u korist života. Iako su npr. pre iskustva kliničke smrti (NDE) bili intelektualci, mogu da postanu i čistači ulica ili rudari. Jedina njihova svrha daljeg života je širenje svesti o životu kao božanskoj prisutnosti.

Većina religija je za inicijaciju u svoje redove primenjivala iskustvo smrti. Onaj ko pristupa religiji mora da iskusi smrt, makar i simbolično. Ponekad su inicijacije obavljane pomoću psihodeličnih gljiva ili biljaka koje izazivaju vantelesna iskustva. Osoba koja se inicira je bivala podvrgnuta vantelesnom iskustvu da bi iskusila stanje blisko smrti, odvajanje od iluzije tela, otvaranje ka višim dimenzijama. Na taj način se obavljalo krštenje odraslih osoba u prvim vekovima hrišćanstva. Danas su, u svetu iluzija, stare religijske prakse potisnute novim religijama u kojima

prepoznate na koje sve načine svest vaše duše pokušava da stupi u kontakt sa vama, na koje načine vam je do sada spasla život a vi to niste ni primetili, ili ste ostali pri nekom materijalističkom ubeđenju i objašnjenju. To nisu uvek bila neka čuda, kao u mom slučaju, već pre neka jednostavna dešavanja, možda je delovala kroz nečiju važnu reč, gest ljubavi i razumevanja, običan događaj ili sinhronicitet koji vam nije delovao mnogo čudno. Duša više voli da deluje suptilno, kao pesnik da stvara poeziju od događaja, nego da brutalno čini čuda, telekineze i dematerijalizacije. To je potrebno samo priglupim i tvrdoglavim, kao što sam onda bio ja.

je sve to zadržano tek u simboličnom obliku, poput obreda krštenja i pričešća u hrišćanstvu.

Nije moguće biti religiozan bez direktnog iskustva smrti.

Nije moguće imati ispravan odnos prema smrti bez prave religioznosti.

Bez religioznog razumevanja smrti nije moguće imati ispravan odnos prema životu i postojanju uopšte.

Ispravno religiozno razumevanje smrti podrazumeva da postoje dva pogleda na smrt, kao i na život. Prvi proishodi iz perspektive tela i fizičkog uma, a drugi iz perspektive duše. Gledano sa stanovišta tela - smrt je kraj života. To je tačno, kad je reč o telu. Posmatrano iz perspektive duše, život tela je samo san, često košmaran.

Mnogo toga je suprotno na ovoj omega tački, pa tako i predstava o smrti. Smrt posmatrana fizičkim umom, izgleda kao kraj postojanja, a ne samo tela. To je iz razloga što fizički um vidi samo telo i identifikovan je s njim. Nestanak tela um tumači kao prestanak postojanja uopšte. To nije tačno. Naša suština je božanska svest koja omogućava samo postojanje uopšte. Postojanje je sama božanska svest koja je večna, bezvremena prisutnost. Tako i mi uvek postojimo, bezvremeno. Sve što smo ikad doživeli i pomislili, takođe postoji oduvek i ne može nestati. Sva naša iskustva su samo individualni isecci pojedinačnih mogućnosti opšteg postojanja božanske svesti i prisutnosti. Zato ništa ne nestaje, pa ni mi sami. Samo je naš um bio otuđen u iluziji svoje odvojenosti od postojanja. Jedino što istinski nestaje u smrti jeste naša iluzija sačinjena od uma i ega.

Kad je reč o celini postojanja, ne treba slušati um, već svoje srce, odnosno dušu. Ona nam uvek kazuje da smrt ne postoji. Ipak, velika žudnja za životom i opasnost da on može biti okončan, opravdano rađa strah i strepnju uma. Ali, to je samo instinktivna reakcija, a ne odraz stvarnog stanja stvari po pitanju smrti. Prihvatljivo je štititi život jer su ga stvorile naše duše da bismo ga iskusili u svim mogućnostima. Jedino čega se treba plašiti je da nismo živeli u svim mogućnostima, da smo, prateći brojne iluzije uma, potrošili svoje vreme na njih, na strah od smrti koja ne postoji.

Zaista, iz perspektive svesti duše, rođenje u telu i ograničenom fizičkom umu je jedina smrt koja postoji, koja je moguća. Izvan tela, uma i ega postoji samo život u bezvremenoj sadašnjosti.

MOLITVA

Molitva je, svakako, suštinski sadržaj svake religioznosti, njena praksa, način na koji najintimnije izražavamo svoju religioznost.

Molitva ima tri dimenzije.

– Prva i najprisutnija je privlačenje željenog stanja ili traženje nečeg što nam je potrebno, pomoć u teškoćama.

– Druga je stalno podsećanje na suštinske vrednosti religijskog učenja, pomoć u disciplini, da bi um bio usklađen s duhom učenja, da ne bi odlutao u grešna stanja.

– Treća je najdublja predaja božanskom, kontemplacija ili meditacija.

Molitva i zakon privlačenja

Najjednostavniji odnos vernika prema Bogu sličan je stavu deteta koje od roditelja traži zaštitu. To je opravdano ako je dete malo i nemoćno, ali ne i u slučaju kad nešto sami možemo da uradimo. Bog pomaže, ali samo onima kojima treba pomoć. Svi koji nisu dobili pomoć od Boga treba da znaju da je tako samo zato jer su sami mogli da urade ono što je bilo potrebno i tako promene stvari. To je ono što Bog želi od nas: da se osposobimo da sami rešavamo probleme, da postanemo svesni u meri u kojoj nećemo činiti greške. Zato smo ovde.

Molitve u kojima se nešto traži od Boga najčešće se ne ispunjavaju jer su duboko kontradiktorne sa stvarnošću. Onaj ko se moli za zdravlje ili ispunjenje neke želje polazi od stava da je stvarnost pogrešna, da on nema to što želi i stoga traži da to dobije u budućnosti.

Stvarnost je drugačija. Sve što je ikad postojalo, što sad postoji i što će ikad biti, u stvarnosti već postoji u univerzalnom kvantnom polju koje leži u osnovi stvarnosti. U njemu je sadržano u neispoljenom obliku apsolutno sve što se ispoljava u kosmosu i našem životu. Sve mogućnosti tu postoje ali ispoljavaju se samo pojedine. Koje? One koje odabere svesna namera. Univerzalno polje iz koga sve nastaje, deluje kao ogledalo. Naša najdublja uverenja, stavovi i verovanja odražavaju se spolja, u našoj stvarnosti. Ono

što želimo svim srcem to se i ostvaruje. Problem je u tome što nismo svesni šta zapravo želimo celim bićem pa nam se zato ne dopada stvarnost koja nam pristizhe. Mnogo nam je lakše da celim bićem budemo negativni, pa zato i dobijano negativnu realnost. Svesni smo samo onoga što nam je trenutno u umu, a to je mali procenat svesti. Ogledalo univerzuma deluje samo kad 100% nešto želimo, celim bićem ili svim srcem. Budući da nismo 100% svesni sebe, čini nam se da nismo mi odgovorni za negativnu realnost, da nam je ona nepravedno nametnuta spolja.

Isusova zapovest o molitvi glasi: „Ljubi Gospoda Boga svoga **svim srcem svojim**, svom dušom svojom, svim umom svojim i svom snagom svojom.“ Dakle, u molitvi združeno učestvuju misli, osećanja, celokupna energija tela, kao i sve dimenzije našeg bića.

Za izraz '**svim srcem svojim**' postoji naučno objašnjenje.

Fizička stvarnost se sastoji prvenstveno od elektromagnetnog zračenja. Atomi su konkretni oblici određene elektromagnetne vibracije. Ako promenimo elektromagnetnu vibraciju promenićemo i atom.

Naše srce je izvor najvećeg elektromagnetnog zračenja u našem telu. Polje mu se širi u radijusu 2-3 metra od našeg tela. Električno zračenje našeg srca je oko 100 puta jače od zračenja mozga, a magnetno polje je 5.000 puta jače od polja mozga.

Celokupno naše telo je elektromagnetski organizam. Fiziološka regulacija se odvija uz pomoć elektromagnetskog polja koje svaka ćelija prima posredstvom svoje membrane. Ako znamo ispravnu frekvenciju na kojoj ćelija radi, možemo da je pomoću elektromagnetskih frekvencija iscelimo ili poremetimo. Isto važi za sve organe, jer svi oni imaju svoju frekvenciju.³¹

³¹ Ovo je otkrio Royal Raymond Rife sredinom prošlog veka i uspešno je pomoću frekvencija lečio najteže bolesti. Njegovo otkriće je zato farmaceutska industrija zaplenila i njemu uništila karijeru. Alopatska medicina uopšte ne govori o fiziološkoj regulaciji, iako je to najvažnije pitanje za izlečenje organizma, kako se organizam sam isceljuje, jer svaka bolest nastaje poremećajem ćelijske regulacije. Ćelije regulišu svoj rad i razmenjuju informacije sa celim telom preko svoje membrane koja je savršeno osetljiva na elektromagnetne vibracije, i najmanji signal deluje na membranu ćelije. To se događa putem svetlosti. Naše ćelije svetle u mraku. Naša DNK takođe. Hormoni prenose informacije ćelijama preko

Naše telo prilikom aktivnosti generiše električno i magnetno polje. Srce nije samo mišić koji pumpa krv kroz telo. Srce je polje energije koje obuhvata celo telo i širu okolinu. Srčani mišić je samo njegov fizički odraz.

Frekvencija srca je ono što osećamo celim bićem kao jedinu stvarnost u sadašnjem trenutku.

Fizički takođe možemo da osetimo kako izvire u predelu srca, zato što zaista odatle i izvire.

Frekvencija srca direktno utiče na univerzalno polje koje kao ogledalo deluje na oblikovanje naše stvarnosti.

Sve moguće stvarnosti u kvantnom polju postoje paralelno. Svest i energija našeg srca ima moć da realnosti, koje postoje paralelno, ponekad spoji na određenim tačkama, tako da se stvarnosti menjaju, jedna se pretače u drugu. ***Kad delujemo celim svojim bićem, pošto smo mikrokosmos, iz obilja svih mogućih stvarnosti, svesno biramo jednu.*** Mi to uvek i činimo, zapravo najvećim delom nesvesno, jer nam se ne dopada stvarnost u kojoj živimo. Postoji i kolektivni učinak, kad veći broj ljudi istovremeno pogrešno postupaju i tako stvaraju teške životne situacije.

To je način na koji oblikujemo stvarnost u kojoj se nalazimo. To je način na koji naša molitva može da deluje. Da bi imala dejstvo, ***naša molitva mora biti usklađena sa stvarnošću univerzalnog polja, najdubljom stvarnošću postojanja, a ona je večna sadašnjost.*** U njemu ne postoji vreme, još se nije ispoljilo. Zato ono uvek deluje samo kao sadašnjost, sve može da se ostvari samo u sadašnjem trenutku – nikad u budućnosti. To praktično znači da univerzalno polje deluje kao ogledalo. Ako se molimo da se nešto ostvari u budućnosti, onda će ogledalo prirode da nam odrazi stvarnost koju tražimo: ona će konstantno da postoji u budućnosti, nikad u sadašnjosti. Ako u ogledalu posmatramo svoj lik namršten i nesrećan, ne možemo da tražimo da se prvo (u budućnosti) naš lik u ogledalu nasmeje i oraspoloži da bismo i mi takvi bili (u sadašnjosti). To sami treba da učinimo ovde i sad.

Ako želite da nešto postane deo sadašnjosti, onda treba da se molite energijom svog srca, svojim osećanjem, ***kao da je to već prisutno u***

svetlosnih signala. Biohemijski procesi našeg tela zasnivaju se na elektromagnetizmu.

sadašnjem trenutku. Ne da treba da postane, ili da postaje, već **da je već potpuno ostvareno**. Otud, vaša molitva mora da se sastoji **samo od čistog osećaja uživanja u željenom stanju realnosti kao da je ona već prisutna**. Osećajte je celim bićem, u imaginaciji je posmatrajte do detalja, osetite miris, ako postoji, dodir, ukus, sve. U toku molitve budite u njoj kao da je već ostvarena. Ako ste bolesni, budite zdravi, ako ste usamljeni, budite s voljenom osobom, ako ste siromašni - budite bogati.

Delovanje molitve na ozdravljenje je mnogima poznato iz iskustva. Kako deluje molitva na ozdravljenje? Na dva načina. Prvi je već opisan, kad u potpunosti zamišljamo da je ozdravljenje već prisutno. Zapravo ne ozdravljenje, jer ono i dalje podrazumeva bolest, već da bolesti uopšte nema i da je nije ni bilo, da jedino zdravlje postoji.

U Kini je postojala bolnica u kojoj su na taj način lečili najteže pacijente, bez lekova. Naime, pacijenta bi okružili lekari i svi zajedno bi kreirali stanje svesti da je pacijent već zdrav. Ponavljali bi reči: „Zdrav“, Zdrav“ i za tri minuta on bi ozdravio od tumora. To je opisao Gregg Braden u svom delu „Božanski matriks“ (The Divine Matrix). Bolnica je ubrzo zatvorena, jer je ugrožavala profit farmaceutskoj industriji.

Drugi razlog delovanja molitve na zdravlje nalazi se u prirodi frekvencija naših gena i našeg jezika. Otkriveno je da naši geni međusobno komuniciraju putem frekvencija čija je struktura identična strukturi našeg jezika. Jezik kojim međusobno komuniciraju naša tela počiva na istim zakonima kao i jezik kojim komuniciraju geni i sve ćelije u našem telu. Zato, mislima delujemo na naše telo, misli su naš unutarnji govor koji čuje svaka naša ćelija. Istim jezikom komuniciramo s božanskom celinom kad se molimo i stoga ona uvek čuje naše molitve. Dakle, kad jasno izgovaramo formulu tj. molitvu za ozdravljenje, da se zdravlje događa ovde i sad kao jedina stvarnost, onda to deluje i na naše gene, na sve ćelije našeg tela. One razumeju šta mislimo i govorimo. Usklađuju se i isceljuju pod dejstvom našeg jezika tj. misli. Na taj način se usklađujemo s vibracijom zdravlja, odnosno postajemo celoviti.

Zdravlje je tek savršen sklad unutar celine našeg bića. Bog je isto to, samo na spoljašnjem planu. Kad se molimo Bogu onda svoje biće okrećemo savršenstvu božanske celine i samim tim sebe usklađujemo s njom, odnosno isceljujemo.

Vi zapravo ne privlačite ništa što tek treba da se dogodi. Samo prelazite iz jedne realnosti u drugu, svesno i planski.

To nije igra iluzije i mašte. Vi tu stvarnost već ostvarujete ali na višim dimenzijama, ne na nivou elementa zemlje, već vazduha, vatre i vode. Da bi se nešto obrazovalo na fizičkom planu, prvo mora biti kreirano kao ideja i imaginacija na višim planovima. To je zakon stvaranja. Ovde je na delu odnos viših i nižih dimenzija. Sve što je potrebno jeste da ideju iz elementa vazduha spustimo u element zemlje. Spuštamo je tako što koristimo svojstva niže dimenzije, da bismo ideju spustili iz više. To praktično znači da ideju iz dimenzije vazduha spuštamo u dimenziju vatre pomoću razvijanja osećaja strasti i energije koji bismo imali kao da je ideja već ostvarena, kad uživamo u njoj 'svim srcem'. Zatim, ideju iz dimenzije vatre spuštamo u dimenziju vode pomoću jasne vizuelizacije onog što želimo u preciznom obliku, kao da je tu. Svojoj ideji i strasti u imaginaciji dajemo jasan oblik kakav treba da ima. I još više uživamo u njoj kao da je već tu.

Na fizičkom planu vam preostaje da pripremite i raščistite teren od svega što sprečava željeno da se ostvari. Na prvom mestu je to svaka pomisao da to što želite još uvek nije tu, da nije ostvareno. Ne ponašajte se ni najmanje kao da nije ostvareno. Jeste, samo na višim dimenzijama. Budući da je u njima sve celovito, sigurno će se i ovde materijalizovati.

Kad ono što želite budete savršeno zamislili i tokom nekoliko minuta celim bićem uživali u tome u svojoj imaginaciji, usmerite ga ka visinama, univerzumu, božanskom, i završite s njim. Posle molitve nemojte o tome da mislite. Zaboravite na to što ste radili.

Dokle god nešto želimo, time samo forsiramo, odnosno stvaramo vibraciju da to nemamo. ***Ne možete privući frekvenciju ne-čeg, s ciljem da ga posedujete, ako se i dalje nalazite na frekvenciji da ga ne-mate.***

Drugim rečima, svaku molitvu završite rečima: "Neka bude volja tvoja, Bože, a ne moja".

Pored toga, na fizičkom planu pripremajte teren da bi moglo da vam pristigne ono što želite tako što ćete se racionalno ponašati, jer to je zakon ovog plana. Ako želite novac, radite ono pomoću čega će novac doći, bilo šta. Ako želite idealnu vezu, krećite se u krugovima gde se osobe kakve želite najčešće nalaze. Oslobodite se lošeg društva. Ako želite zdravlje, prestanite da se trujete i očistite svoj organizam. Drugim rečima, naučite da prihvatite da će vam željeno doći, na bilo kakav način, i neočekivan.

Nemojte određivati kako će željeno doći, već samo budite otvoreni i spremni da ga prihvatite.

Postoji još jedna zakonitost u molitvi za ostvarenje želja. Takođe je povezana s ogledalnim principom univerzalnog polja. Činite drugima ono što želite sebi. Koliko možete. Ako želite novac, dajte ga onom ko vam ga zatraži. Ako želite ljubav, pružajte je. Ako želite novu kuću, pomozite nekome da je dobije. Radite ono što želite da bude vaša realnost.

Ova zakonitost je izražena u rečima: Prvo tražite carstvo Božje, pa će vam sve drugo biti dato. Carstvo Božje je univerzalno polje iz kog sve izvire. Prvo tu sve tražite, kao u ogledalu svog bića. Budite ono što želite da ugledate u ogledalu postojanja, što želite da vam se dogodi. Ne budite protivrečni onome što tražite. Govoreći jezikom fizike, uskladite svoju vibraciju s realnošću koju tražite. Na religioznom jeziku to znači ako nešto tražite od Boga, ponašajte se u skladu s tim, jer ako Bog vidi da se ne ponašate u skladu sa onim što tražite, neće vam to ni dati. Isto kao što ni vi ne biste dali novac narkomanu, alkoholičaru ili kockaru. Znae da bi to bilo na njegovu štetu.

Bog uvek daje više, na naše molitve reaguje poput ogledala. Ako vidi da se mi osećamo i ponašamo (svim srcem) kao da to što tražimo nemamo, zaključuje da je takva naša volja (on samo gleda naše srce). Stoga zaključuje da sami želimo da nemamo i pomoći će nam da tako ostane i dalje. Ali ako vidi da u svom srcu osećamo i ponašamo se kao da već imamo, biće nam dopušteno da imamo. Želja će nam biti ispunjena u oba slučaja. Verovali ili ne, Bog uvek ispunjava želje našeg srca. Međutim, protivrečni smo sami sebi, pa nam se zato i realnost takvom čini, ne vidimo koje su to želje. O tome govori čuvena izreka iz Jevanđelja (Matej, 13:12): „Ko ima daće mu se, a ko nema uzeće mu se i ono što misli da ima“.

U svakom traženju nečega, mi smo raspolučeni: na svest o tome da nešto nemamo i svest da to želimo da imamo. Svest o nemanju je u suprotnosti sa svešću o imanju i uvek je poništava. Stvarnost da imamo nikad ne može da se ostvari ako joj prethodi svest i osećaj da nemamo. Potrebno je da u svesti i osećanjima kreiramo stvarnost da već imamo ono što želimo, i da to traje najmanje dva minuta. Neka to bude molitva. Sasvim je dovoljno da je božanska celina primi i otpočne njeno ostvarenje.

Položaj u kome se molite ne treba da bude klečanje sa sklopljenim rukama. To je bio položaj koji su kmetovi u feudalnom dobu morali da

zauzmu prilikom obraćanja gospodaru, kad su ih molili za nešto. Takav položaj roba, odnosno kmeta, crkva je preuzela za svoje vernike prilikom molitve u crkvi. Položaj u kome se nalazite treba da bude sedeći ili stojeći. Najbolje je da molitva protiče tokom rada, i to neprimetno za okolinu. Ona je samo vaša, najdublja intima za koju drugi ne treba da znaju, koja treba da prožima ceo vaš život. Zato treba da se odvija nezavisno od stanja i okolnosti u kojima se nalazite.

U molitvi se povezujete sa svojom dušom i zato ona treba da se odvija nezavisno od svega što telo radi.

Molitva kao disciplina i podsećanje

Drugi, viši oblik molitve, ne sadrži nikakve želje niti potrebe da se rešavaju problemi, već samo zahvalnost za sve što jeste.

Sušтина svih religijskih učenja o Bogu završava se s jednim zaključkom: Bog je najviša stvarnost. Od njega proishodi sve i u njemu se sadrži sve. Stoga se viši oblik molitve sastoji u tome da svoj um neprestano održavamo u takvoj stvarnosti, uz zahvalnost za sve što nam se događa.

Tome su namenjene brojanice. Vernik okreće jednu po jednu kuglicu i nakon svake u sebi ponavlja molitvu, obično kratko zahvaljivanje Bogu. Postoje i drugi manji rituali koji pomažu u ovakvim molitvama.

Muslimani koji se redovno mole, imaju mnogo veću religioznu svesnost, meditativnu smirenost i predanost, od hrišćana koji samo veruju i pričaju o religiji.

Monasi u manastirima praktikuju daleko strože molitve, koje traju neprestano. Monasima starešine savetuju da takve molitve ne ponavljaju u umu, već da ih osećaju u srcu.

Ovakve molitve služe disciplini uma koji lako odluta, nošen svojim objektima želja. Da bi svoj život usmerio ka željenom pravcu, vernik mora svoj um stalno da hrani ispravnim mislima, sugestijama u obliku molitvi koje ga upućuju ka željenom smeru. Zbog toga se vernik druži s ljudima koji imaju isti cilj, a to je obično verska zajednica. Njihovi zajednički rituali i molitve imaju za cilj pravilno oblikovanje uma. Sam čovek to ne može da postigne. Um je veoma varljiv, može da pruži iluziju da se krećemo u željenom pravcu iako smo neprimetno skrenuli s puta. To primetimo tek

kada završimo tamo gde nismo želeli. Zato su potrebni ostali vernici koji teže ka istom cilju i koji mogu da koriguju svakog pojedinca da ostane na pravom putu ako skrene, a sam to ne uviđa. Tome služe verske zajednice i zajedničke molitve i rituali.

Upućivanje zahvalnosti svemu što jeste, najmoćnija je molitva Bogu. Za to postoji i naučno objašnjenje u već pomenutom modelu kvantnog polja kao ogledala.

Mi smo svesni subjekti kojima se stvari događaju.

Sve što vidimo da se događa – događa se zato da bismo mi toga postali svesni.

Kad nečeg postanemo svesni, kroz svest naše duše se to vraća božanskoj celini u obliku informacije da je ta mogućnost postojanja ostvarena, aktuelizovana. I ona se potom više ne ponavlja.

Stoga, kada se zahvalimo božanskom na onom što smo doživeli, npr. tog dana, to nam se više neće ponavljati. Naše iskustvo će se nastaviti na višoj spirali zbivanja. Stvari nam se ponavljaju samo ako ne prihvatamo da se događaju zbog nas, da bismo ih postali svesni. Zbog toga se zaglavljujemo u negativnim situacijama jer uporno smatramo da nismo krivi za to, da nam se događaju neke spoljne zle sile, zbog nekog drugog, i odbijamo odgovornost da nam se to događa zbog nas. ***Sâmo naše odbijanje i negativnost jača tu situaciju da nam se uporno ponavlja i traje.*** Jednom kad je prihvatimo da je tu samo da bismo je postali potpuno svesni, da se dogodila zbog nas, ona više nema potrebu da deluje na nas.

To je najprimetnije u odnosima. Ako postoji neko ko negativno deluje na vas, potrebno je samo da mu se zahvalite što postoji i da mu uputite ljubav. On će odmah promeniti ponašanje prema vama. To važi za sve životne okolnosti.

Zahvalnost se temelji na pretpostavci koja je u celosti duhovna, da svet i događaje u svetu kreira svesna namera više, božanske sile. Ona potpuno odbacuje svaku pretpostavku da se stvari događaju pogrešno, slučajno ili su uzrokovane na neki materijalan način.

Svest poseduje osobinu da deluje samim osveščavanjem pojave. One više ne mogu biti iste kada se osveste.

Zato je najkorisnija molitva rekapitulacija.

Uveče, pred spavanje, treba da rekapituliramo sve što smo tog dana doživeli i radili, ali unazad, počevši od tog trenutka pa sve do onog, kad

smo se probudili. Neutralno, bez ikakvog prosuđivanja, samo treba da posmatramo sebe i svoje delovanje kao na filmu, kao da je neko drugi u pitanju.

Ako tako budemo osvestili sve što radimo, više nećemo moći da nešto činimo pogrešno. Takva praksa će nas automatski očistiti od loših navika i grešaka. Naravno, na kraju rekapitulacije se zahvalite božanskom na svemu.

Ceo univerzum postoji zbog svesnog subjekta koji mu daje smisao postojanja – zbog naših duša koje su izvorni svesni subjekti same božanske svesti.

Već smo rekli da su naše duše stvorile ovaj svet kao pozornicu za odigravanje životnih drama. Zato, igrajte svoju ulogu svesno i pažljivo. Ako je ne odigrate kako treba, moraćete da je ponavljate. Bog je savršeni režiser.

Direktna molitva svom božanskom izvoru spolja

Opšte je poznato da solarna simbolika leži u osnovi gotovo svih religija. Sunce je najstariji Bog. Ono je to i ostalo, ali mi to danas ne primećujemo, jer se pojavila nova simbolika kao i teologija koje skrivaju solarnu osnovu božanskog u judeo-hrišćanstvu. Jedino je kod takozvanih 'primitivnih naroda' sunce ostalo neskriveno božanstvo.

Jedna od najstarijih praksi joge je solarna joga, gledanje u sunce, uz kontemplaciju.

Ova vrsta molitve ima naučno objašnjenje. Veoma je blagotvorna za svakog ko razume zašto ona deluje. Znanje je oduvek bilo najveća pomoć u obraćanju Bogu. Kad znamo koji fizički zakoni leže u osnovi solarne joge, naša kontemplacija božanskog biće direktna i obuhvatiće celo naše biće.

Celokupna životna energija dolazi od sučeve svetlosti. Nju upijaju biljke i jednokratno je prerađuju. Zbog toga je biljna hrana najbolja. Biljkama se hrane i životinje, i na taj način dvaput prerađuju izvornu sunčevu energiju. Zbog toga je meso biljojeda slabija i štetnija hrana. Životinje-mesožderi tri puta prerađuju izvornu energiju i stoga meso mesoždera uopšte nije dobro za ishranu.

Svu potrebnu životnu energiju možemo direktno da upijamo iz sunca, kroz oči. Druga, prerađena hrana nam nije ni potrebna.

Biljke fotosintezom pretvaraju sunčevu energiju u oblik korisne energije. Hemoglobin u ljudskoj krvi ima gotovo potpuno isti sastav kao hlorofil u biljkama. Po tome se može zaključiti da mu je i uloga slična, da je on taj koji sunčevu svetlost pretvara u energiju.

Mrežnjača oka je jedino mesto u čovekovom telu gde krv direktno dolazi u kontakt sa svetlošću. Izračunato je da u toku 45 minuta sva krv iz organizma prođe kroz oko i da se praksom gledanja u sunce – sva krv osunča. Solarna energija tako hrani i isceljuje ceo naš organizam.

Naučno je dokazano da samo 5% životne energije dobijamo preko hrane koju jedemo, 30% od vode i čak 60% od vazduha i sunca. Za preostalih 5% su naučnici priznali da ne znaju odakle je dobijamo, ali im ovde možemo otkriti tajnu: od zemlje. Zato je važno hodati bosonog.

Ćelije našeg tela se inače direktno hrane energijom sunca. Dok je njihova energetska polarizacija usklađena, one same proizvode energiju za život tela. Tek kad je ta ravnoteža narušena, potrebna im je gruba hrana.

Naša DNK je skup informacionih kodova sačinjenih od svetlosti. I sunčeva svetlost je takođe sačinjena od kodiranih informacija. Svetlost nije nešto što samo osvetljava, već je frekvencija koja sadrži kodove koji daju informacije o celokupnom životu. Zbog toga utiče na celokupan život. Kad primimo sunčevu svetlost u naše telo, mi dekodiramo i reprogramiramo našu DNK tako što pomoću svetlosti unosimo izvorne informacije o DNK, o nama samima i životu uopšte. Čistimo je od nanosa pogrešnih informacija i raznih poremećaja. Sunčeva svetlost je naš podsetnik ko smo, istinski.

Oči se mogu postepeno naviknuti na jaku sunčevu svetlost. Ukoliko nisu pripremljene, a izložene suncu, došlo bi do trajnog oštećenja. Ali oči se mogu postepeno, oprezno i mesecima prilagođavati sve jačoj svetlosti tako da bez štetnih posledica mogu direktno posmatrati sunce 45 minuta.

Gledanje u sunce (*Sungazing*) je nešto što se izvodi samo jednom u životu, obično u trajanju od 9 meseci ili 270 dana. Gledanje se može podeliti na tri etape. Od 0–3 meseca, od 3–6 meseca i od 6–9 meseci. Neophodno je da povremeno hodate bosonogi 45 minuta, i to do kraja svog života. Veština iziskuje gledanje u izlazak ili zalazak sunca jednom dnevno, samo tokom sigurnih sati, a to su jutarnji i večernji. Vašim očima se neće desiti nikakva šteta. Sigurni sati su bilo koje vreme u okviru jednog sata

(60 min.) posle izlaska ili pre zalaska sunca. Čovek je tad zaštićen od izloženosti jakoj sunčevoj svetlosti, koja je opasna za oči. Oba termina su pogodna za praktikovanje.

Pored izuzetne koristi od UV zraka koje su neophodne organizmu za rad hipofize i imunitet, gledanje u sunce takođe ima dodatne prednosti, jer dobijamo vitamine A i D tokom jednosatnog sigurnog perioda. Vitamin A je neophodan za zdravlje naših očiju.

Za one koje ne mogu da gledaju u sunce tokom sigurnih perioda, sunčanje lica je efektivan metod za upijanje sunčeve energije manjom brzinom, dok ne budu spremni za gledanje u sunce. Lice treba da bude upereno ka suncu i oči zatvorene. Tako se sunčaju oči. Ne koristite kreme za sunčanje, one su nepotrebne jer su prepune štetnih sastojaka. Telo se samo štiti od prejakog sunca. Eksperimentalno je ustanovljeno da receptori u blizini očiju šalju informacije mozgu o sunčevoj svetlosti i toploti. Na osnovu njih, mozak proizvodi hormone koji štite kožu od opekotina. Kad stavimo tamne naočare za sunce, tad prevarimo mozak i on ne proizvodi zaštitu kože. Ustanovljeno je da veće opekotine od sunca imaju oni koji nose naočare za sunce.

Suština ove prakse je u prihvatanju sunčeve svetlosti. Treba je započeti spuštenih kapaka i licem okrenutim prema suncu. Potrebno je potpuno se opustiti i polako otvoriti oči. Ako se desi da očni kapak počne da podrhtava ili se oko zatvori, neka tako i ostane. Za par sekundi možete pokušati ponovo. Vi ste jedina mera, i niko to ne može izmeriti umesto vas. Procenite na osnovu toga da li vam prija.

Pre svake vežbe treba da se umijete vodom, najbolje okupate, po mogućnosti.

Pre prakse, takođe je od presudne važnosti pronaći dobro mesto za vežbanje. To mora biti usamljeno mesto, izolovano od osoba koje ne praktikuju solarnu jogu, da im ne biste privlačili pažnju neobičnim ponašanjem, što bi poremetilo i vaš mir. Takođe, to mora biti mesto s koga se vidi zalazak sunca u najkasnijoj fazi, ili sam izlazak. Stoga, ako se nalazite u dolini, a sunce zalazi (izlazi) iza brda, videćete zalazak (izlazak) znatno ranije (kasnije) sigurnog perioda i sunčeva svetlost će biti prejaka i opasna za oči. Morate se popeti na najvišu tačku ako ste u brdovitom kraju. Tlo na kome stojite bosi mora biti suvo i podnošljive temperature (bez ekstrema). Uvek treba da stojite na zemlji, pesku, kamenu, betonu ili drvenoj podlozi.

Ne treba stajati na travi jer ona upija energiju iz tela. Takođe nije dobar ni asfalt jer izoluje od zemlje.

Pronalaženje pogodnog mesta će mnogima predstavljati najveći problem u ovoj vežbi. Ali ona zahteva potpunu posvećenost i prilagođen režim života. To i priliči praksi koja će trajno i potpuno izmeniti vaše telo i um na najbolji mogući način.

0-3 meseca

Prvi dan, tokom sigurnih sati, u izlazak ili zalazak sunca gledajte maksimalno 10 sekundi. Drugog dana gledajte 20 sekundi dodajući 10 sekundi svakog sledećeg dana. Tako da ćete na kraju 10 uzastopnih dana gledanja u sunce gledati u sunce 100 sekundi tj., 1 minut i 40 sekundi.

Vrlo je važno imati beležnicu i voditi detaljnu evidenciju vremena. (Postoji i aplikacija za mobilne telefone *Sungazing Timer*)

Na taj način, stalno dodajući po 10 sekundi pri svakom novom gledanju, treba da dostignete da vežba traje 45 minuta. Za to će vam biti potrebno 270 dana. Budući da sigurno nećete moći svakodnevno da vežbate, niti će biti vedro vreme, za okončanje cele vežbe trebaće vam 2 do 3 godine.

Kada 270-og dana dostignete 45 minuta, završili ste s vežbom solarne joge. Međutim, ne prekidate je naglo, već nastavite da vežbate tako što ćete vreme smanjivati za po minut dok ne stignete do 15 minuta gledanja. Tad vežbu možete da završite.

Tih 15 minuta će vam preostati za buduće povremeno gledanje, onda kada vam bude potrebno da se napunite solarnom energijom.

Treba da stojite ispravljenih leđa (nikako u sedećem položaju), na zemlji, kamenu ili toplom betonu, bosonogi, što je veoma bitno. Nije potrebno da vam oči budu nepokretne, možete slobodno tre-p-tati. Možete pogledom kružiti oko sunca, šetati levo-desno, gore-dole. Važno je da svetlost ulazi u oči. Samo kad je sunce vrlo slabo (na zalasku) možemo direktno gledati u njega. To činimo oslanjajući se na osećaj da bez opasnosti možemo da gledamo.

Nije potrebno zuriti u jako sunce. Važna je sama sunčeva svetlost, da ona uđe u oko i u mrežnjači kontaktira hemoglobin u krvi. Na taj način se upija sunčeva energija.

Ne sme biti nikakvog napora i prisile za oči. Suština vežbe je da se oči vremenom i postepeno, tokom više meseci, same navikavaju da izdrže na sve jaču sunčevu svetlost, do 45 minuta. Ne smemo ih prisiljavati na to jer će doći do trajnog oštećenja mrežnjače ili delimičnog slepila.

Napomena: Oštećenje vida uzrokovano suncem (solarna retinopatija) nastaje kad sami sebe zavaramo. Najpre nam izgleda kao da možemo da gledamo u jako sunce, ali tek kad skrenemo pogled, konstantno pred sobom vidimo purpurnu mrlju. To znači da smo pregoreli očno dno i trajno oštetili vid! Oštećenje je isto kao kad pomoću lupe, sunčevim zracima, zapalimo papir.

Individualna je stvar koliko će vremena biti potrebno za to privikavanje, zbog zdravstvenog stanja, imuniteta itd. Osobe koje su imale štetnu naviku da nose naočare za sunce, imaju oslabljene oči, i njima se savetuje naročit oprez i duže navikavanje. Nemojte nositi kontaktna sočiva ili naočare dok gledate u sunce.

Na kraju svake vežbe (ali i povremeno, ako osetimo zamor od svetlosti) treba zažmuriti i dlanovima prekriti oči, odmarajući ih od svetlosti bar jedan minut. Pri tom treba osetiti isceljujuću moć u dlanovima kako blagotvorno deluje na oči. Ovo poboljšava vid. Kad dlanovima prekrijemo oči i zažmurimo, videćemo prasiliku sunca u obliku purpurnog kruga. Ona će uskoro iščeznuti. Ako se dugo zadrži (duže od dva minuta) to znači da smo previše opteretili oči i da je potrebno da napravimo pauzu, skratimo vreme gledanja ili da u sunce gledamo kasnije, na zalasku, kad slabije sija. Pokazatelj da su nam se oči bolje navikle na sunčevu svetlost je brže nestajanje praslike. Iz predostrožnosti, posetite povremeno očnog lekara radi pregleda.

Gledanje u sunce uvek praktikujte na istom mestu, u isto vreme, svakodnevno.

Kad nastupi treći mesec, gledali ste u sunce u kontinuitetu 15 minuta. Šta se dešava kad dostignete 15 minuta? Primetićete promene u psihi jer više nećete biti mentalno napeti i zabrinuti. Imaćete samopouzdanje, a negativan stav će zameniti pozitivan. U toku ovog perioda gledanja u sunce, nestaće depresija, kao i veći broj mentalnih poremećaja. Izgubiće se loše navike i osnažiće pozitivna energija. Ovo je prva faza i za nju je potrebno oko 3 meseca.

3-6 meseci

Nastavljate s gledanjem u sunce dodajući po deset sekundi svaki dan.

Sledeća promena koja će nastupiti je da će fizičke bolesti početi da se zaleću, uključujući i one koje se smatraju „neizlečivim“. Kako nastavljate s gledanjem u sunce i kako se vaša napetost bude smanjivala, potreba za unošenjem hrane će nestajati. Kad dostignete fazu neprekidnog gledanja u sunce 30 minuta, polako ćete biti oslobođeni fizičkih bolesti jer će do tad sunčevi zraci kroz oči stići do hipofize u dovoljnoj meri da se obnovi imunitet. Naše zdravlje zavisi od imuniteta, a imunitet direktno zavisi do rada hipofize koja reguliše rad svih ostalih žlezda. Rad hipofize zavisi od priliva UV zračenja sunca. Zato je ona sa očima povezana preko optičkih vlakana. Sve frekvencije fotona pristižu do svih organa preko hipofize u toku 30 minuta gledanja u sunce. To je proces potpune obnove imuniteta i oslobađanja od fizičkih oboljenja u periodu od 6 meseci.

Ovaj proces možete pojačati i autosugestijom, a to je svesno kreiranje osećaja da ste već zdravi ovde i sad, da se tako osećate.

Nastavljajući da gledate u sunce, energiju više nećete trošiti na mentalne probleme ili fizičke bolesti. Na taj način će se uvećati i obim uskladištene energije u telu. U roku od 6 meseci, postaćete svoj gospodar.

6–9 meseci

U šestom mesecu će početi da vam pristiže jedinstven oblik mikrohrane, a to je naše sunce. Dodatno, tako možete da izbegnete otrovni otpad koji unosite u svoje telo jedući uobičajenu hranu.

7,5 meseci, odnosno 35 minuta gledanja u sunce je vreme kad osetno počinje da se smanjuje osećaj gladi. Smanjuje se potreba za hranom. Niko ne treba da jede više od svog praga gladi. Glad nastupa zbog energetske potrebe tela, ali hrana nije neophodna za funkcionisanje tela, koje je nusproizvod sunčeve energije. Ako nema sunčeve svetlosti, onda nema ni hrane.

Ovde se ne radi o prestanku uzimanja hrane, jer nijedno biće ne može živeti bez nje, već o promeni načina ishrane. Mi odustajemo od grube hrane životinjskog i biljnog porekla i prelazimo na najfiniju i najmoćniju hranu: sunčevu svetlost. Ona je moćnija zato što zahvaljujući njoj postoji celokupan biljni i životinjski svet. Ona je izvorna hrana svemu što živi.

Nije potrebno da ostavljate hranu - hrana će ostaviti vas. Većim delom, glad je samo mentalna navika, a nje se najteže oslobađamo.

Ovde je važno napomenuti da i pored toga što gledanje u sunce izaziva smanjenje osećaja gladi po pitanju konzumiranja grube hrane, potpuni prestanak uzimanja takve hrane i ishrana zasnovana isključivo na sunčevoj energiji, visoko je postignuće koje direktno zavisi od duhovnosti konkretne osobe. Neophodna je stalna svest o sebi (Sopstvu) i osvešćenje energetskega tela.

Radi se o fundamentalnom preobražaju života. Nemoguće ga je sprovesti bez preobražaja bića u kome će svest duše biti osnova, a ne fizika, budući da je sunčeva svetlost fizički izraz svesti duše.

Svi ljudi na svetu koji ne konzumiraju grubu hranu (bretarijanci), a takvi su postojali i postoje, doživeli su dubok duhovni preobražaj i posvećenici su. Takvi su retki.

Najbolje je na kraju vežbe sprovesti duži post i videti da li se on može nastaviti bez prekida, 21 dan, tako da nakon toga život bez grube hrane postane uobičajen način života. Nakon par dana ćemo primetiti da ako ništa ne jedemo, nećemo ni biti gladni, a da se glad pojavljuje samo ako nešto pojedemo. Dobro je uzimati više vode, destilovane, koja je bila izložena suncu 24 časa. Osobe koje redovno meditiraju i prolaze kroz duhovni preobražaj, moći će da izdrže bez grube hrane i potpuno se preorijentišu na energiju svetlosti/svesti.

Svi drugi, koji su u većini, a prošli su kroz vežbu gledanja u sunce, zadovoljiće se manjim obrocima.

Ako dođe do prekida

Vežba solarne joge ima kumulativno dejstvo i može se nastaviti tamo gde smo stali i nakon više meseci pauziranja. Na primer, ako smo stigli do 20 minuta gledanja u sunce, vežbu nastavljamo tako što svaki dan gledamo po jedan minut u sunce dok ne dostignemo tih 20 minuta. To ćemo postići nakon 20 dana, gledanja u trajanju od po minut. Nakon toga nastavljamo sa starom praksom svakodnevnog povećavanja po 10 sekundi. Dakle, 20 minuta i 10 sekundi, sledeći dan 20 min. i 20 sek., pa 20 min. i 30 sek. itd.

Ako smo napravili kraći prekid, od nekoliko dana ili nedelja, možemo jednostavno nastaviti od onog minuta gde smo stali, i nastaviti s povećavanjem od po 10 sekundi.

Posle 9 meseci

Posle 9 meseci ili kad se dostigne 45 minuta, treba prestati s gledanjem u sunce jer solarna nauka to zabranjuje zbog očiju. Kad prestanete da gledate u sunce, telo će se isprazniti, i biće mu potrebno ponovno punjenje. To ćete moći da učinite gledanjem u sunce u trajanju od 15 minuta bilo kad, tokom godine kada vam je potrebno da obnovite energiju. Nadalje morate početi s bosonogim hodanjem po zemlji 45 minuta, svakodnevno, u trajanju od godinu dana. Hodanje mora biti lagano, nema potrebe za brzim hodanjem, ili trčanjem. Važno je uzemljenje koje telo dobija direktnim kontaktom sa zemljom. Svako doba dana je pogodno, s tim što se preporučuje da to radite kada je zemlja zagrejana i sunčeva svetlost pada na vaše telo. U zimskom periodu se uzemljenje može sprovoditi i u kućnim uslovima. Svako ima utičnicu za struju i na njoj uzemljenje. Treba samo povezati bakarnom žicom uzemljenje iz utičnice do stopala, možda preko bakarne ploče na koju se može stati nogom.

Bosonogo hodanje je važno koliko i gledanje u sunce, jer se pomoću njega zatvara krug energije između neba i zemlje kroz nas, njihovog svesnog subjekta. Kada smo toga svesni, ko smo i šta se događa, onda su efekti mnogostruko jači.

Postoje dva činioca: sunčeva energija u obliku svetlosti, i naša svest, koji unutar nas treba da se sjedine. Sunčeva energija je izvor postojanja, a svest je ishod. Samo se u čoveku oni ponovo otkrivaju kao jedno isto, božansko postojanje.

U svom spoljašnjem ispoljavanju, ovi činioci izgledaju razdvojeni, ali su u suštini jedno isto koje se manifestuje na različite načine, finije i grublje. Ono što se spolja manifestuje na grub način, u vidu sunca, planeta, životne energije i kosmosa, isto se sažima u svoj ishod na najfiniji način: u svesnog subjekta, u samosvest. U svesti naše duše se ukršta sve što postoji.

Da bismo primili energiju sunca, potrebna je svest i o energiji i o njenom primanju, odnosno svest o samoj svesti. To je samosvest. Potencijal svesti je svuda oko nas u vidu životne energije i upravlja životima prosečnih ljudi. Ona je potpuno uslovljena i vođena spoljašnjim uticajima. Samosvest je viši činilac: to je svest o samoj svesti, o sebi, o onome koji je svestan. Samo takva svest ima svoju volju. To je sasvim nov činilac u prirodi, koji nije nastao prirodnim putem kao sve ostalo, već je rezultat rada i napora

svesnog subjekta da ojača i zadrži čistu svest o sebi nezavisno od spoljnih uslovljavanja.

Samosvest je viši i finiji činilac, i kao takav privlači energiju koja se ispoljava kroz niže, grublje oblike. Samosvest je najmoćniji prijemnik energije, njen najfiniji korisnik i usmerivač.

Kada smo za vreme gledanja u sunce svesni sebe, celog svog bića, kao u meditaciji, takva samosvest deluje na prikupljanje energije na sledeći način: energija neprestano dotiče od sunca ka zemlji, zemlja je upija i tvori sav život. Svuda se to događa spontano. Biljke su posrednici preko kojih fotoni sa sunca pokreću životne procese na zemlji. Posrednik je i čovek čija je životna delatnost daleko veća i složenija nego kad je reč o biljkama. Kad čovek postane svestan celog ovog procesa, transformacije solarne energije u život kroz celu prirodu i njegovo telo, kad spozna da je on samo nalik cevi koja sprovodi energiju sunca do zemlje i postane svestan subjekat tog procesa, taj proces više neće proticati spontano, kao ranije, već će se dovršiti u njemu, kao svesnom subjektu. Svesni subjekat deluje kao čep na jednoj strani te cevi, provodnika, tako da energija više ne prolazi samo kroz nju već se u njoj gomila i uvećava, postajući jedno sa svešću i svesnim subjektom.

Svest koja kreira celokupan život, krenula je od sunca i stigla je do svog ko-načnog cilja, svesnog subjekta. U njemu je postala svesna sebe na najviši način, božanski. Tako samosvesna osoba, koja bosonoga gleda u sunce, vraća božansku svest samom Bogu na najfiniji, najispravniji način - kroz sebe, svešću o celokupnom procesu, stvarajući jedinstvo svesti i postojanja. Na taj način postojanje postaje božansko.

S takvom svesnošću direktno upijamo božansku energiju, a s njom i božansku volju, ispravnost i sve što ona sa sobom nosi.

Sve druge vrste obraćanja Bogu, sve molitve, deluju kao buncanje u snu naspram gledanja u sunce koje je protkano ovakvim razumevanjem. Samo na ovaj način direktno gledamo u Boga, samo ga tako direktno doživljavamo. Sve drugo je izbegavanje tog direktnog sučeljavanja s božanskim.³²

³² Kako deluje omega tačka vidi se po tome što postoje vernici kojima je um tako pomračen lažnom religioznošću da gledanje u sunce osuđuju kao satanističku delatnost, gledanje u sunce smatraju za obožavanje Lucifera jer sunčevu svetlost poistovećuju sa Luciferom. Zaista, Satana samo takve

Ključni faktor u solarnoj jogi je svest, svesno upijanje sunčeve svetlosti, njeno razumevanje i razumevanje celog tog procesa, a ne sama sunčeva svetlost.

Sunčeva svetlost i energija su oduvek svuda oko nas i u nama. Ali osobe koje nesvesno prebivaju na suncu, ne dostižu efekte solarne joge jer ne učestvuju svesno u tom procesu. Kada smo svesni tog energetskog procesa, on se višestruko uvećava i nagrađuje nas svim plodovima.

Svest je činilac koji sve aktuelizuje, koji sve potencijalno pretvara u aktuelno i dovodi ga ishodu.

Sva tajna čovekovog ostvarenja je u svesnom učestvovanju u onome što jeste, a ne u postizanju nečeg novog. Mi smo oduvek jedno s Božanskim, sa Apsolutom, ali prosvetljen je samo onaj ko svesno učestvuje u tom jedinstvu. On uvek i svakog trenutka to jedinstvo kroz svest aktuelizuje u svom prisustvu. Započnite svoje svesno učešće uz pomoć solarne joge. Ona će vam pomoći da svesno učešće u božanskom proširite na sve ostale aktivnosti i oblasti života.

Zbog toga što svest ima presudan značaj, ovom veštinom mogu da ovladaju samo ozbiljni i napredni praktikanti meditacije. Uostalom, to je solarna joga, a joga bez meditacije nije joga. Najbrže i najbolje rezultate dobijamo ako nam gledanje u sunce bude oblik meditacije.

Ovde ću izneti oblik meditacije koji je prikladan za solarnu jogu, u skladu sa mojim iskustvom.

S kakvim stavom treba da započnemo meditativno gledanje u sunce? Sa spoznajom da gledanjem u sunce dovršavamo ceo proces stvaranja ili emanacije Božanskog. Ako se igde i ikako u fizičkom univerzumu ispoljava apsolutna svest ili Bog, najpre se ispoljava kroz svetlost zvezda. Tražite li Boga? Eno ga, na nebu. Ne biste postojali bez njega, ni vi, niti svet koji vas okružuje.

Svakako, **nije sâmo sunce Bog**, već se božansko najsnažnije ispoljava kroz sunčevu svetlost.

vernike želi da ima, koji se sami odriču svetlosti života. Nisu samo vernici ovako naklonjeni sataninom mraku. Postoje i svetovni ljudi kojima je um pomračen lažnom naukom i veruju da je sunčeva svetlost štetna, koji maloj deci stavljaju tamne naočari za sunce.

Sunce je taj 'Otac na nebesima' koji je poslao svog sina jednorodnog (individualnu ljudsku dušu) da spase čoveka od tame nesvesnosti zapale u materiju. Sin se rađa 25. decembra, kad sunce počinje da se uzdiže na nebu u novom ciklusu života. Sin se vraća ocu samo kroz smrt i vaskrsenje, odnosno kroz umiranje telesnog i individualnog ograničenja i buđenjem u čistoj svesti koja uvek postoji jer ona i jeste samo postojanje.

Gledanjem u sunce, svesni subjekt umire za sebe, za svoju telesnost, i vaskrsava u božanskoj svesti koja sve omogućava jer on posmatra svoj prazvor, ono što je njegova duša bila kao apsolutna svest pre zaborava sebe u fizičkom telu. Zato ga to i budi. On više ne živi od telesne hrane. Sunce je fizički izvor naše duše. Ona je posredstvom sunca svesno stvorila zemlju po kojoj koračamo, biljke, životinje, i sve žive oblike. Učinila je to da bi se vratila sebi kroz svesnu i celovitu ličnost čovekovu, osmišljena i osvešćena na najintimniji i najiskusniji način. Ljubav i dobrota su jedini pokazatelji zrelosti tog iskustva.

Gotovo sva prvobitna drevna religioznost svuda u svetu, proslavlja sunce kao Boga. Prvim hrišćanskim monasima (isto kao i budističkim monasima i joginima) je gledanje u sunce predstavljalo izvor hrane i uzvišenog duhovnog života.

U Rig-vedi se kaže da je sunce vidljivo oko univerzuma u kome boravi čovek, puruša, i da je to isti onaj Čovek u fizičkom čoveku, njegova unutarnja suština, božanska svest zahvaljujući kojoj je on svestan svog bića i cele prirode kao svedok (*sakšin*).

S takvom svešću treba otpočeti gledanje u sunce.

Sunce sebe spoznaje kroz naše oči. Mi sebe spoznajemo kroz svetlost sunca. Dok bosonogi stojimo i gledamo u sunce, kroz nas se spajaju kosmos i zemlja. U našoj svesti o sebi, u iskustvu bez misli, u čistom, bezvremenom postojanju kao 'Ja jesam' ovde i sada – sunčeva/Božanska svetlost/svest pronalazi svoj konačan ishod i ispunjenje.

Ne treba zamišljati kako nam s udisajem sunčeva energija ulazi kroz oči u telo, niti nešto slično, jer je ona već u nama. Mi oduvek živimo zahvaljujući njoj. Sva životna energija u svetu koja nas okružuje i nalazi se u nama, potiče od sunca i već je tu. Gledamo u sunce da bismo energiju koja je u nama aktivirali pomoću svesti i prakse solarne joge. Potrebno je samo da budemo svesni sebe i imaćemo koristi od energije. Ne treba da je privlačimo i upijamo. To nam je poznato i iz iskustva: što smo više svesni sebe, ispunjeniji smo energijom.

Da bi se ubrzao ovaj proces samospoznaje, kroz sunce, treba da angažujemo celo telo, što znači da se svesno pozabavimo energijom. Ova vežba budi uspavanu kundalini energiju, ali spontano i umereno. Vrlo je važno da se kundalini podigne na svestan način, a to znači uz naše učešće. Tad znamo šta nam se dešava i moć koja iz toga proizilazi je naša moć koju možemo kontrolisati. Ako se kundalini sama i spontano podigne (ili pomoću nekih drugih metoda) postajemo njena žrtva jer nećemo znati šta radimo niti šta nam se događa. To je vrlo štetno i opasno. ***Podizanje kundalini je spajanje svesti i postojanja (energije) u nama.*** Poznato nam je koliko smo sputani u ovom svetu Omega tačke, zbog neznanja i pogrešnog načina života s kojim smo poistovećeni fizičkim umom koji odvaja svest i postojanje. Buđenje kundalinija iznenada ruši sve nedostatke nastale usled odvojenosti svesti i postojanja. Zbog toga i svest našeg fizičkog uma može biti razrušena ako smo poistovećeni s onim što je nepravilno i neznanjem. Neophodno je da se postepeno oslobodimo identifikacije i neznanja da bismo se suočili s božanskom svešću i postojanjem.

Da bismo svesno i kontrolisano podigli kundalini dok bosonogi gledamo u sunce, potrebno je da uz dug udisaj (kroz nos) podignemo energiju krećući se od osnove kičme na gore, duž leđa, do visine očiju, predela trećeg oka ili hipofize u središtu glave. Jezik treba blago da dotiče nepce. Treba da osetimo da nam je tu, u hipofizi, koncentrisana sva energija tela koju smo podigli, i da je ona povezana sa sunčevom svetlošću kroz naše oči. Zadržavamo dah dok istovremeno direktno gledamo u sunce. U tom nepomičnom položaju ostajemo koliko god možemo da izdržimo, zadržavajući disanje i snagu u trećem oku, s jedinim osećajem prisustva ovde i sad kao 'Ja jesam', a sunce vidimo kao spoljašnju projekciju svog trećeg oka i Sopstva. Kada više ne možemo da zadržavamo dah, činimo lagan izdah na usta.

Ovo je dovoljno uraditi nekoliko puta u okviru jedne vežbe solarne joge.

Podrazumeva se da svoju energiju, pre svega seksualnu, treba potpuno očuvati da bi na ovaj način mogla da se transformiše u više centre, čakre, odnosno nivoe svesti. Ukoliko je budemo upijali odozgo, kroz oči, a dole rasipali, nećemo ništa postići.

Prestanak uzimanja hrane i nadilaženje seksualnosti je zajednička posledica podizanja kundalinija u srčanu čakru, nadilaženje prve tri čakre,

koje se odnose na seksualnost, hranu i spavanje. Te tri odlike našeg bivstvovanja nestaju podizanjem kundalinija metodom gledanja u sunce.

Ovo bi bio opis direktne molitve, odnosno obraćanja božanskom, koje je moguće praktikovati spolja, kroz određenu telesnu aktivnost.

Molitva kao kontemplacija i predanost

Najviši oblik molitve je kontemplacija u kojoj se predajemo božanskom i nestajemo kao zasebna individua, u kojoj se potire svaka odvojenost između nas i božanskog.

Kontemplacija je direktna predanost svom božanskom izvoru unutar nas.

Spolja postoji samo Bog, a aktivnosti uma su jedini razlog iluzije da smo unutar sebe odvojeni od Boga. Zato se kontemplacija sprovodi uz potpuno mirovanje bića i uma. Tako se sjedinjujemo s božanskom celinom.

Božanska svest je u suštini bića i zato je spoznajemo kad celo biće umirimo, na svim nivoima, i fizički i mentalno.

To je poput mutne vode koja se sama izbistri kad se umiri. Tada se vidi dno. Isto tako i dno svog bića, večno božansko postojanje, vidimo kad umirimo kretanje svog uma i tela.

Naše fizičko, emocionalno i mentalno kretanje je mehaničko i odvija se po navici, a mi ga prihvatamo kao datost koju ne dovodimo u pitanje. To nam zamućuje ispravno viđenje i ceo život nam je narušen. Kad se umirimo i svesno svedočimo svom telu i svim njegovim kretnjama, svesno se uzdižemo nad njim, postajemo nadmoćni i dobijamo više energije za delovanje. Kada na isti način svesno svedočimo svojim osećajima, uzdižemo se iznad njihovog mehaničkog delovanja koje nas vezuje i kroz koje gubimo energiju i svesnost. Mi se ne odričemo osećanja, već se uzdižemo nad slepom vezanošću i bolje ih razumemo. Ovde, u duhovnoj praksi, nadilaženje znači bolje razumevanje, veća osećajnost. Vezuje nas samo ono što ne razumemo. Isto važi i za misli. Kad svedočimo svom umu i svim mislima, uzdižemo se nad njihovim obrascima koji se mehanički ponavljaju i postajemo svesniji uzroka misli, direktno vidimo pravu prirodu onoga što je bilo predmet naših misli.

Reči molitve, koje pri tome mogu da se koriste, imaju samo svrhu da umu daju jedan oblik, misaoni sadržaj, da se ne bi nekontrolisano kretao. Kada se umu da jedan oblik, jedan misaoni sadržaj, lako se može uvideti nezavisnost suštine čovekove od uma, da je on više od uma, da je svest koja je iza uma i svake misli.

Kad čovek u samom sebi spozna da je svest nezavisna od tela i uma, svest koja je u osnovi njegovog tela i uma, tad automatski direktno spoznaje apsolutnu božansku svest koja je u osnovi postojanja svega. To je zato što smo mi mikrokosmos i jer ne postoji mnoštvo svesti. Samo je jedna božanska svest koja se razgranava na sve individualne oblike.

Na toj jednostavnoj zakonitosti zasnovana je nauka meditacije u Patanjđalijevim *Joga sutrama*. Odatle je nastao i budizam, Buda se prosvetlio praktikujući meditaciju. Celokupan budizam je zapravo proširena primena meditativne prakse. Budisti su prvi osnovali monaške redove. Budistički misionari su boravili u Aleksandriji u prvim vekovima nove ere i širili svoje učenje. Od njih su prvi hrišćani preuzeli praksu monaštva i primenili je u skladu sa svojim učenjem.

Smirenje celog bića mora biti praćeno odgovarajućim življenjem koje neguje smirenje i predanost. To je sadržano u etici i uputstvima koja su bila identična počev od ranog budizma pa sve do hrišćanstva.

Bez potpuno ispravnog života nije moguće potpuno smirenje, ni uma niti tela.

Suština molitve i same duhovnosti kojom se upoznaje božanska stvarnost je pobeda nad telom i umom.

Čovek spoznaje božansko tačno onoliko koliko pobeđuje svoje telo i telesni um, pomoću povezivanja s višim umom i jačanjem prisustva svesti duše. To je ceo proces.

Borba nad telom počinje s kontrolom fizičkih uslova života, izbegavanjem svetovnog ponašanja koje raspaljuje i vezuje um, preko kontrole ishrane koja mora biti lagana, najbolje veganska ili vegetarijanska. Post je oduvek bio temeljni uslov za dobru molitvu.

Kad vernik potpuno pobedi sklonosti tela, postigao je cilj molitve i kontemplacije, potpunu predanost božanskom.

On tek tad uviđa pravu prirodu božanskog, da je božansko oduvek bilo u svemu što postoji, da se ne razlikuje od postojanja, njega samog, tela i svake misli. On više nema protiv čega da se bori. Ali, za takvu zrelost i opuštenost treba se izboriti.

Onaj ko ne poseduje disciplinu i nije savladao sebe, može biti sklon da umišlja i uobražava stvari. Um je sposoban za sve, on ume da oponaša i Boga, ne samo đavola.

Put do tog cilja je težak samo zbog iluzorne vezanosti svesti duše za telo. Težak je samo onoliko koliko ga sami činimo teškim.

Zato, čovek u svojoj molitvi i kontemplaciji ne spoznaje Boga, niti mu se približava, već se samo oslobađa sopstvenih iluzija.

RELIGIOZNOST I ČUDA

Teško je religioznost razlikovati od želje za čudesnim, natprirodnim, od verovanja u svece koji poseduju „natprirodne moći“, svetih mesta koja isceljuju, moći viših sila koje isceliteljski deluju na grubu realnost materijalnog sveta u kome živimo.

Takve težnje religioznih ljudi ne izvire samo iz potrebe za utehom, ili su kompenzacija za nemoć, već poseduju i naučno opravdanje. Svakako ne u mejnstrim, već u ezoteričnoj nauci koja je sta-ra koliko i ljudski rod. Ta nauka nam otkriva da postoje dimenzije iznad ove materijalne koju opažamo čulima, a koje presudno deluju i imaju nadmoć nad njom.

Više dimenzije deluju na niže. Uvek kad postoji takav uticaj, u nižim dimenzijama se on opaža kao čudesno delovanje „više sile“. Razlog je u tome što bića na fizičkom planu poseduju čula za opažanje samo fizičkih pojava, te zato ne opažaju dejstva viših planova. A kad se dogode, izgledaju im kao nešto nepoznato i čudesno.

Međutim, problem sa opažanjem se ovde ne završava, već se proteže i na tumačenje delovanja viših planova. Mi, koji se nalazimo na nižem planu, u ovom fizičkom svetu ograničeni fizičkim čulima, sve što pristize s viših dimenzija tumačimo kao nešto s „drugog sveta“, „natprirodno“, i otud „čudesno“. Pri tome obavezno to delovanje pripisujemo Bogu ili đavolu. Zapravo, radi se o delovanju iste ove prirode u kojoj živimo, samo što ne vidimo sve njene dimenzije, ceo proces uzročnosti koji se proteže kroz sve dimenzije. One delove prirode koje ne opažamo, tumačimo kao „više svetove“, koje nazivamo „neбом“, „carstvom nebeskim“ jer nam izgledaju da proishode negde gore, u visinama.

Preciznije govoreći, „drugi svet“ je zapravo astralni svet, „carstvo nebesko“ ili raj. To je viši astral u kome nema negativnih vibracija i entiteta kao u nižem astralu, ali su i dalje prepoznatljivi oblici iz našeg sveta (savršeno lepa priroda, stvari, boje...). Tamo odlaze individualne duše preminulih i odatle se ponovo rađaju na ovom svetu.

Više dimenzije nisu negde „gore“ niti smo mi „dole“. Radi se samo o različitim frekvencijama elektromagnetskih polja od kojih se sastoji celokupna stvarnost. Naša čula su podešena tako da opažamo samo jedan mali opseg frekvencija i delujemo u okviru nje-ga. Usled toga ne opažamo

druge frekvencije (zato se i ne sećamo svog boravka u višim dimenzijama). One su samo finije i grublje, a ne „više“ ili „niže“. To je sve. Nema nikakvih čuda, ništa nije „natprirodno“, sve je deo prirode ali je mi ne opažamo u celosti.

Iako više dimenzije prirode ne opažamo, u njima nesvesno boravimo za vreme sna ili kada smo na drugi način izvan tela. Mi njih stalno koristimo: kad osećamo i fantaziramo to je funkcija astrala, kad razmišljamo, onda je to element vazduha. Kada smo ispunjeni energijom i ushićeni nekom vizijom koja nas inspiriše da delujemo celim bićem, to je element vatre, koji se nalazi između vazduha i astrala. Sve je to u nama, ali zbog naše nesvesnosti i zaborava mi to projektujemo spolja.

Sve to je prikazano u nauci *sânkhye* koja detaljno nabraja sve kategorije prirode, *prakrti*, fizički svet i sve više dimenzije kao jedno polje prirode u odnosu na duh, *purušu*, božansku svest koja je transcendentalna u odnosu na sve pojave prirode. Ta *puruša* je prava čovekova suština.

Čoveka čine sve dimenzije prirode i zato on može sve da ih opazi i deluje s njima. Čovek koji je u sebi razvio sve svoje sposobnosti, otvorio se za sve dimenzije i može da izvrši uticaj na njih. Izbrisao je granice, prestao je da spolja projektuje ono što je u njemu, ono što je on sam. Ništa novo u sebi nije stvorio, samo se otvorio za ono što jeste, prestao da bude zatvoren u čulima i fizičkom telu. Zato se moć njegovog delovanja proširila izvan fizičkog tela, može da koristi energiju odnosno frekvenciju viših dimenzija i da, delujući preko njih, izaziva posledice na fizičkom planu. Inače se to neprekidno događa, ali on tad delovanje može da opaža i utiče na njega, jer mu je svest usklađena sa svešću viših planova i može aktivno da učestvuje u tim procesima.

Njemu je dostupno opažanje zbivanja u višim dimenzijama u kojima su vreme i prostor sažeti u jedno zbivanje, gde su svi uzroci u neispoljenom stanju, i da tako zna kako će se ispoljiti na zemlji. To se naziva vidovitost. Ako toj svesnosti pridruži i svoju energiju, tj. ovlada i svojim energetskim telom, moći će da deluje na okolinu samo pomoću energije. Delovati energijom na okolinu znači svesno prepoznati potpuno jedinstvo energije u nama i izvan nas.

Posmatrač sa strane, koji ne opaža više dimenzije, može samo da konstatuje da takav pojedinac tvori čuda, i da ga proglasi svecem. I to pod uslovom da je uzoran član vladajuće religije. Ako isto to čini pojedinac koji nije član lokalne crkve, onda je on za vernika zli čarobnjak, satanista kome

đavo pomaže da ljude zavarava čudima, veštac koga treba spaliti na lomači. Sve su to problemi koji prate čuda i nerazumevanje delovanja viših dimenzija. Mnogi su zbog toga bili pogubljeni.

Otvaranje za više dimenzije i sposobnost da se deluje u njima, ima jedinu svrhu da čoveka uskladi s božanskom svešću koja sve to omogućava, koja sve to jeste. Govoreći jezikom Biblije, takva osoba se vraća u raj i postaje kao Bog. Svetac je onaj koji praktično može da dokaže da se nalazi u jedinstvu sa Bogom. To je pre svega potrebno samo njemu. Drugima to može da obznani samo da bi ih inspirisao da isto prepoznaju i ostvare u sebi. Ljudima je potrebna inspiracija, praktična demonstracija onoga što čitaju u knjigama i o čemu filozofiraju, u šta veruju. Demonstriranje moći je opravdano samo ako ide zajedno sa učenjem o samospoznaji, kao deo praktične nastave.

Ako neko demonstrira moći da bi manipulirao ljudima i upućivao ih na nekog Boga izvan njih samih, to je zloupotreba.

Postoje mesta, hramovi, predmeti koji su povezani sa svecima koji su posedovali moći. Oni su za života delovali pozitivno i inspirativno na ljude, a to su nastavili da čine posle smrti fizičkog tela. Za njih je smrt tela samo olakšavajuća okolnost koja im pomaže da mogu još više da deluju u korist ljudi.

Njihovu dobru volju ne treba zloupotrebljavati. Na primer, ako godinama trujemo svoje telo i razbolimo se, što je logična posledica našeg delovanja, a medicina ne može da nas izleči, onda tražimo od sveca da nas isceli. To je isto kao kad bismo se uneredili, pa se obratili svecu za pomoć: „Hajde sad ovo počisti, ti si dobar i vredan momak, možeš ti to.“ Sveci nisu čistači našeg smeća. Njihov posao je da nas svojim primerom poduče kako da ne grešimo i budemo bolji ljudi.

Ezoterična nauka detaljno objašnjava na koji način čovek može da se izvešti u opažanju viših dimenzija i delovanju u njima. U klasičnom delu Joga sutre, Patanjđalija, celo jedno poglavlje posvećeno je sticanju moći, siddhi. Već na početku se kaže da kad se putem meditacije postigne potpuna sabranost svesti (jedinstvo stanja svesti zvane *dharana*, *dhyana* i *samadhi*) onda nastupa vrhunsko jedinstvo zvano *samyama*.

Ovo nisu shvatili mnogi komentatori, jer sam *samadhi* označava najviše stanje svesti koje se može dosegnuti u meditaciji. *Samadhi* je uvid u potpuno jedinstvo postojanja i svesti, to je nestanak vremena koje razdvaja svest od postojanja, naše unutarnje dimenzije i spoljašnji svet. Radi se o

tome da se *samadhi* isprva doseže samo sporadično. Stanja koja prethode *samadhiju* su *dharana* i *dhyana*, i vezana su za trajnu moć održavanja pažnje svesti na objekat meditacije (*disanje, yantra, mantra*) dok se ne postigne *samadhi*. Patanjđali nam kaže da kad *samadhi* postane trajno stanje, isto kao *dharana* i *dhyana*, onda se to naziva *samyama*. Tad se javljaju sve moći ili *siddhi*.

Samyama ili trajno jedinstvo svesti i postojanja je potpuno jedinstvo našeg tela sa svešću, energijom i čitavim spoljašnjim svetom, kosmosom. Tad imamo moći da delamo u potpunosti. ***Ranije je uvek postojala bar mala razlika između naše svesti, tela i spoljašnjeg sveta. U meri u kojoj je postojala takva razlika, bili smo nemoćni, odvojeni od Boga. Što smo više smanjivali tu razliku, dobijali smo moć delovanja, bivali smo u jedinstvu sa Bogom.*** To se najpre manifestovalo kroz dublje uvide. Mudrost i uvidi prethode moćima delovanja. Otud mnogi napredniji meditantni poseduju spo-sobnost uvida, vidovitost, moć percepcije, iako nemaju mogućnost uticaja na fizičku stvarnost, *siddhi*.

Zaista, nastao bi veliki problem ako bi moć posedovali oni koji nemaju uvid mudrosti. To ne dopušta viša svest naše duše, koja vlada ovim svetom.

Treba pomenuti da postoje pojedinci koji bez uvida mudrosti, a vežbom i upornošću, mogu da ovladaju nekim moćima, uglavnom onim koji su u domenu uticaja na druge ljude i uzimanje njihove energije. To su takozvani magičari. Oni svoju moć dobijaju ili poznavanjem principa delovanja više dimenzije na ovu našu nižu, ili u savezu s bićima iz nižeg astrala, neorganskim bićima ili demonima. Bića nižeg astrala ne proizvode energiju, već samo ljudi. Zato je ta bića uzimaju od ljudi i uvek je u pitanju neko iskorišćavanje, i trgovina životnom energijom. Iako magičari mogu u početku da se obogate energijom na takav način, krađom od drugih ljudi, na kraju će platiti punu cenu. U holografskom univerzumu krađa nije moguća.

Potpuno jedinstvo naše najdublje svesti o sebi, tela, energije i spoljašnjeg sveta, oduvek postoji, to je stvarnost koju ranije nismo opažali. Ispravnom kontemplacijom, u sebi uklanjamo prepreke za opažanje stvarnosti, i spoznajemo da nema ničeg odvojenog, da je sve Jedno i da je to božanska svest sama po sebi. Ne postoji ništa sem božanske svesti i prisutnosti. Videti samo božansku svest, znači videti da ne postoji ništa drugo. To je praznina ili *sunyata* o kojoj je Buda govorio.

To je sve što treba znati o religioznosti i čudesnim moćima. Ovde ne postoji ništa što je neobično ili natprirodno.

SEKSUALNOST I RELIGIOZNOST – ODUVEK ZAJEDNO

Sve religije imaju vrlo kompleksan odnos kad je reč o temi seksualnosti. Čini se da su njome opsednute. To je razumljivo, jer od seksualnosti zavisi opstanak vrste, celokupan život.

Najpre istražimo ono što nazivamo seksualnost.

Ne postoji neka osobena „seksualna energija“ s kojom nešto treba činiti. Postoji samo jedna energija, koja dovodi do različitih posledica zavisno od toga na kom se nivou ispoljava, tj. kroz koju čakru. Ako se ispoljava kroz drugu čakru, onda je njena posledica - seksualna aktivnost. Kada se ispoljava kroz treću čakru, onda je njen ishod - društveno koristan rad. Kroz četvrtu čakru - doživljaj jedinstva s postojanjem u harmoniji i ljubavi. Za razliku od druge čakre u kojoj ljubav doživljavamo samo posredstvom fizičkog kontakta sa suprotnim polom, ovde je doživljavamo sveukupnom egzistencijom, kroz mnoge oblike humanog delovanja, zajedničke doživljaje lepote i smisla, humora. Dok u drugoj čakri imamo seksualni odnos, u četvrtoj vodimo ljubav sa svim oblicima života. U drugoj čakri samo nastojimo da za trenutak doživimo ono što u četvrtoj osećamo kao nepromenljivo stanje. Ako se ista energija ispolji kroz petu čakru, posledica će biti kreativno izražavanje kroz reči i druga dela. Tada smo skloni poeziji i filozofiji, religijskim diskusijama. Istinsko razumevanje je najvažniji izraz ljubavi koji nas ispunjava i koji delimo. Ako se ispoljava kroz šestu čakru, vidimo i doživljavamo ono što se rečima ne može opisati. Prvi put opažamo jedinstvo svega, sve osećamo kao energiju. U sedmoj čakri celim bićem učestvujemo u jedinstvu svega. Božanska svest je tad naša svest, božanska volja je naša volja, božanska energija je tad naša energija. Više ne postoje razlike.

Dakle, samo je u pitanju orijentacija energije i svesti.

Od te orijentacije će zavisiti šta čovek radi u svetu i kako opaža svet.

Od pamtiveka se oko ovog pitanja vode bitke.

Sledeće što treba razumeti je to da i za kretanje energije u čovekovom telu, takođe važi pravilo slobodne volje.

Energija može slobodno da protiče, ali može da dođe i do njenog zastoja. Samom energijom i njenim tokom, može se manipulirati na razne načine.

Ne samo mentalnim ubeđenjima već i određenim delovanjima, vežbama. Ta manipulacija može biti svesna, ali u daleko većoj meri nesvesna. Čovek njom može da manipuliše na sebi, ali i drugim ljudima a da oni toga nisu ni svesni.

Opšte je pravilo da kad je čovek zaglavljen u nekom ubeđenju, verskom ili drugom, to znači da mu je energija zaglavljena i deformisana u nekoj čakri. Takva osoba je obuzeta jednim oblikom ponašanja i ne može da ga promeni bez spoljašnje pomoći. Zapravo, energija ne može da bude zaglavljena u jednoj čakri, a da nije deformisana na neki način. Kada je svesna i funkcionalna, protiče dalje, kruži i donosi sva moguća iskustva. Međutim, kad je sputana, onda je i izobličena, a zajedno s njom i čovekova svest. Energija ne može da bude sputana i izobličena a da to istovremeno ne bude i svest, jer one su povezane kao dve strane istog novčića.

Energija može da bude sputana i blokirana na jednom nivou svesti, čakri, samo ako je na neki način narušena. Odnosno, može biti narušen rad centara svesti, *čakri*. Jedan centar može da preuzme funkciju drugog i odlučuje umesto njega. To znači da je svest na nižem nivou od energije i delovanja, da svest i energija nisu usklađeni na istom nivou delovanja. Tad jedno mislimo i otvoreno govorimo, a drugo krišom radimo. Na primer, svest treće čakre deluje tako što se identifikuje sa energijom druge čakre. Šta to izaziva? Npr. muž je domaćin, ugledan član zajednice i političar (odlike treće *čakre*), ali vara svoju ženu zbog prejakog seksualnog nagona (druge *čakre*). Za takve slučajeve se kaže da im je mozak među nogama.

Postoje mnogo teži slučajevi, kao npr. kad svest dobije nadahnuće iz viših centara, pa se poveže i identifikuje sa energijom najnižih sfera. Tada nastaju verski fanatici. Najopasnije je kad se svest, inspirisana višim centrima, veže za energiju prve *čakre*. To deluje na sam život. Takav fanatik će smisao videti u žrtvovanju drugih, a potom i sebe, pa može da oduzme živote. On veruje da po svaku cenu mora nešto da uradi za svoju veru, nešto drastično. Ako se zakači za drugu čakru, njegova poremećena vera će biće donekle pitomija; takav sveštenik će silovati dečake ili postati vođa kulta koji će, s Biblijom u ruci zlostavljati veliki broj žena i dece. Ako je reč o bogatom, uglednom arapskom šeiku, otići će u neki luksuzni evropski hotel i tamo prirediti orgije s gej prostitutkama i uništiti inventar svojim fekalijama, a štetu će uredno platiti.

Dakle, nevolja s kretanjem energije zasniva se na njenoj slobodi da promeni svoj tok ka bilo kojoj tački i na bilo koji način (a mora biti

slobodna da bi bila delotvorna i kreativna). Zato su skoro svi ljudi na neki način skrenuli s pravog puta ka Bogu. Svima je potrebna korekcija. I otud je seksualnost najviše osuđivana i proglašena kao čovekova grešnost.

Energija najlakše skrene s prirodnog kursa i postaje blokirana upravo u drugoj *čakri* zato jer se, napuštajući prvu čakru, po prvi put diferencira na polove. Međutim, još uvek je udaljena od svesti viših centara. Malo je svesti a mnogo energije. Najveće gluposti i negativnosti čovek tvori sa energijom prve čakre jer je ona najudaljenija od svesti viših centara. Delovanje prve čakre primećujemo u agresivnosti iskazanoj u borbi, tučama, fizičkim sukobima svih vrsta, svađama. Zašto je to tako? Jednostavno, energija prve čakre se ispoljava kroz fizičku akciju, uz odsustvo svesti i razumevanja da bi ta akcija bila ispravna. Otud se lako i često pogrešno koristi. Pogrešna akcija je ono što vidimo kao nasilje u svakom obliku. Ako je energija prve čakre bar malo usmerena naviše, povezana s višim centrima, ispoljava se u adrenalinskim i borilačkim sportovima, u zdravoj i pozitivnoj agresivnosti, u borbi za ispravne i plemenite ciljeve. Poremećenom delovanju energije prve čakre pridružuje se i seksualnost druge. To je najgora kombinacija: udruživanje prve dve čakre bez dovoljno svesti, dovodi do toga da jedna donosi odluke umesto druge, da im nisu poznate granice i uloge, dolazi do mešanja i nerazlikovanja. Preterana povezanost prve i druge čakre uzrokuje santomazohizam, seksualnost koja se povezuje s energijom tela na sve načine. Usled te povezanosti nastaju najgora nedela i zločini koji su uvek povezani s izvitoperenom seksualnošću. Zapravo, najveći broj zločina nastaje kao posledica izvitoperene seksualnosti.

Sledeće što treba znati o energiji je da je čovekovo telo dizajnirano tako da energija kruži kroz sve centre. Ako bi se energija kretala nesmetano i pravilno, automatski bi doprla do najvišeg centra i čovek bi odmah postigao bogospoznaju, najvišu svesnost. Tako je telo modelovano. Ali to se ne događa jer se u kretanje energije upliće svest koja upravlja energijom i ona nije dovoljno zrela da bi znala šta radi i zavedena je raznim utiscima i iskustvima. Takvu svest prati i energija. Svest je njen večni pratilac.

Kada se neka aktivnost ponavlja, onda postaje prekomerno vezana za to delovanje i tako nastaju navike. Ako je svest slaba, postaće rob takvog delovanja energije, takvih navika.

Sledeću zakonitost treba dobro zapamtiti: da bi se pokrenula neka velika energija, ili ponavljale neke loše navike uz pasivnu svest, dovoljno

je minimalno prisustvo svesti. Sasvim je suprotno ako želimo da pokrenemo i zadržimo višu svest, tad je potrebna celokupna naša energija. Kad otpočne i najmanji gubitak energije u nižim centrima, i svest pada pod njihov uticaj, bar kratkotrajno. Energija može da deluje i uz minimum svesti, dok svest mora da se održava u višem stanju sa celokupnom energijom kojom raspoložemo. To je kao u primeru s buretom punim vode; da bi se održao visok nivo vode, sve rupe kroz koje bi voda mogla da istekne, moraju biti zatvorene. Ako postoji i najmanja rupa, nivo će opadati i bure će se isprazniti.

Da bismo se održali u višim stanjima svesti ne smemo da gubimo energiju kroz niže centre, odnosno ne treba da radimo ono što je karakteristično za prirodu nižih centara. Moramo da budemo celoviti da bismo bili svesni. Ako želimo da budemo potpuno svesni i posvećeni smislu svog života, ne možemo da sedimo na dve stolice, da služimo dva gospodara, budemo podeljeni.

Problem je u tome što je svest neutralna i dejstvo joj se prostire svuda, pa tako uvek opravdava svoje delovanje, kroz svaku čakru. Uvek kad svešću delujemo kroz bilo koju čakru, pa i onu najnižu, u tim trenucima nam to deluje kao najbolja moguća ideja, sasvim opravdana i neophodna. Zapravo, što je svesnije naše delovanje u nižim centrima, to nam izgleda opravdanije i više smo vezani za to delovanje. U nižim centrima je energija jača, pa jače i vezuje svest. Zato se tako teško oslobađamo niskih strasti i opsesija.

Snažna vezanost svesti u najnižim centrima ima svoje opravdanje. Naime, to uzrokuje da svest naše duše bude vezana za fizičko telo i ovaj svet. Seksualnost (druga čakra) pored same životne energije (prva čakra) najsnažnije dušu vezuje za telo. Da nije te privlačnosti, svest naše duše bila bi mnogo slobodnija, nezavisnija, i život kakav znamo ne bi mogao da se odvija. Tada bismo bili samo neutralni posmatrači života a ne i učesnici u životnoj drami. Potrebno je da budemo učesnici da bi se sam život razvijao dalje. Zato je potrebna identifikacija svesti duše s telom i svim njegovim delovanjem; strast za životom. Zapravo, sve čakre predstavljaju različite stepene identifikacije svesti duše s fizičkim telom i ovim svetom, stepene strasti, iluzije i jasnoće; najniži centri su najviše, a viši najmanje strastveni i iluzorni.

Religioznost se između ostalog bavi seksualnošću i zato jer ona vrši najveći uticaj na obmanjivanje svesti duše, njeno vezivanje za patnju i

odvojenost od božanskog stanja. Ako je ideal kome teži religioznost povezivanje svesti duše s izvornim božanskim stanjem, njeno „spasenje“, tad najviše pažnje mora da posveti seksualnosti, koja najviše vezuje dušu za telo.

Ovde možemo dati i nekoliko praktičnih saveta kako da odolimo niskim strastima. Samobičevanje neće pomoći, već će samo pojačati strasti najniže čakre. Negativan stav i osuda takođe neće biti od pomoći. Jedino što je potrebno je razumevanje. Opsednutost seksualnošću se najefikasnije nadilazi upoznavanjem seksualnosti, njene suštine. To je put *tantr*e. Kad nešto potpuno upoznamo i osvestimo, onda to ne može da nas vezuje i obmanjuje, s tim smo završili. Samo osvešćenje nas uzdiže. Potrebno je osvestiti ceo proces nastajanja opsesije i želje. Ona se najpre javlja u mislima, kao ideja koja samu sebe opravdava na sve načine, zatim energiju usmerava ka svom ostvarenju, razvija imaginaciju, i na kraju pokreće telo da čini to što želi. Takav proces je prisutan u svim strastima koje nas povremeno obuzimaju, svejedno da li se odnose na seksualnost, agresivnost ili nešto drugo. Da bismo prekinuli taj proces, potrebno je da se s njim suočimo na samom početku, da budemo svesni pojavljivanja prvih misli i planova o tome. To postizemo rekapitulacijom. Kad zadovoljimo svoje nagone i želje, treba da se umirimo i da se rekapitulacijom u imaginaciji i sećanju vratimo na sam početak, kada se prva misao o tome javila. Nakon nekoliko takvih iskustava, moći ćemo odmah da primetimo kad nastaje takva misao i da ostanemo svesni celog procesa njenog ostvarenja. Kad budemo dovoljno svesni celog procesa, on više neće vladati nama, već mi njim. Što više budemo svesni same ideje i misli koje pokreću strasti, one će nas manje držati pod svojim uticajem.

Takođe je od pomoći promena tempa disanja. Svako stanje svesti prati određen ritam disanja. Zato, promenom ritma disanja možemo promeniti stanje svesti. Dovoljno je snažno izdahnuti sav vazduh iz pluća, povijenih leđa, a zatim se ispraviti i održavati ispražnjenost pluća nekoliko trenutaka, koliko možemo da izdržimo. Zatim dopuštamo vazduhu da ulazi kroz nos, dok ne uspostavimo normalan tempo disanja. Da bismo zaustavili nadiranje i najvećih strasti i opsesija, promenili svoje raspoloženje, biće dovoljno da to uradimo nekoliko puta. Na ovaj način pomoću disanja direktno podižemo energiju iz najnižih *čakri* u više centre što deluje na sve strasti, agresiju i mržnju, vezanost za iluzije. Sve će se promeniti s promenom tempa disanja.

Takođe je potrebno da promenimo mesto gde se nalazimo, okolnosti u kojima strasti (bes, iluzija) nastaju. Treba da se udaljimo od osoba s kojima se družimo a koje u nama podstiču strasti (mržnju, iluzije). Sve će to biti izvodljivo kad postanemo dovoljno svesni celog procesa nastajanja strasti, a to će se desiti ako ovako budemo postupali.

Ova uputstva će nam pomoći da prevaziđemo sve opsesije koje nas povremeno ili permanentno zarobljavaju, a koje su povezane s najnižom čakrom. To može biti ne samo seksualnost, već i nekontrolisano ispoljavanje besa i mržnje, sklonost iluzijama kroz narkotike i alkohol.

Najvažnije je znati da se sve događa kroz prolazne cikluse, koji imaju svoj uspon i pad, poput talasa. Rekapitulacija će nam doneti svest o tome da su i najveće strasti, opsesije, mržnje i bes, prolazni. Takođe će nam doneti i veću svest o pokretanju talasa pojačanih strasti i opsesija, kad se pojavljuje, šta ga osnažuje, koliko traje i na koji način nestaje. Suština je u tome da samo treba da odolimo tom talasu, da ostanemo netaknuti kad se nalazi na svom vrhuncu. Tada će i proći.

Probuđena i celovita osoba je uvek ona koja je naučila da surfuje na talasima prirodnih ciklusa i svih događaja, pre svega u svom telu. Ona svest o sebi uvek održava nezavisno od svih stanja u kojima se nalaze telo i um. Oni koji žive u iluzijama, poput male dece, identifikuju se sa svakim talasom koji ih pokreće i bivaju preklopljeni.

Apstinencija nije svakome potrebna. Ako postoji pravi ljubavni odnos između partnera, onda ne postoji ni seksualnost. Oni vode ljubav i to ih uvek uzdiže, njihova energija se prožima na isceljujući način i aktivira više čakre. Kroz pravu ljubav oni mogu da dosegnu najvišu duhovnost. Ako nema prave ljubavi, onda je apstinencija najbolje rešenje, akumulacija energije radi njenog preusmeravanja ka višim centrima. Dakle, energiju uzdižemo ili kroz odnos ispunjen ljubavlju, ili to činimo sami.

Kad upražnjavamo seks bez ljubavi, uvek gubimo energiju. Ona tada ostaje zarobljena između prve i druge čakre. Samo iskustvo ljubavi može da uzdigne energiju do četvrte čakre.

Zbog toga je apstinencija oduvek bila najbolje rešenje za osobe koje teže duhovnosti a usled okolnosti nemaju ljubavnog partnera s kojim mogu da dele i udružuju svoj rast u svesnosti. Nekome je iz karmičkih razloga potrebno da taj put prođe sam, dok je nekome potrebna pomoć i podrška.

Kada se kaže „uzdizanje energije u više centre“ to zapravo znači sledeće: ***postizanje spoznaje da orgazam možemo da doživimo svakom***

čakrom, a ne samo drugom, kroz fizički kontakt i razmenu energije. Kroz rad i ostvarenje u društvenom životu, doživljavamo orgazam u trećoj *čakri*. Kroz spoznaju da smo jedno s kosmosom i prirodom, doživljavamo orgazam u četvrtoj, srčanoj *čakri*, i tad je naš odnos sa svim bićima i celim postojanjem - čista ljubav. Orgazam doživljavamo u petoj *čakri* kad svoje iskustvo jedinstva sa Celinom izražavamo tako što nas drugi razumeju, prenosimo razumevanje. Orgazmi pete čakre se ispoljavaju kroz osmeh, najdublje razumevanje, duge razgovore, pisanje, slikanje i komponovanje. Još viši orgazam doživljavamo kad možemo neposredno da opažamo delovanje božanske svesti uvek, svuda i u svemu, kao živu, svesnu silu. To je orgazam šeste čakre. U sedmoj *čakri* konačno završavamo sa svim iluzijama da smo ikada bili odvojeni od božanske ljubavi koju smo oduvek tražili na sve sporedne, indirektna pa i pogrešne načine.

Sve nam se to spontano događa i otvara kad „energiju uzdižemo naviše“, u više *čakre*, kad prestanemo da je gubimo kroz niže.

Razumevanje svega ovoga od velike je pomoći onima koji iz nekog razloga ne mogu svoje orgazmičko ispunjenje da dožive kroz drugu čakru, koji nemaju idealan seksualan život. To ne mora da bude gubitak. Svakako je od pomoći da druga čakra bude ispravno funkcionalna da bi energija svesti proticala u više centre, ali kao što smo videli, ni taj razvoj se ne odvija uvek ispravno i dolazi do mnogih devijacija u drugoj *čakri*, čak mnogo više nego što bi trebalo. Mnogo češće se događa da svesnost bude zaglavljena u njoj. Zato je osobama koje nemaju ispunjen seksualni život zapravo lakše da energiju svoje svesti uzdignu naviše i ostvare je u višim aspektima postojanja nego što bi to učinili kroz seksualni odnos. Oni nisu bili preterano zarobljeni u drugoj *čakri*. Umesto da pate zbog toga, trebalo bi da u toj okolnosti vide pomoć i blagoslov. Zapravo, idealnog partnera ćemo pre pronaći sa osobom s kojom zajedno radimo na višim, kreativnim ciljevima, s kojom delimo ideale koji pripadaju prirodi viših energetskih centara. Tek ako s nekim možemo da delimo strasti treće, četvrte, pete ili šeste čakre, možemo neometano da delimo i strasti druge čakre. Ali ako prvo pronađemo idealnog partnera da bismo ispunili potrebe druge čakre, male su šanse da će on biti adekvatan za zajednički rast na višim centrima. Vremenom, mnogo dublje možemo nekog da zavolimo ako s njim delimo principe trećeg, četvrtog i viših centara, nego samo prvog i drugog. Ljubav viših centara je mnogo dublja i trajnija jer pruža više svesti o smislu života.

Ljubav prva dva centra je samo energetski snažnija, eksplozivnija, i zato i privlačnija. Međutim, biće kratkotrajna ako nema uzdizanja u više centre.

Stoga, oni koji imaju „dobar seksualni život“ ne treba da se zavaravaju da su se zaista ostvarili. Možda još uvek nemaju ljubav, ili su zarobljeni strastima u drugoj *čakri* i zato ne mogu da se uzdignu do viših centara svesti, energije i uživanja. Pored svih strasti koje pruža druga čakra, čovek će biti usamljen ako nije ostvaren u višim centrima zajedno sa svojim partnerom. Nije potrebno da budemo fizički sami da bismo bili usamljeni. Mnogo teža samoća je ona koja se javlja pored osobe s kojom živimo a ne delimo strasti svog srca i duše. Srećniji i ispunjeniji ćemo biti ako svest i energiju delimo s višim centrima.

Kretanje energije u telu se manifestuje pomoću fizioloških i biohemijskih procesa. U hipofizi se luči određena supstanca, dimetiltriptamin (DMT) koja predstavlja molekularnu vezu fizičkog tela s višom svešću, svešću duše. Struktura DMT je takva da prihvata svest višeg uma u telu, čija je svrha sprovođenje božanske svesti u našem biću. DMT kruži celim telom, od šeste čakre do prve, sve ih povezujući sa svešću duše, i potom se vraća u šestu. Taj ciklus traje godinu dana. Kruženje počinje i završava se 22. decembra, u vreme zimske kratkodnevice. Zapravo, kruženje je predviđeno kao idealno stanje, ali ga ljudi ne iskuse jer energiju svoje svesti gube kroz niže centre, identifikovani su s radom nižih centara. Ako čovek uspe da to kruženje sprovede bez prekida, onda postiže najvišu svesnost i bogospoznaju, vaskrsenje.³³ Ako uspemo da osvestimo sva ispoljavanja energije u svim centrima, DMT se neće izgubiti u nižim centrima već će završiti svoje kruženje u hipofizi, u svom punom potencijalu.³⁴ DMT tad više ne mora ponovo da prolazi kroz niže centre, da

³³ Svakako, ne vaskrsavaju svi apstinenti već samo oni koji rade na sebi ka tom cilju. Bez ispunjenja ovog energetskog uslova neće uspeti.

³⁴ Zato je Isus navodno rođen baš 25 decembra, kada počinje novi ciklus ovoga kruženja. Isus je u potpunosti oličenje solarnog principa. Ne nadajte se da sve ovo možete da doživite ispijanjem DMT u ritualu sa šamanom. Moraćete meditacijom da osvestite celo svoje biće i da kroz praksu razumete suštinu tantre, sa kojom ćete sačuvati svoju energiju najmanje godinu dana, da se ne troši na niže centre već da se kreće samo naviše. Energija se sama automatski kreće naviše ako se ne troši kroz niže čakre.

ih povezuje sa svešču duše jer je ona već prisutna u svim centrima (svi centri su jednako povezani sa svešču duše) i otvara se ka sedmoj *čakri*, a naše biće trajno povezuje sa božanskom svešču. Sva naša energija, centri i stanja naše svesti trajno su sjedinjeni sa božanskom svešču, sa samim postojanjem.

Sve to je sadržano u ezoteričnom smislu Novog Zaveta. Događaji, reči i Isusova dela su kroz ceo tok Novog Zaveta tako poslagani, da odražavaju ezoterična značenja Zodijaka. Na kraju Isus dostiže vaskrsenje na Golgoti. To je naziv brda koje u stvarnosti uopšte ne postoji u Palestini (Izraelu). U prevodu, ta reč označava lobanju. Dakle, Isus postiže vaskrsenje na lobanji. To je bio simboličan način da se saopšti da se vaskrsenje događa kad naša životna energija udružena sa svešču dospe do sedme čakre na vrhu naše lobanje. Zamislite na vašem temenu krst na kome je razapet Isus. E, to je pravo značenje Golgote.³⁵

Zbog svega ovoga, seksualnost je u religijama maksimalno kontrolisana, da se neko slučajno ne bi prosvetlio ili vaskrsao. Naime, cilj institucionalnih religija nije da vas dovedu do vaskrsenja, već da maksimalno nategnu onu Omega tačku unutar vas, do krajnjih granica ludila i iluzija. Te manipulacije se svode na vezivanje svesti za niže centre. Što je svest niža, vera je tvrđa, zato jer je u nižim centrima energija jača a svest slabija. I izopačenija. Karakteristika nižih centara je veća polarizovanost pa je tako i svest u njima protkana suprotnostima i u svakojakim sukobima. Čovek koji je u sukobu s ljudima, svetom i životom, koji je preterano identifikovan s nečim, uvek ima izopačenu seksualnu energiju, pomešanu s verskim fanatizmom. Svojstvo viših centara je veća uravnoteženost i razumevanje.

Samo tako, kroz iskustvo sukoba i suprotnosti, bićete naterani da sami dođete do uvida kako da uzdignete svoju svest do viših centara i postignete svrhu postojanja.

Stvar je tako banalno jednostavna da ćete se smejeti od muke kada jednom vaskrsnete. Pevaćete kao na kraju filma Monty Python's Life of Brian.

³⁵ Da biste razumeli ezoterično značenje izreka i priča iz Novog Zaveta upoznajte se sa radovima učenika G. I. Gurđijeva, Maurice Nicoll i Rebecca Nottingham. I svakako se upoznajte sa astroteologijom.

Suština je u tome da jedino vi sami to možete da postignete, da nema pomoći od spolja, **nema kolektivnog spasenja**. Suština svesti je u tome da je ona uvek lična, jedinstvena i da izvire samo iz vas, iz vaše duše. Čoveku svest ne može biti data spolja, niti mu je može dati neka religija. Kao ni sam Bog. Svako traženje božanske svesti spolja, da bismo je zadobili kroz neku veru, negacija je istinske religioznosti, prekidanje istinske veze s božanskim – negacija istine da mi već jesmo to božansko, s kojim oduvek čeznemo da se spojimo.

Radi se o potpuno istom kao i kad je reč o seksu: niko to spajanje ne može izvesti umesto vas.

Seksualno spajanje u orgazmu za trenutak pruža iskustvo blaženstva svesti jedinstva. Kroz doživljaj jedinstva s drugim bićem, dolazi do nestajanja ega i individualnosti, mi se rastvaramo u beskraju. Kad nekog upoznamo dovoljno duboko i intimno, u njemu pronalazimo Boga. Zato je orgazam iskustvo za kojim se najviše žudi. Ono traje kratko i priroda ga je dala širokim narodnim masama kao nagoveštaj pravog i večnog blaženstva i bogatstva koje nas čeka u najvišoj *čakri*. Samo je potrebno da ceo proces učinimo svesnim.

Celokupna duhovna praksa se sastoji u tome da svesno radimo sve ono što bismo inače radili spontano i nagonski, nesvesno. **Ono što činimo potpuno svesno više se ne ponavlja, ne ostaje na istom nivou.** Sama svesnost nas oslobađa svega što je nisko i uzdiže nam energiju ka višim centrima. Svest sama po sebi ima svojstvo da uzdiže, ona je kao balon napunjen helijumom. Dakle, svaki pokret treba da bude svestan, vipassana u krevetu je prava vipassana; lagana šetnja pri kojoj se pažljivo motri na svaki korak. Duhovna praksa nije u apstraktnim učenjima i dogmama. Ona je u samom životu, ovde i sad. Ona **jeste** sam život, ovde i sad.

Seks nas privlači zato jer nam pruža iskustvo sjedinjenja s bićem, osećaj jedinstva kojeg smo izgubili nakon rođenja. Kada smo počeli da učimo verske zapovesti, teologiju ili nauku, pretvorili smo se u egocentrične individue otuđene od celine i drugih bića. Ali, mi se uvek nalazimo u tom jedinstvu, samo što ga ne primećujemo. Naše telo je u fizičkom jedinstvu s planetom zemljom, nije ni najmanje odvojeno od nje. Isto kao što su ćelije neodvojive od našeg tela, tako je i s nama, ljudima, na zemlji. Naša suština, duša, ni najmanje nije odvojena niti se razlikuje od božanskog Apsoluta. Treba samo da budemo svesni onoga što već jesmo. Sinovi Božji. Brahman. Puruša. Adam Kadmon.

Ovde se krije i odgovor na pitanje koje je sebi postavljao svaki čovek koji je postajao religiozan - šta da radi sa svojom seksualnošću koju doživljava da je u protivrečnosti s religioznošću. Odgovor leži u spoznaji prave prirode stvarnosti, da je samo postojanje ovde i sad, u svakom mogućem obliku, zapravo najviša božanska svest i prisutnost. Sve je u hologramskom univerzumu Jedno. U božanskoj stvarnosti ne postoji drugi, nema dvojstva. Kako joj se približavamo, tako smo oslobođeni potrebe da svoje utočište tražimo i pronalazimo u drugom. To smo očajnički i nagoni tražili kroz prve dve čakre, odnosno seksualnost, telesni odnos. Kako smo napredovali u samospoznaji i bogospoznaji, u osvešćenju viših *čakri*, spoznavali smo svoje jedinstvo s drugima i sve nam je manje bilo potrebno da ga ostvarujemo na grub način. Priroda našeg energetskog odnosa prema postojanju pretvarala se u sve suptilniju. U četvrtoj *čakri* smo otkrili ljubav prema svemu, koja može da se doživi i razmenjuje na sve moguće načine. U petoj *čakri* nam je dovoljna prava reč, puna razumevanja. U šestoj je to samo pogled koji prenosi ljubav i razumevanje. Na taj način se nadilaze „seksualne potrebe“ bazirane na gruboj razmeni energije s „drugima“. Energetska razmena kroz donje čakre vezuje svest naše duše za telo, dok je kroz gornje oslobađa. Pogled ispunjen ljubavlju i razumevanjem isto je što i fizički orgazam, samo na višim dimenzijama, mnogo bliži božanskoj stvarnosti. Zato nam je on draži i bliži, večno traje u nama.

Što smo bliži božanskom, sve manju potrebu imamo za grubom razmenom iskustva jedinstva i ljubavi. Sa spoznajom božanskog, ljubav samo poklanjamo, više je ne tražimo, jer je imamo napretek.

Velika je greška misliti da više centre svesti i ljubavi možemo da dostignemo ako se odrekemo nižih. Ne smemo se ničega odricati, jer je sve božansko. Sve suprotnosti u sebi i izvan sebe treba da iskusimo ali maksimalno svesno, i samo tad ćemo se maksimalno uzdići. Uzdiže nas svesnost, a ne odricanje od bilo čega. Ako se odričemo nekog aspekta života, to samo znači da ga nismo upoznali i prihvatili kao božanskog.

Konačno, možemo dodati da su seksualnost i religioznost po-put Alfe i Omega, jin i janga. Ako je ispravna prva, ispravna je i druga. I vice versa. Seksualnost je problematična samo kad nismo religiozni na pravi način, a religioznost je pogrešna uvek kad nam je pogrešna i seksualnost.

VASKRSENJE JE PRIZEMLJENJE DUŠE

Predstava o tome da je spoznaja Boga zapravo uzdizanje ka nje--mu, veoma je zastupljena u svim oblicima religioznosti. Uzdizanje se takođe vezuje za ideju neba, ili carstva nebeskog. Zbog toga, obraćajući se Bogu s tom idejom ili molitvom, vernici uvek gledaju ka nebu. Ta orijentacija ka visinama ima svoj razlog koji treba ispravno razumeti.

Najpre se ideja neba i uzdizanja ka Bogu treba razumeti u okvi-ru dimenzija od kojih se sastoji celokupno postojanje. Mi se nalazimo na najnižoj, na materijalnom planu. Stoga, kad gledamo gore, zapravo se okrećemo ka višim dimenzijama.

Odavno je u ezoteričnoj nauci o čoveku poznato da se više dimenzije zapravo nalaze unutar čoveka. Zato je oduvek čoveku ukazivano da treba se okrene k sebi, da spozna sebe jer 'carstvo nebesko je u nama'.

Uzdizanje je takođe povezano sa idejom vaskrsenja. Pod tim se podrazumeva nadilaženje ograničenja fizičkog tela i uzdizanje u više dimenzije, bliže Bogu. Religioznost ljudi koja je vezana za prve dve čakre, pod vaskrsenjem uglavnom podrazumeva život posle smrti, nadilaženje smrti. Budući da njihove predstave ne mogu da nadiđu fizička ograničenja, identifikaciju s telom, oni i apstraktne sadržaje posmatraju iz perspektive fizičkog tela. Razvijeniji religiozni ljudi treće, četvrte i viših *čakri*, (broj tri i više) pod vaskrsenjem podrazumevaju preporod za vreme fizičkog života, otvaranje percepcije za više dimenzije.

U svakom slučaju, uzdizanje ka Bogu ili vaskrsenje je otvaranje za više dimenzije, spoznaja viših dimenzija putem otvaranja percepcije, ne samo pomoću intelektualnog razumevanja, učenja o tome, već i konkretno, duhovnom disciplinom koja se bavi ovladavanjem telom i njegovim energijama, a zajedno s tim i umom. ***Ovladavanje telom uvek znači nadilaženje ograničavajućih uticaja tela na percepciju.*** Koliko ovladamo telom, toliko se uzdižemo u opažanju viših dimenzija.

Ovde treba malo detaljnije razumeti prirodu viših dimenzija. One nisu ni malo apstraktne kako to zamišlja um zatvoren u telu. Više dimenzije su zapravo naša osećanja i imaginacija (astral, element vode); naša energija i volja kojom svakog trenutka odlučujemo šta ćemo da učinimo sa svojom

energijom (element vatre); naš intelekt (mentalni svet iznad astrala, element vazduha).

Ovde, u fizičkom telu, nismo svesni prave prirode tih viših dimenzija koje su zapravo u nama, dubljih uzroka našeg bića, naših postupaka i uma. To znači da smo nesvesni viših uzroka svog života i stoga smo nesvesni i posledica svojih dela. To znači da smo nesvesni Božjeg prisustva i dela.

Kada se pomoću duhovne discipline otvorimo za uticaje viših dimenzija, ili još bolje: kad naučimo da izađemo iz fizičkog tela i direktno kročimo u te, više svetove, lično se i konkretno uverimo u njih i u prirodu njihovog delovanja, tad postajemo svesni celog svog bića i delamo ispravno. Kad uz pomoć astralnih projekcija često boravimo na astralu, otvaramo se za uticaje i vibracije te više dimenzije i povećavamo svoju kreativnost neuporedivo više nego što to možemo samo u fizičkom telu. Čestim odlascima u astral mi kao da prokopamo tunel za bolju komunikaciju nižih i viših dimenzija.

Astral je takođe svet osećanja, emocija. Kada smo budni i svesni u toj dimenziji, onda smo svesni svih osećaja, ne samo svojih, već i drugih, kao da su naši. To praktično znači da ne možemo više nikog emocionalno da povredimo nekim nesvesnim i neodgovornim postupkom zato jer i sami osećamo kako to deluje na drugoga. Naša osećanja postaju objektivna, nisu više subjektivna, ne opažamo ih više samo iz svoje perspektive. To se naziva i empatija. Posledica svesnog boravka u višim dimenzijama donosi maksimalnu zrelost emocionalne inteligencije, potpunu saosećajnost sa svim bićima, sa celim postojanjem. Ne postoji drugi ni bolji način za sticanje emocionalne zrelosti od vantelesnih iskustava i upoznavanja astralnog sveta.

Kada ovladamo energijom svog tela, ovladali smo dimenzijom iznad astrala i posedujemo svoju volju. To praktično znači da ne možemo da činimo ništa nesvesno i spontano, podložni impulsima, spoljašnjim izazovima i podsticajima, već uvek svojom voljom, nezavisno od spoljašnjih uticaja. Više nikog ne možemo da povredimo svojim voljnim delovanjem jer povređivanje doživljavamo kao sopstveno.

Ovladavanjem energijom svog tela, mi ovladavamo energijom koja je sveprisutna, i možemo da delujemo tako da to izgleda kao da tvorimo čuda, pomeramo stvari, isceljujemo. Sva energija je jedna ista, povezana u jedno, i zapravo nema nikakve odvojenosti kad je reč o energiji koja je u osnovi

postojanja i povezuje sve njegove oblike postojanja. Kad njome ovladamo svojom svešću u sebi samom, tad vladamo njome svuda.

Takođe, ako uz pomoć meditacije ovladamo svojim umom, možemo otići u još višu dimenziju i razumeti uzroke svih mentalnih stanja. Mogu nam biti dostupni uzroci nastanka misli, prvo u sebi, a sledstveno - i u drugima. Mentalno možemo komunicirati ne samo s drugim ljudima, već i s biljkama i životinjama. Sa takvom mentalnom zrelošću i objektivnošću nemoguće je da nekog povredimo ni u mislima, da pomislimo nešto loše.

I ne samo što ne možemo da delamo loše i da povređujemo druge, već tad, kad ovladamo višim dimenzijama svog bića, imamo ispravnu percepciju, i mentalnu i energetsku i emocionalnu. Postajemo nepogrešivi, vidimo pravu prirodu svih stvari, u svim dimenzijama, uzroci koji se protežu preko viših dimenzija više nam nisu nepoznati i nevidljivi, imamo ispravnu spoznaju.

Sve se to događa čovek kada vaskrsne. On je bliži Bogu zato što je svesniji prave prirode tela, energije, osećanja, volje i samih misli, svog uma. Tako on spoznaje više svetove, 'carstvo nebesko'.

Na taj način se nadilazi sve što je telesno i pogrešno (grešno). Čovek greši samo u meri u kojoj je zatvoren u svoju subjektivnost, ne vidi sebe spolja, objektivno, sa strane, iz više perspektive, ne oseća i ne razume kako se oseća i kako ga doživljava drugo biće, na koje utiče svojim delima. Čovek je grešniji što sebe više zatvara u niže dimenzije, u iluziju telesne odvojenosti, u smrtnost, odnosno u zakone preporađanja. Sve dok ne sazri i prestane da deluje subjektivno, ograničeno.

Svaki grešnik se može preobratiti ako sebe pogleda iz više perspektive, iz ugla posmatranja drugih, okoline, ili njegove žrtve. Kad prestane da posmatra samo iz svoje pozicije, postane svestan šta je učinio svojoj žrtvi, kako se ona osećala i kako ga je videla. Tad se bar za trenutak otvara za uticaje viših dimenzija i oseća opšte jedinstvo celog postojanja, svih bića.

Kad čovek oseti opšte jedinstvo i povezanost sve životne energije i svesti, oseti i odgovornost za svoja dela. Nije moguće biti odgovoran za svoje postupke bez svesti o jedinstvu sveg postojanja, a to na religijskom jeziku znači - bez prisustva božanske svesti u svemu.

Sve to takođe ima i drugi naziv, a to je savest. Savest je svest o višim dimenzijama, svesti višeg uma i svesti duše. Kada se svest iz viših

dimenzija za trenutak probije do prizemnog fizičkog uma, tad um to doživljava kao savest.

Konačno, kada govorimo o uzdizanju ka Bogu i vaskrsenju, sve to se u suštini svodi na uzdizanje fizičkog uma ka višem umu i svesti duše.

Budimo još precizniji. Um sve prikazuje suprotno od stvarnosti, kao odraz u ogledalu. Um i jeste neka vrsta ogledala. Tačnije bi bilo reći da ne postoji nikakvo uzdizanje, da ništa nije ni gore ni dole, da je univerzum hologram i sve je sadržano u svemu. ***Prava priroda uzdizanja svesti čovekovog uma ka višim dimenzijama i višoj stvarnosti jeste zapravo uvid u ono što jeste ovde i sad, a to je moguće samo kroz smirenje fizičkog uma i ega, njegovo utišavanje.*** Zbog funkcija iluzije koja je suštinska u umu, to smirenje izgleda kao uzdizanje. Smirenje više nije religija, to je nauka, nauka meditacije koju je sistematski zabeležio Patanjđali u delu 'Joga sutre'.

Smirenje uma postoji i u religijama, kao monaška praksa pod-vi-žništva. Njena suština je u ovladavanju energijom i voljom tela, i umom. Izvorna definicija nadilaženja greha jeste metanoia, a to znači nadilaženje, transcendencija ili smirenje uma.

Smirenje uma je jedini način približavanja Bogu. Svaki drugi pokušaj približavanja Bogu jeste samo još jedna iluzija uma.

U svemu ovom izrečenom skriva se pravo značenje reči: „Spoznaj sebe i spoznaćeš Boga“.

Transcendencija uma je pravo značenje vaskrsenja.

Međutim, na ovoj suprotnoj tački od božanskog, sve je suprotno, pa i razumevanje vaskrsenja. Iz perspektive uma zamišljamo da je to nekakvo uzdizanje, odlazak negde gore. Stvar je obrnuta. ***Vaskrsenje je spuštanje svesti duše u telo.*** (Vidim vašu reakciju, zato ću požuriti sa objašnjenjem.)

Ceo proces ispoljavanja božanske svesti kroz prirodu i postojanje je proces u kome se konkretno ispoljavaju sve mogućnosti božanske svesti. Konačan ishod tog procesa je fizički svet u kome živimo. Naš život postoji zahvaljujući tome što se svest naše duše spušta u materiju, postaje sve više materijalizovana, a to nema nikakav negativan kontekst već samo pozitivan. ***Materijalizacija svesti duše je potpuno konkretno ispoljavanje božanske svesti.*** Onaj ko smatra da je materijalizacija nešto negativno, vrlo naivno posmatra stvari. Materijalizacija je najpozitivnija pojava u celom božanskom postojanju. U fizičkom obliku božansko se najkonkretnije ispoljava kao sam oblik, kao svi mogući oblici, svi mogući

procesu, kao sam život i smisao života. To nigde pre toga nije bilo moguće. Svoj najstvarniji lik Bog dobija u fizičkom obliku. Kao takav nam je najbliži, iako se čini da je najudaljeniji. On svoje obličje ispoljava kroz čovekovo telo. Naše duše su stvorile ovaj svet i otelotvorile se u fizičkom telu. Ceo taj proces je proces otelotvorenja, spuštanja svesti duše u telo, na fizičku realnost.

Ali – to spuštanje nije se dovršilo, ono se odvija tokom celog procesa postojanja ljudskih bića. To je stalan proces. ***Kada se duša potpuno spusti na tlo, na fizičku realnost, što znači kad svesno ovlada fizičkom realnošću, onda je božanska svest sebe potpuno ispo-ljila na fizičkoj realnosti, dovršila svoje ispoljavanje u potpunosti, ostvarila sebe. Čovek kome se to dogodilo je vaskrsao.***

Čovek koji je potpuno ispoljio svoju dušu na ovom svetu, koji se potpuno prizemljio može da poleti, on vlada svim moćima. On je ovladao fizičkim svetom. Čovek koji još nije potpuno prizemljio svest svoje duše, još uvek levitira i luta u imaginaciji astrala i mentalnog sveta, gde su moguće sve iluzije. Takve osobe lutaju u svojim iluzijama, opčinjeni raznim sadržajima svog nesvesnog dok su na javi. Stoga im je rad na javi i dalje pod uticajem raznih nesvesnih sadržaja i uticaja, osećaju nemoć. Zato moraju da koriste oruđa i da uče kroz rad. Cela stvar je obrnuta, ali i paradoksalna. Ljudi koji se nisu prizemljili na tle realnosti ovog sveta, moraju da rade i da uče kako da ovladaju svetom. Ljudske duše se još nisu u potpunosti ispoljile na ovom svetu.

Spuštanje duše na tlo i njena aktuelizacija na ovom svetu, zapravo je povratak čoveka samom sebi, svojoj autentičnosti. To se najpre događa samo u meditaciji u stanju *samadhi*. Uvek kad mislimo, nalazimo se izvan sebe, u zaboravu sebe i poistovećeni sa sadržajem misli. To šizofreno odvajanje od sebe još je veće kad govorimo, a najveće kad delamo. Ako bismo snimili sebe dok nešto vatreno govorimo i radimo, i taj snimak kasnije u miru preslušali, sebi bismo izgledali kao neka druga osoba, kao da smo u nekom snu, kao šizofreničari. Ni svoj glas ne bismo prepoznali. Taj povratak sebi je suština onoga što nam se predstavlja kao suština hrišćanstva, vaskrsenje. To nije odlazak nigde, već povratak svojoj suštini ili duši. Na krstu umire pređašnji čovek, da bi se rodio novi. Umiru ego i fizički um da bismo se otvorili za viši um i svest duše.

Proces materijalizacije svesti duše ispoljava se u vidu celokupne kulture i civilizacijskog razvoja. To je negativan proces, iskušavanje Omega

tačke, njeno napinjanje, doživljavanje svih pogrešnih načina delovanja da bi se osvestio ispravan. Dok ne dotakne dno, dok ne bude razapeta na krstu fizičkog postojanja, svest duše ne može da bude u potpunosti svoja na ovome svetu, ne može da vaskrsne i nadiđe ovaj svet.

Dakle, proces vaskrsenja je suprotan od onog kako ga naš uvrnuti, naopaki um vidi. ***Proces vaskrsenja je potpuno osvešćenje duše u telu.*** Tad telo nestaje. Bog se otkriva u nama kao večna sadašnjost. Tad ovde i sad otkrivamo 'carstvo nebesko'. Mi istinski transcendiramo telo (vaskrsavamo) onda kada ga spoznamo kakvo ono u suštini jeste. Ono potom nestaje kao zasebna pojava. Ostaje samo božanska svest kao jedina stvarnost. U svesti duše to je oduvek i bila jedina stvarnost, druga nije bila moguća. Drugim rečima, ***čovjek vaskrsava onda kad potpuno ovlada fizičkim svetom, kad nauči da radi ispravno, da stavi svaku stvar na svoje mesto, kad uredi život na human način, kad razume ispravno sve i svakog.***

Ako želite da uđete u carstvo nebesko onda savršeno pažljivo i s najvećim poštovanjem, kao prema Bogu, gledajte na svaku i najmanju stvar na ovom svetu, na sve oko sebe. Samo tako ćete videti da je carstvo nebesko u vama i svuda oko vas. (Jevanđelje po Tomi).

Vaskrsenje je uostalom nadilaženje smrti. Jedina smrt je neznanje i nesvesnost.

ČOVEK U HRAMU ILI HRAM U ČOVEKU

Hramovi su oduvek bila sveta mesta koja su se potpuno izdvajala od ovog sveta, mesta na kojima je čovek bio bliži božanskoj svesti, na kojima se lakše povezivao s Bogom.

Čovek se povezuje s Bogom u kontemplaciji i u hramu. Kontemplacija je individualan i unutarnji proces direktne spoznaje, a hram je spoljašnje mesto koje inspiriše za postizanje kontemplacije. To je povezano na sledeći način.

Reč 'kontemplacija' potiče od latinske reči *contemplatio* koja etimološki označava dostizanje uzvišenog mesta (*templum*) s kog je viđenje dovoljno objektivno i tačno. Sastoji se iz prefiksa *con* koji označava povezanost, sinhronizaciju, i *templum*, hram ili sveto mesto u kome je moguća veza s božanskim, primanje poruka od božanskog. Kako se ne radi o spoljašnjem hramu već o unutarnjem iskustvu, reč 'kontemplacija' praktično označava dostizanje unutarnjeg svetišta, onog stanja uzvišenosti u sopstvenom biću s kojim je moguće povezivanje s višom, božanskom svešću duše i usklađivanje s njom. To je promena stanja svesti u viši nivo. Pretvaranje sopstvenog bića u hram božanske prisutnosti.

Ovo nam govori nekoliko stvari.

Prvo, nisu sva mesta ista. Neka su povoljnija od drugih, imaju drugačiju vibraciju. Postoje vibracije koje nam uzdižu svest i one koje je spuštaju. Hram je po definiciji mesto koje nam uzdiže svesnost.

Postojanje hramova kao svetih mesta i njihovo strogo razlikovanje od svih ostalih mesta, jeste razlikovanje svetog od profanog, nebeskog od zemaljskog, pozitivnog od negativnog. Za čovečanstvo u ranoj fazi razvoja razlikovanje svetog od profanog bilo je jednostavan uvod u kulturu razlikovanja svega što je ispravno od onog što je pogrešno.³⁶ To je bio osnovni oblik i početak razlikovanja svesnog od nesvesnog. Takvo razlikovanje je bilo osnova kulture. Zato su hramovi oduvek bili središta

³⁶ Videti knjigu Mirčea Elijadea „Sveto i profano“ (Mircea Eliade: The Sacred and the Profane: The Nature of Religion, Harper Torchbooks, New York, 1961.)

kulture jednog naroda, uvek najbolje građeni objekti, u njih se ulagalo sve znanje i umeće, od piramida preko katedrala, do najvećih današnjih svetovnih građevina, koje su izgrađene upravo zahvaljujući znanju stečenom na hramovima. Vremenom se čovekovo znanje i umeće usavršavalo i sažimalo, pa se tako nekad znanje ugrađivalo u katedrale,³⁷ a danas se ugrađuje u pametne telefone, mikročipove i nanotehnologiju. To je sve jedan isti proces osvešćenja koji se usavršava.

Sledeća stvar koju moramo razumeti kad je reč o hramovima, svetim mestima, i funkcionisanju uma, jeste da stanje svesti zavisi i od delovanja, ne samo od mesta, a delovanje zavisi od okolnosti u kojima se čovek nalazi. Svi se mi različito ponašamo na različitim mestima i u različitim okolnostima. To je zato jer **posedujemo nekoliko Ja, ne jedno**. Naše Ja trenutno je stanje svesti i uma. Kako se ta stanja menjaju, tako imamo i nekoliko Ja.

Podela naše ličnosti na više Ja uslovljena je vremenom i prostorom, odnosno naša Ja se smenjuju u vremenu i u prostoru. Postoji određeno vreme kad se naše određeno Ja ispoljava, i određeni prostor. Jedno Ja imamo na poslu, drugo u kući s porodicom, treće u društvu. Sa svakom osobom s kojom se družimo imamo zasebno Ja, a sasvim drugačije kad smo sami sa sobom. Jedno Ja imamo za svečane verske praznike, a sasvim drugo kada se zabavljamo s nekim ili sami sa sobom. Dovoljno je da se nađemo u određenom prostoru pa da proradi ono Ja koje odgovara tom prostoru.

Svakako, naša Ja nisu potpuno odvojena već su povezana tako da daju privid kontinuiteta. Razliku među njima primetimo samo kad nastupi promena raspoloženja i zaborav. Neka traju duže a neka kraće, neka su snažnija a neka slabija, neka deluju pozitivno jer su nastala u pozitivnim okolnostima, a neka negativno jer su nastala u negativnim. **Čovekova nesvesnost je zapravo njegova podeljenost na mnoštvo Ja. Čovek je svestan u meri u kojoj ima jedno Ja, koliko je celovit.**

Ono što je ovde bitno jeste to da uvek postoji neko Ja koje je bliže izvornom stanju čovekovog bića, koje je otvoreno za svest višeg uma i svest duše, a preko nje za božansku svest. To Ja bi trebalo da pobjedi i nadvlada

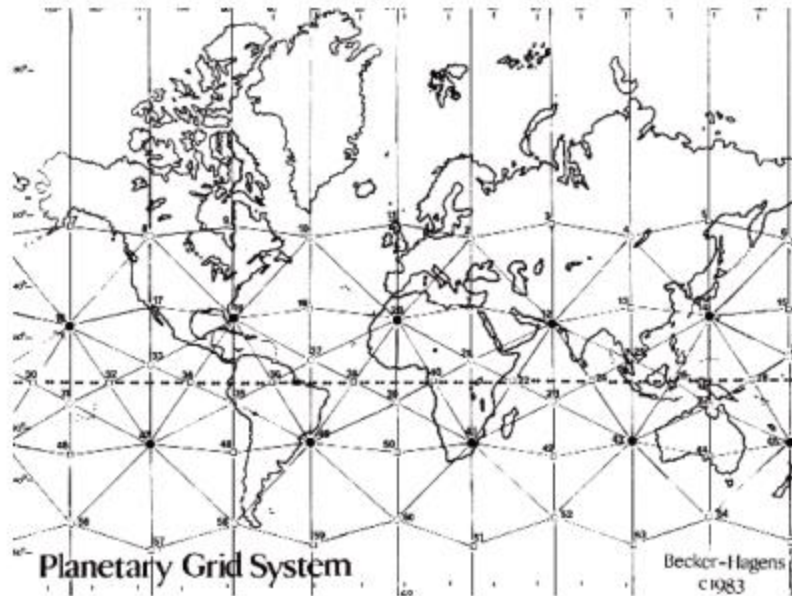
³⁷ O tome videti delo Misterija katedrala od Fulkaneli-ja (Beograd, Rad, 2007). Fulcanelli: Le Mystère des Cathédrales (The Mystery of the Cathedrals), 1926.

sva ostala Ja. Svestan i budan čovek je onaj koji uvek ima jedno Ja, jednu ličnost u svim okolnostima.

Na isti način, kao što postoji i naše pravo Ja, s kojim smo bliži sebi, svojoj duši, postoje i mesta koja su bliža božanskoj svesti. Takva „sveta mesta“ imaju atmosferu u kojoj čovek može lakše da se otvori za svest višeg uma i svest duše, za božansku svest.

Kad se u neko mesto stalno uliva ista energija, ista osećanja, to mesto postaje nabijeno takvom energijom i oseća je i prima svako ko prvi put dođe na to mesto. To pomaže. Nisu slučajno za takva mesta birana baš ona gde je zemljin magnetizam najsnažniji, gde se ukrštaju linije magnetnih polja. Kada se na takvom mestu izvede neki ritual i ugradi emocionalna energija, onda to deluje na širu okolinu kroz linije zemljinog magnetizma. Da bi energija i vibracija nekog rituala bila jača i delovala na širu okolinu, on mora da se izvede na mestu gde se ukrštaju meridijani zemljinog magnetizma.

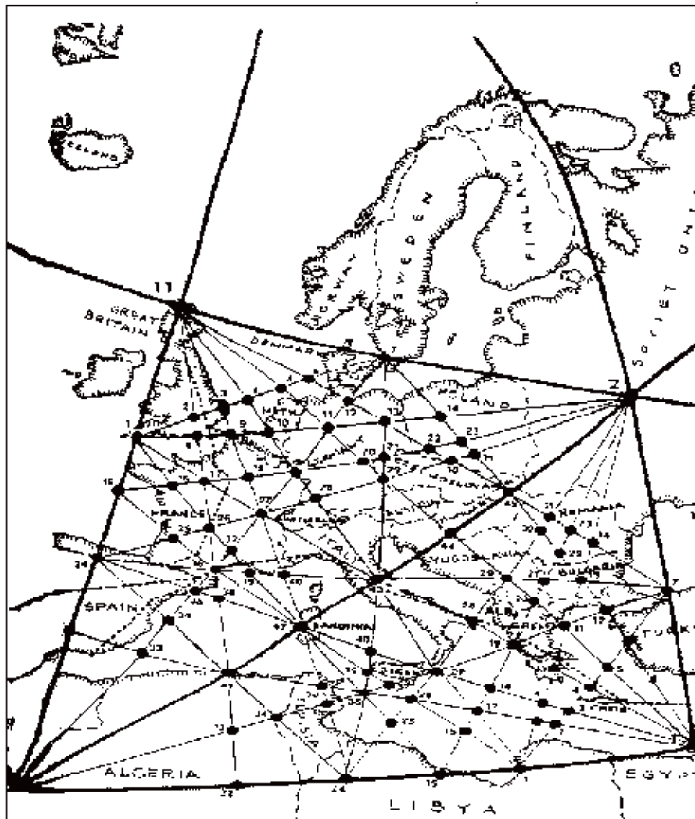
Na zemljinoj površini postoje energetske meridijani, slično kao i na ljudskom telu, što je poznato iz akupunkture. Zemljini meridijani tvore rešetku koja ima pravilan obrazac i energija je veća na onim mestima gde se linije energetskih tokova ukrštaju. Negde se ukršta manji broj linija a negde veći. Tamo gde se ukršta najveći broj linija, energija je najveća. Otkriveno je da se na svim mestima ukrštanja nalaze drevni hramovi i megaliti. Na primer, jedno od mesta gde se ukršta veliki broj energetskih linija Zemlje jeste Stounhendž, Rosslyn Chapel, zatim plato Giza u Egiptu s piramidama koji je najsnažnije energetske središte, itd. To se može videti na slici koja prikazuje linije energetskih polja Zemlje.

Najveći preseki linija energetske meridijana nalaze se na mestima koja su poznata po magnetnim vrtlozima i drugim neobičnim deformacijama prostora i vremena. Kao što se na slici može videti, jedan je u Bermudskom trouglu, drugi u zapadnoj Africi, u Mauritaniji, gde se nalazi Rišat struktura (The Richat Structure) ogromna kružna tvorevina; u Južnoj Africi je veliko ukrštanje tačno na mestu gde se nalazi megalitska struktura zvana Adamov kalendar (The Blaauboschkraal stone ruins, Mpumalanga), zatim u južnom Pakistanu u predelu doline Mohendžo Daro, gde je jedna od najstarijih civilizacija, zatim mesto zvano „Đavolje more“ jugo-istočno od Japana koje je poznato po svojim anomalijama sličnim Bermudskom trouglu.³⁸

Postoje i manje linije čije ukrštanje takođe daje mesta povećane energetske moći na kojima se nalaze hramovi čiji je pravilan raspored najvidljiviji u Evropi, u Francuskoj.

³⁸ Detaljnije o otkrivanju ovih pravilnih magnetnih linija Zemlje videti u radovima Ivan P. Sanderson-a, Nikolai Goncharov-a, Vyacheslav Morozov-a i Valery Makarov-a, Bruce Cathie, William Becker i Bethe Hagens, R. Buckminster Fuller-a. Službeni termin njihove finalne rešetke Zemlje je Unified Vector Geometry (UVG) 120 Polyhedron, takođe nazvan i „Zemaljska zvezda“.

Stoga, hramovi postoje zato da bi inspirisali ljude da budu svesniji, više svoji, da bi imali neko mesto gde će svoju svest moći da uzdignu iznad banalne svakodnevnice i otvore je za ono što je večno i božansko. Zahvaljujući hramovima, čovek se povezuje s energijom Zemlje, a preko nje s nebom i celim kosmosom.

Hramovi su potrebni čoveku broj jedan i dva, mladim dušama koje imaju potrebu za objektima, koje svoje utočište još uvek nalaze u objektima. Zrele duše svoje jedino pravo utočište nalaze u sebi, u povezivanju s božanskom svešću, kroz meditaciju.

Mnoštvo Ja nije pogrešno niti štetno, naprotiv, neophodno je da bi se individualna svesnost izrazila na mnoštvo načina, na sve moguće načine. Ako bismo imali samo jedno Ja, ne bismo se razvijali niti mogli da doživimo mnoštvo raznolikih iskustava. Svako mnoštvo obogaćuje iskustvo božanske svesti kroz individualne duše ljudi. Oni koji nisu svesni prave prirode božanskog, da se ono ispoljava kroz mnoštvo i razlike, dolaze u sukob kad se suočavaju s razlikama. Takođe i mnoštvo religija omogućava bogatstvo religijskog iskustva, ne predstavlja nikakvu grešku. Samo nesvesne osobe prave sukob zbog razlika u religijama. Istinski je spoznao

Boga samo onaj koji ga vidi u svakoj religiji, u svemu, u bogatstvu svih mogućnosti, u svim suprotnostima i iznad svih suprotnosti.

Kada bi vernici i kod kuće bili podjednako pažljivi kao što su u hramu, kada bi isto Ja imali u hramu, na ulici i u kući, ovaj svet bi se pretvorio u raj. Nažalost, oni ideal jednog Ja projektuju u jednog Boga, a sami se ponašaju šizofreno u mnoštvu svojih Ja.

U hramovima se sprovodi molitva, duhovna praksa uzdizanja svesti podeljenog uma ka jednom, višem umu i svesti duše. Verski objekti pomažu u tome.

Ta praksa se kod zrelijih duša sprovodi u meditaciji, nezavisno od religija i hramova. Za zrelu dušu telo je jedini pravi hram.

Prve hrišćanske zajednice u prvim vekovima hrišćanstva nisu pravile hramove. One su sebe nazivale *ekklesia*, „zajednicom istomišljenika“, okupljali su se u zborovima kao istomišljenici i razmenjivali iskustva. To je bilo sve. Kasnije, kad se hrišćanski pokret pretvorio u politiku, nastale su i crkve. Tada je crkva proglašena za „telo Hristovo“.

Ljudsko telo je nekad smatrano za istinski hram Božji, jer čovek samo u sebi spoznaje Boga, i Bog se samo preko čoveka najkreativnije izražava na ovom svetu. Najstariji spoljašnji hramovi, u Egiptu, građeni su po merama i principima čovekovim.³⁹ Pad čovekov u zaborav svesti svoje duše, u ovoj našoj Omega tački, ogleda se u tome da je postao nesvestan prave prirode svoga bića. Zato je svoju božansku suštinu projektovao spolja, u spoljašnje hramove, a svest o svom božanskom poreklu zamenio religijama.

Dakle, može se reći da je čovek počeo da gradi hramove onda kad je zaboravio na sebe, na svoju pravu božansku prirodu. Takođe se može reći da je gradio hramove da bi ga oni podsetili na njegovu pravu prirodu koju je zaboravio. Možda je najtačnije reći da hramovi postoje samo za osobe čija se svesnost kreće u domenu prve tri čakre.

Ono što je potrebno jeste da tu uzvišenu svesnost koju imamo u povoljnim okolnostima, u hramu, molitvi ili meditaciji, proširimo i sprovedemo na sve ostale okolnosti i aktivnosti. To je funkcija četvrte, srčane čakre. Takav čovek doživljava božansku svest svu-da, a ne samo u

³⁹ R.A. Schwaller de Lubicz: *The Temple in Man. Sacred Architecture and the Perfect Man.*

hramovima, vidi je kao energiju božanske ljubavi koja omogućava sav život.

Nikako ne smemo raditi suprotno, da frustracije iz svetovnog života donosimo u hram i da ih mešamo s verom. To redovno rade oni čija se svesnost nalazi u nižim *čakrama*. Takvi vernici uvek dolaze do zaključka da je samo njihova vera najbolja i jedina prava, a da sve druge bezbožnike treba pokoriti, prevaspitati, a ako to nije moguće, onda pobiti. Tada religioznost postaje politika i prestaje da biva religioznost.

Uvek treba izvoziti svest koja se stiče u molitvi i u hramovima, u svet i u svakodnevni život. Nikako obrnuto.

Merila i principe svetovnog života nikad ne treba unositi u hram i pomoću njih oblikovati religioznost.

Religioznost treba da utiče na naš život, a ne život na religioznost.

Kada uđemo u hram mi ostavljamo svoj svetovan život izvan sebe. Ulazak u hram je samo vežba. Kad izađemo iz hrama treba božansku svest koju smo tamo stekli da iznesemo u svet. Tome služe hramovi.

KAKO DOŽIVETI BOGA KAO BEZUSLOVNU LJUBAV

Mi živimo na krajnje suprotnoj tački od božanskog Apsoluta. Videli smo razloge zašto je to tako. U toj perspektivi često iskušavamo stanja suprotna ljubavi, zapravo bi se moglo reći da suprotnost u njoj dominira. Život je često grub i surov. Ali važno je razumeti prirodu slobode koja ovde vlada. Suštinska priroda suprotne tačke od božanskog je potpuna sloboda da se ispolji i bude sve što može da bude. To znači da priroda našeg sveta nije ni eksplicitno zla, niti je eksplicitno dobra, već da samo ima slobodu da ispolji sve što može da bude. ***Ako je nešto loše to je zato jer nije učinjeno da bude bolje.*** Loše stvari nas osvešćuju kako treba da radimo da nam bude bolje. U ovoj dimenziji se ceni samo rad i rezultati rada. Takav je princip svesti u njoj. Božanska svest se ovde izražava kroz akciju i reakciju, kroz karmu, odnosno rad i rezultate rada. Sve što je loše i nesavršeno, može da se ispravi i usavrši. Na tome se radi tokom čitave ljudske civilizacije. Taj rad sačinjava civilizaciju. Civilizacija je zapravo sama svest koja je angažovana kroz rad; ona je konkretan, materijalan odraz svesti. Savršeno uređen civilizovan život je najveći odraz božanske ljubavi.

Božanska ljubav ne pada s neba. Ona uvek teži da se ispolji kroz čoveka. Tu je na delu jednostavna logika: ako je ljubav potrebna čoveku, onda treba da se kroz čoveka ispolji, da bude ljudska, a ne „nebeska“ ljubav. Nebo je poput ogledala. Ako želimo ljubav, treba da budemo ljubav. Ako želimo da naš lik u ogledalu bude srećan, onda je potrebno da se osmehujemo. Rekli smo da je univerzum hologram, da je sve međusobno povezano. Neće biti daleko od istine reći da je univerzum ogledalo svesti. To znači da uvek treba da budemo ono što želimo da nam bude. Ako želimo ljubav, prvo treba da je pružamo. Jer, ako ne umemo da je pružamo, kako ćemo umeti da je primimo? Davanje i primanje su dve strane istog novčića.

Setimo se jedne jedine 'božanske čestice' od čije vibracije je sve sačinjeno. Mi smo ta vibracija koja je božanske prirode, ona je sve što radimo i sve što nam se događa.

Doživljaj tog jedinstva je doživljaj božanske ljubavi. Božanska ljubav nije nešto apstraktno, što se retko događa, samo u izuzetnim situacijama. Božanska ljubav je svaka ljubav koja se događa bilo gde, u svakom svesnom

biću koje je sposobno da voli, u svakom činu dobrote, ljubavi i razumevanja. Ponekad je dovoljan i pogled pun razumevanja da bi se ona prenela. Sve su to fragmenti i različiti izrazi jedne jedine sveobuhvatne božanske ljubavi.

Kao što ne postoji mnoštvo svesti već je svaka individualna svesnost samo izraz sveopšte božanske svesti, koja se spolja manifestuje kao sâm postojanje, tako ne postoji ni mnoštvo ljubavi; svaki izraz ljubavi je tek manji ili veći odraz jedne jedine božanske ljubavi koja sve omogućava. Stoga, ako ste ikad voleli, doživeli ste božansku ljubav.

Otud, samo kroz ljubav spoznajemo božansko prisustvo. Stvarnost ne možemo nikad ispravno spoznati bez ljubavi. Ljubav je uslov bez koga se ne može spoznati stvarnost.

Živimo u dimenziji koju karakteriše dijalektika suprotnosti. Jednostavno, to je način na koji se svest ovde ispoljava, sazrevamo i učimo samo kroz iskustva suprotnosti. Takav je prirodni zakon sveta u kome živimo. Ovde iskušavamo krajnje suprotnosti pa tako i odsustvo ljubavi. Zbog igre suprotnosti doživljavamo odsustvo ljubavi samo zato da bismo postali svesniji potrebe i važnosti ljubavi. To je jedini razlog zašto postoji odsustvo ljubavi, ne zato jer je nema, već samo zato da bismo postali svesniji njene prirode, potrebe i značaja. Sve što radimo u životu radimo zbog potrebe za ljubavlju. Svako nasilje koje činimo, činimo zbog besne reakcije na nedostatak ljubavi. Ljubav je jedini lek za svako nasilje i zlo.

Ako doživljavamo odsustvo ljubavi to nije zato jer je nema ili je nismo dostojni, već samo zato jer treba da je sami ispoljimo. ***Božanska ljubav na ovom svetu suprotnosti ima dva aspekta: jedan je kad je dobijamo spolja, a drugi kad je sami ispoljavamo iznutra.***

Dva aspekta božanske ljubavi najbolje možemo razumeti na primeru dece i roditelja. Deca bezuslovnu ljubav očekuju i primaju od roditelja, a roditelji je daju kroz sebe. Očekivanje da dobijamo ljubav spolja, detinjasta je ili nezrela faza. Sposobnost da sami pružamo ljubav je zrela faza ljudskog razvoja.

Ali ta druga faza zavisi od ispravnog razumevanja suštine ljubavi, a to je neuslovljenost. Sposobnost pružanja ljubavi se povećava u meri u kojoj je ljubav koju pružamo bezuslovna. To znači da ljubavlju omogućavamo samo postojanje a ne neke naše interese. Ljubav je nezrela kad je poput trgovine, ili ako voljenom biću bilo šta nameće. Ljubav je bezuslovna samo ako se biće voli kakvo jeste, ako mu pomaže da bude ono što jeste, svoje i

slobodno. Svi želimo da budemo svoji, autentični i slobodni. To želimo jer je i prava priroda ljubavi takva.

Najbliža božanskoj ljubavi na ovom svetu je roditeljska ljubav. Zagrljaj roditelja je uvek božanski zagrljaj. Takođe i zagrljaj deteta.

Božanska svest duše se na ovom svetu najjasnije vidi na detetovom licu. Detetovo telo je sićušno, individualan um i ličnost mu još nisu razvijeni, pa se zato velika svest duše lakše ispoljava, ništa je ne zaklanja. Dečja aura isijava energijom duše. To je ono zbog čega nas privlače deca, ne samo zato što su mala, već je reč o dimenziji svesti duše u njima. U blizini deteta je osećamo kao milost i blaženstvo. Privlači nas ozbiljnost i dostojanstvo svesnosti koju mnoga deca ispoljavaju u pojedinim trenucima a koja nadilazi svesnost odrasle osobe. Najviše nas kod dece privlači njihova kreativnost, a ona uvek potiče od svesti duše. Odrasle osobe su se otuđile od takve svesti koju poseduju samo deca jer su otvrdnuli u svom fizičkom umu i ličnosti im mnogo jače zrače. Stoga se kaže da samo kad opet budemo kao deca, vratićemo se božanskoj svesti duše.

Deca nas uče bezuslovnoj ljubavi. Ona je traže od nas i tako nas uče da je ispoljavamo. Mi mnogo više učimo od dece, nego što ona uče od nas. Kad vam dete s punim poverenjem pruži svoju malu ruku da ga vodite kroz život, tad se na vas sruči odgovornost od stotinu tona, tako da više ne možete da mrdnete. Ne možete da radite šta vaš mali um i ego žele, već morate da budete ispravni i odgovorni. Najispravniji i najodgovorniji. Tako nas božanska svest duše uči kroz detetovo biće, kroz razmenu davanja i primanja ljubavi. Na taj način uzajamno rastemo i sazrevamo kroz davanje i primanje ljubavi. Uostalom, naš začetak i rađanje je plod vođenja ljubavi. Stoga nije neobično što nam se ceo život vrti oko teme ljubavi.

Ako nemate nikog ko bi vam pružio ljubav, pružajte je vi. Bezuslovno. To je drugi način da ostvarimo ljubav u svom iskustvu. Prvi način, samo da primamo ljubav, način je mladog i nezrelog ega. Bezuslovno davanje ljubavi je zreo i kreativan način, nesebičan. Pomoću njega se nadilazi ego. Samo što posmatrano iz perspektive ograničenog uma i ega izgleda da prvo treba da dobijemo ljubav da bismo je dali. Viši um i svest duše znaju da već imamo ljubav, da svekoliko postojanje počiva na božanskoj ljubavi, samo je potrebno da je ispoljimo. Neka sila pokreće rad našeg srca svakog trenutka. Da li smo joj zahvalni? Neprekidno dišemo. Da li smo zahvalni vazduhu što postoji? Sunce nas greje. Da li smo mu zahvalni? Sve je to odraz božanske ljubavi koja sve omogućava a koje nismo svesni. Religiozni

ljudi u drevnim vremenima su toga bili svesni. Zahvaljivali su se suncu što sija. Danas nisu. Danas je religija samo teologija.

Pružanjem ljubavi, mi je ostvarujemo kao da smo je već dobili, neutrališemo vreme kad je nismo imali. Pružanjem ljubavi otkrivamo da smo je oduvek imali. U njoj uživamo dok je pružamo. Zapravo, naše sazrevanje, nadilaženje uma i ega, krije se u spoznaji da je безусловna ljubav uvek ovde i sada, uvek dostupna, da je izvor svega. Zbog toga je zreli ljudi uvek ispoljavaju, čak i u najtežim okolnostima. Teške okolnosti postoje samo zato da bismo naučili da ljubav uvek treba da ispoljavamo, a ne samo ako je primamo i kad nam to odgovara. Zato jer je prava ljubav uvek безусловna.

Ovde dolazimo do razumevanja šta znači izraz 'bežuslovna ljubav'. To je ljubav koja ne traži ništa, već se samo bežuslovno daje, identična je sa samim postojanjem i životom. Mi stalno postojimo i živimo dok smo zaokupljeni svojim mislima i iluzijama. Ne primećujemo neverovatnu složenost života u nama i svuda oko nas, ogroman trud uložen u stvaranje i održavanje života. Bavimo se trivijalnim sadržajima i zamislima dok istovremeno postojimo u božanski složenom kosmosu. Svaka ćelija našeg tela je složenija od Mercedesove fabrike automobila, za čije je stvaranje bila potrebna božanska svest i volja da ona živi svakog trenutka. Božanska svest povezuje rad svih ćelija u simbiozu života našeg tela. Upravo je složenost života pravo lice božanske ljubavi. Što je više truda i kreativnosti uloženo, više je i ljubavi u tome. Ali o čemu mi razmišljamo kad patimo? Jedini lek za svaku pa i najveću patnju je svest o prirodi našeg bića i božanskoj moći i kreativnosti na kojoj počiva život svakog trenutka. Drugim rečima, uvid u stvarnost uklanja svaku patnju.

Kada budete patili, nemojte se moliti Bogu da vas spase, već uzmite školski udžbenik iz biologije i pročitajte kako se dešava rad ćelija. To će vam pomoći.⁴⁰

Da bismo razumeli prisustvo božanske ljubavi, uvek moramo biti svesni one 'božanske čestice' od koje je sve sačinjeno, odnosno da je sve što postoji vibracija samog božanskog bića, njegova svesna namera. Iako je

⁴⁰ Ako ste napredniji čitalac, uzmite knjigu „Biologija verovanja“ od Brusa Liptona (Bruce Lipton: The Biology of Belief – Unleashing the Power of Consciousness, 2005.).

korisno o tome biti obavješten unapred, da bismo toga uvek bili svesni, neophodno je iskustvo trajnog duhovnog probuđenja. Kada sam ga doživeo, sećam se kako sam odmah osetio snažnu potrebu za vodom. Pijući je, jasno sam je video kao svesni oblik božanskog, element koji je svesno bio u tom obliku da bi mi omogućio život, utolio žeđ. Video sam sve stvari oko sebe, sve elemente, pod na kome stojim, zgradu u kojoj živim, zidove, sve stvari korisne i potrebne za život kao svesne oblike koji postoje svesnom namerom u tom obliku da bi mi omogućili život i da bi se u meni otvorila svest o njima. Sve je to kroz mene postajalo svesno sebe.

Sećam se detalja iz jednog dokumentarnog filma koji je bio posvećen istraživanju vode. Naveden je istinit slučaj, priča o brodolomnicima koji su danim plutali u čamcu i ostali bez vode. Jedan od njih je u očajanju zahvatio morsku vodu i pomolio se nad njom, zamolio ju je da se pretvori u pijaću vodu i tako im spase život. Nakon toga ju je okusio i ona je zaista postala voda za piće, nije više bila slana. Voda je odgovorila na molitvu zato jer je svesna tvorevina. Od svih elemenata, voda je najbliža svesti, najbrže može da odgovori na svesni zahtev, reaguje na naša osećanja i reći jer je uvek pokretna, fluidna. Drugi elementi osećaju isto što i voda ali zbog svoje grublje prirode ne mogu da reaguju dovoljno brzo da bismo to primetili. Ovaj slučaj pokazuje i moć delovanja naše svesti na okolinu, slično telekinezi, ali još više pokazuje da mi postojimo u okruženju koje nas je svesno i koje nam svesnom namerom omogućava život. Iako živimo u ogromnom svetu i slobodno se krećemo, i dalje smo zbrinuti kao dete u majčinoj utrobi, kao riba u vodi. Božanska ljubav je svuda oko nas.

Neko će reći da nas ta ista priroda ubija, da nas voda davi, i da neće svaki brodolomnik uspeti da morsku vodu pretvori u pijaću. Možda zato jer je nismo zamolili celim bićem, jer smo uradili nešto pogrešno ili spoljašnji svet ne doživljavamo kao svesno biće koje nam služi, već kao otuđeno neprijateljsko okruženje. Zbog toga ono tako i deluje na nas. Priroda odražava našu svest kao ogledalo; takav je hologramski univerzum. Sećam se opet, davnog događaja, kad se jedno dete provuklo kroz rešetku na kavezu lava u zoološkom vrtu. Oduševljeno je otišlo do lava i pomilovalo ga je po grivi. Izašlo je nepovređeno i jednako srećno.

Osim toga, božanska celina nas vidi mnogo dublje nego što sami sebe vidimo. Vezani smo za telo koje imamo i sudimo iz njegove perspektive, dok celina vidi i našu dušu za koju je ovo telo samo san. Za nju smrt nije negativna pojava, ma koliko život bio važan. Iz najviše perspektive gledano

život i smrt su kao dva treptaja oka. Zbog toga tako lako možemo da umremo ako ne delujemo celim svojim bićem, ako ne koristimo sve svoje potencijale.

Dr. Murdo MacDonald–Bayne, lekar sa iskustvom duhovnog prosvetljenja, odnosno povezanosti uma sa svešću duše, u detinjstvu je mogao svesnom namerom da uspori svoj pad sa visine tako da ostane nepovređen. Sva čuda su moguća kad imamo svest duše, s kojom vidimo celokupno postojanje kao svesno i živo, kao naše prošireno biće.

Stoga, kada je reč o božanskoj ljubavi, ona je svuda oko nas, ona je sve što postoji. Mi smo uvek u njoj i ona nas omogućava na sve načine. Ako nastradamo zbog nečega, to je samo zato jer nismo koristili pun potencijal svesti, jer nismo radili ispravno, jer smo bili u sukobu s prirodom.

Možda smo mi, ljudi, u našoj otuđenosti Omega tačke, jedino mesto gde božanske ljubavi ima najmanje, gde ona tek treba da se otkrije i kroz nas ispolji.

Sveprisutnost božanskog je u religijama nagoveštavana jezikom koji podstiče divljenje i strahopoštovanje prema Bogu. Odnos prema Bogu kod vernika oduvek je bio praćen strahopoštovanjem. Kad jednom spoznate pravu prirodu božanskog, osetićete strahopoštovanje prema čaši vode koju držite u ruci, apsolutno prema svemu, jednako kao prema Bogu.

‘Bezuslovno’ u ljubavi znači apsolutno, ono što uvek postoji nezavisno od svega drugog, ono što ni od čega ne može biti ugroženo. Bezuslovno znači da je uvek dostupno ali neuslovljeno. To znači da se ne nameće, postoji kao sloboda izbora. Bezuslovnu ljubav u ovoj našoj dimenziji dosežemo samo kroz slobodu izbora naše individualne svesti, kroz našu volju da je izrazimo – jednako kao i da je primimo i prihvatimo.

Ako ne živimo u ljubavi, ni kao pojedinci ni kao narod, to ne znači da ljubavi nema, već samo da je nismo izabrali.

Bezuslovno znači da božansku ljubav možemo samo svojom voljom i svešću da prihvatimo i da je izrazimo. Njeno prihvatanje i izražavanje ne smeju da zavise ni od čega, niti međusobno. Dakle, bezuslovnost božanske ljubavi u ovoj dimenziji znači da je povezana sa svešću i voljom, s delovanjem. Iako božanska ljubav postoji kao samo postojanje, kao sam vazduh koji nam poklanja život svakog trenutka, ona zavisi od svesnog prihvatanja koje je moguće samo kroz razumevanje njene prirode, ili od svesnog izražavanja koje je takođe moguće samo kroz razumevanje njene prirode. U oba slučaja božanska ljubav je povezana sa svešću i delovanjem.

Konačno razumevanje svojstva 'beuslovnog' u božanskoj ljubavi je da ona postoji nezavisno od svih uslova i okolnosti. To znači da ako su okolnosti nepovoljne i teške, ako živimo kao u paklu, ako smo okruženi mržnjom i otuđenošću, a ljubavi nema nigde, to znači da treba da je stvorimo nezavisno od svih tih uslova u kojima se nalazimo. Zapravo, baš tad je najpotrebnija. Štaviše, nedostajala je samo zato jer je niko nije ispoljavao. Beuslovna ljubav ne zavisi ni od kakvih uslova. Upravo u negativnim uslovima i teškoćama božanska ljubav teži da se ispolji kroz čoveka. Kada su uslovi povoljni i lepi, onda se ona sama spušta, poput sunčeve svetlosti. Lepota života i blaženstvo su ispoljavanje božanske ljubavi, i blaženi smo kad prepoznamo da je božanska ljubav sve što postoji.

Dakle, 'beuslovno' ima dve strane novčića - kad ljubav sama dolazi spolja i kad se ispoljava kroz čoveka i njegova dela. Sama se spušta kad nema smetnji, kad je vreme vedro i lepo i ništa je ne sprečava. Kroz čoveka mora da se ispolji kad je tmurno i ružno vreme, kad vlada nedostatak ljubavi. Tad čovek mora da je ispolji nezavisno od svih uslova i okolnosti, uprkos svemu - beuslovno. Jer - ljubavi i nije bilo zato jer je čovek nije ispoljavao. Stvarao je pakao sam sebi jer je postupao u suprotnosti s ljubavlju i životom.

Ako doživljavamo odsustvo božanske ljubavi, to je samo zato jer je nismo postali svesni kao prirode samog postojanja i zato ne umemo da je ispoljavamo kroz sebe, svojim delima ljubavi. Božanska ljubav se nikad ne nameće zato što je sveprisutna, kao tlo na kome živimo, kao vazduh koji udišemo. Ona čeka da je postanemo svesni i da je ispoljimo kroz sebe. Spolja se ispoljava i razvija kao priroda samo zato da bi dobila svoje najkonkretnije oličenje, ljudsko obličje i razumevanje. Nigde se božanska ljubav ne ispoljava tako delotvorno, lepo i jasno kao kroz čoveka, kroz ljudska dela ljubavi i razumevanja.

Najlepše pojave na ovom svetu sazdale su osobe koje vole. Oni koji samo traže ljubav, uvek stvaraju situacije koje pokazuju nezrelost i koje vode u destruktivnost.

Ukoliko vam uspe da ispoljite ljubav nezavisno od okolnosti, uprkos najgorim dešavanjima, takva ljubav će biti beuslovnija i kao takva će više imati božanska svojstva. Ukoliko takvu ljubav stvorite i pored toga što se nalazite u paklu, onda će se božanska ljubav sručiti na vas automatski, kao odraz u ogledalu.

Ako neko nije doživeo bezuslovnu ljubav, npr. odrastao je u teškim i surovim uslovima, to ne znači da je ljubav namenjena samo srećnicima. Ona je bezuslovna, a to znači da nikom posebno nije namenjena ali je uvek dostupna. Ako je nikad niste doživeli, to samo može da znači da je vaš zadatak da je u ovom životu stvorite, bezuslovno. Budite ljubav, širite je bezuslovno – baš zato jer je niste imali. Upravo tako sazdana ljubav, koja izvire iz naše dobre volje, zaista je bezuslovna i najbliža je božanskoj ljubavi. Ljubav koju dobijamo uvek ima manju snagu jer može biti zasenjena nekim ometajućim okolnostima i nedovoljnim razumevanjem. Ali ljubav koju sami ispoljavamo iz sebe mnogo nam je bliža i jasnija i zato je bliža izvornoj božanskoj ljubavi. Zato, ako želite iskustvo prave božanske ljubavi, ispoljavajte je, ne čekajte da je dobijete. To što ćete dobiti uvek je slabijeg kvaliteta jer zavisi od prisustva onog koji vam pruža ljubav. Konačno, i taj drugi koji vam pruža ljubav, morao je sam da je stvori.

Veoma je važan i primer koji dajemo onima koji nemaju ljubav. Dovoljno je samo da se uvere da je ljubav moguća, pa da to na njih deluje ohrabrujuće, da je sami izražavaju. Ako je nikad ne osete, teško će poverovati da je uopšte moguća. Zato, uvek budite primer drugima. Uvek će to neko primetiti i, ko zna kad, preneti dalje. Izražavanje ljubavi je veoma važno, kao hrana i voda. Zapravo hrana i voda su samo uslovi za život, dok je ljubav svrha života svih nas, bili toga svesni ili ne. Bez hrane umiremo, a bez ljubavi sami sebe ubijamo na sve moguće načine.

Ljubav je takođe važna za učenje i spoznaju. Ljubav je drugi naziv za spoznaju. Ništa se ne spoznaje bez ljubavi. Ljubav je energija spoznaje. Ono što volimo, to nas privlači da spoznamo do kraja. Ljubav je spoznaja koja nadilazi um. Um je logičan i vidi samo ono što čula opažaju. Ljubav je svest koja nadilazi vreme i prostor, koja nadilazi čula i širi percepciju u beskraj. Naše emocije su inteligencija koja nadilazi fizičko telo, posredstvom njih vidimo ono što fizičke oči ne vide, razumemo ono što um ne razume.

Ljubav spaja sve ono što ograničeni um razdvaja. Ne postoji sukob koji ljubav ne može da razreši. Svi sukobi nastaju samo zbog nedostatka ljubavi i razumevanja koje jedino ljubav može da omogućiti.

Svest ljubavi proširuje naše vidike, spajajući sve ono što izgleda nespojivo i tako nas uzdiže sve do božanskog jedinstva. To je ujedno i njen izvor.

Jedini način da čovek poseduje božansku ljubav u svom životu jeste da je ispoljava iz sebe. Često osobe koje su odrasle okružene ljubavlju, nisu

dovoljno svesne njenog značaja i ne umeju iskreno da je pružaju. Ostaju narcisoidne do kraja života. Onaj ko je nije imao, a umeo je da je stvori ni iz čega, ispoljio ju je iz sebe, zaista je upoznao veličinu ljubavi i uvek je ima u izobilju. Nikad je ne može izgubiti zato što je ima u sebi. Ne postoji drugi način da budemo okruženi ljubavlju, sem da je stvorimo. To je ono što se traži od nas.

Taj prelazak između nezrelog i pasivnog očekivanja, da nam ljubav bude bezuslovno data, kao i zrelosti zahvaljujući kojoj smo sposobni da je dajemo i aktivno pružamo bez obzira na teške okolnosti, bezuslovno, najvažniji je i najkritičniji prelazak. I za svakog pojedinca i za celo čovečanstvo.

Zapravo, razvoj ljudske civilizacije zavisi samo od toga: kako da uredimo svet po meri čovekovoju, i da to bude svet pun ljubavi.

RELIGIOZNOST I RAZVOJ CIVILIZACIJE

Razvoj čovečanstva treba posmatrati kao razvoj deteta. Dete ne može samo da rasuđuje i donosi odluke jer ne poseduje životno iskustvo. Zato mu je potrebna pomoć u razvoju, vaspitanje. Svaki roditelj zna koliko je strpljenja potrebno da bi se dete naučilo da iz razigrane mašte pređe u fizičku realnost. Da nauči konkretno da razmišlja, poveže konkretno sa apstraktnim, prestane spontano da žvrlja olovkom po papiru i nauči da pravilno ispisuje slova; da stvari složi na svoje mesto a ne da ih razbacuje.

Isto je i sa čovečanstvom. Ono se razvija na vrlo sličan način, uči se da stvara sve što je potrebno, da ispravno prepoznaje događaje i prirodne zakone. Religije su oduvek obezbeđivale takvu pomoć u vaspitanju naroda i celog čovečanstva. Imale su obrazovnu funkciju. Predstavljale su roditeljski autoritet, potreban ljudima.

Najstarije religioznosti su imale svoje tabue i plemenske zakone. Sve religije poseduju snažnu etičku komponentu, ali obrazovna funkcija religija najviše je primetna kod takozvanih etičkih religija, judaizma i islama. Najznačajniji sadržaj tih religija je obrazovanje vernika, davanje smernica šta treba da rade od trenutka kad se probude, pa sve do odlaska na počinak. Čak je utvrđeno i kakav odnos treba da zauzmu prema snovima; negde im je zabranjeno i da ih tumače. Regulisano je kako treba da se oblače i ponašaju u svakodnevnom životu, do najsitnijih detalja. Sve im je propisano: od jelovnika i mode, pa do najviših kosmogonijskih pitanja. Svi odgovori su zabeleženi u nekoj „svetoj knjizi“ i ne smeju se dovoditi u pitanje. Kazne za nepoštovanje su teške, tolerancija je minimalna. Ako prevaspitavanje ne uspe iz prvog pokušaja, sledi smrtna kazna. Za mlade i nezrele duše ovakva etička uputstva su bila neophodna.

Postoje i religijske prakse koje uređuju život i naprednijim i zrelijim dušama, kao što je hrišćanstvo u svim oblicima. Pored pravila za život koja su sužena i svedena samo na „deset zapovesti“, pruža se malo više slobode kad je reč o izboru garderobe i ponašanju, dok se psiha i dalje vaspitava putem dogme.

Sve je to ljudima pomagalo da vremena nauče da žive uređeno i skladno koliko je to moguće, a pre svega da se nauče radu, redu i disciplini. Takva

uređenost se odražavala na celokupno životno okruženje, pre svega na uređenje gradova.

Oduvek su postojali takozvani civilizacijski sukobi, a zapravo je reč o sukobima različitih stanja svesti po pitanju rada, reda i discipline, sposobnosti da se život uredi civilizovano i harmonično. Takođe, po pitanju potrebe izgradnje naselja i gradova koji su pogodni za kulturnan život i odraz su zrelog stanja svesti.

Takvi civilizacijski sukobi se vode i danas.

Možda niste obavešteni, ali ova planeta je predviđena za razvoj. Civilizacije i narodi koji ne učestvuju u razvoju materijalne i duhovne kulture, koji bi hteli samo da hiljadama godina vegetiraju na isti način dovoljan za udoban život, ili još gore, da žive na tuđ račun, neće se dobro provesti. Biće sprečeni u tome.

Razlog čovekove težnje da ne menja stvari, krije se ne samo u nezrelosti mladih duša već i u prirodi same duševnosti. Naime, duševni ljudi opažaju božansku svest na delu svuda oko sebe. Zato ne vide potrebu da bilo šta usavršavaju i menjaju. Oni vide da je samo Bog savršen, i samo se njemu predaju. Skloni su da sede po ceo dan u hladovini i piju čaj u pauzama između molitvi (dok su žene prinuđene stalno da rade). Zato im je potrebna prinuda i prisila da bi se pokrenuli na rad, red i usavršavanje materijalnog okruženja. Problem je što pri tome prisila može da upotrebi rat i oružje kao krajnju meru, kao i to što se lenjivci takođe brane oružjem pozivajući se na svog Boga koji im je rekao da ne treba ništa da rade. Po njima, On sve odlučuje i samo njemu treba da se predaju. O tome smo već govorili. Pri tome je najvažnije pronaći pravu ravnotežu i meru da se usled prejake prisile i prinude ne bi izgubila duševnost, svest duše, jer je bez nje sve uzaludno. Celokupan rad na ovom svetu se izvodi samo zato da bi božanska svest naših duša što bolje izrazila svu svoju kreativnost.

Zapravo, većina problema na ovom svetu postoji zato jer nije nađena prava mera i ravnoteža između raznih oblika prinude i ispoljavanja duševnosti.

Sistemi prinude usmereni ka razvoju ljudi, institucionalizovani su u nekim najvećim religijama.

Na prvom mestu je Rimaska crkva ili katolicizam, zatim protestantske crkve.

Uticaj religije na materijalni razvoj i rad mogu slikovito da opišem iz vlastitog iskustva, koje će svima biti razumljivo.

Jedan letnji odmor proveo sam u Parizu početkom osamdesetih godina prošlog veka. Lutao sam gradom i tako sam se našao i na Ajfelovom tornju. Na drugoj platformi sam čekao da uđem u lift, i za trenutak me je zbunila grupa turista koji su se tiskali oko mene, pa sam zastao na ulaznim vratima da ih propustim. Stariji gospodin u uniformi, koji je brinuo o kretanju lifta, zgrabio me je i uvukao u lift baš u trenutku kada su se gvozdena vrata zatvarala. Spasao me je, da me teška vrata ne priklješte. Ne znam kako bih završio da se to dogodilo, i mislim da tad nije bilo senzora na vratima lifta za automatsko blokiranje, ali sigurno ne bih dobro prošao. Zahvalio sam se gospodinu na pomoći dok su mi se ostali turisti smejali.

Sad, kad opisujem svest o neophodnosti rada, ne mogu a da se ne setim tog gospodina koji je bio na svom radnom mestu, neprimetan, ali je u pravom trenutku energično uradio šta je trebalo. Do tada sam živeo bezbrižno, opušten, u udobnim uslovima, čitao sam poeziju i filozofiju, nisam bio zaposlen i nikad nisam razmišljao o takvim detaljima vezanim za rad i odgovornost. Taj događaj mi je otvorio oči i potpunije sam doživeo ceo grad. U bazilici Svetog srca (Sacre Coeur) na Monmartru naježio sam se od hladnoće njenih mračnih zidina (tada je bilo mračno), od asketskih drvenih klupa dok sam slušao govor sveštenika. Ali odmah tu, ispred bazilike, uživao sam u cvetnoj aleji i hranio vrapce iz ruke. Bio je to veliki kontrast između unutrašnjosti crkve i spoljašnjeg okruženja celog grada. Svaki detalj u gradu je umetnički osmišljen, svaka klupa, svetiljka i most bili su posvećeni kreativnosti i lepoti, ništa nije bilo samo radi funkcije, u svemu se ispoljavao inteligentan dizajn. Sam Ajfelov toranj ne služi ničemu, funkcionalno je besmislen i predstavlja najveću i najnepotrebniju stvar na svetu. Ali on je najprivlačnija turistička destinacija na svetu upravo zato jer je sazdan da bi proslavio nevidljivi smisao, estetiku, i težnju ka visinama. Njegova konstrukcija je savršeno postavljena sa ciljem nadilaženja zemljine gravitacije. Taj toranj je skulptura koja svojom vertikalnom kompozicijom izražava težnju nadilaženja uslovljenosti ovog sveta, a to je ono što nazivamo kulturom. To je najveći umetnički predmet na svetu.

Notr Dam je takođe unutra bezličan i hladan, samo zidine koje otkrivaju nevidljivu genijalnost arhitekture. Ali spolja izaziva divljenje u sklopu okruženja celog grada. Taj grad kao da najbolje izražava spoj svesti i

postojanja. Bar težnju ka tome. Gradovi su mesta gde se ukrštaju putevi, ljudi, iskustva i informacije, gde se svest o postojanju kolektivno razvija i usavršava. To je definicija građanske kulture.

Na istoku Evrope sve je suprotno. Pravoslavne crkve su iznutra veličanstveno uređene, sveštenici su maksimalno ukrašeni, sadržaji iz Biblije su na svim zidovima slikovito prikazani u velelepnim freskama, crkveni obredi su veličanstveni – a okolina je često neuredna i zapuštena. Oko crkvi je najčešće samo blato. Uređenje gradova i redovno održavanje građevina i puteva nije postalo deo kulture svakodnevnog života, red i zakon po kome se živi. Groblje Per Lašez (Père-Lachaise) u Parizu savršeno je uređeno kao mali grad, dok su pravoslavna groblja neuredna i blatnjava. Takav je i najveći broj gradova jer je takva i radna kultura vernika. Svakako da ima lepih gradova i trgova, ali ako zađete malo izvan centra, Moskve na primer, videćete ružna mesta za život. Ono što je izgrađeno da bi bilo korisno ne održava se redovno. Zapravo, sve što je u Rusiji i Istočnoj Evropi stvoreno pozitivno i po savremenim standardima, od arhitekture do društvenog uređenja, stvoreno je pod uticajem Zapadne Evrope. Nažalost, nedovoljno. Na primer, u Rusiji nedostaje vladavina prava. Za razliku od anglosaksonskog precedentnog i kontinentalnog prava, u Rusiji i danas vlada intuitivno pravo. To znači da postoje pisani zakoni ali svi znaju da ne moraju da ih poštuju, i postoje nepisani zakoni koje svi poštuju jer znaju da iza njih stoji prava moć.⁴¹ U Kini nema ni toga.

⁴¹ Svest duše kod Rusa je ogromna, kao i njihove zemlja. Zato su oni sposobni za najveće podvige u korist čovečanstva, najgenijalnija ostvarenja. Međutim. Ona je takođe i nesvesna sebe same, kao i prave prirode ovoga sveta. Zato je jednako problematična za ovaj svet i civilizaciju, nekontrolisana i zato ponekad i destruktivna. Svoje nerazumevanje ovoga sveta često utapa u alkoholu. Pre boljševičke revolucije, koju su izveli zapadni masoni i cionisti, Rusija je bila prepuna pseudo-hrišćanskih sekti najmračnijeg tipa, koje su svoju suštinu zasnivale na otporu prema svakom civilizacijskom razvoju. Boljševička revolucija je bila najveće zlo koje se dogodilo ruskom narodu, ali da nje nije bilo danas bi oni bili u još goroj situaciji, a zbog njih i ceo svet. Boljševička i komunistička diktatura je spustila njihovu svest na ovaj svet, sprovela je materijalizaciju svesti duše na najgrublji način. Naravno, opravdano je

Tamo je komunistička partija pomoću feudalnog mentaliteta nametnula digitalno robovlasništvo. U Indiji skoro svaki šalterski službenik sebe smatra gospodarom karme svih klijenata. I sam sebi određuje radno vreme. Dok čekaju na suđenje, mnogi borave u zatvoru duže od kazne koja je predviđena za njihov prestup.

Na Istoku se prevelik naglasak stavlja na simbolična izražavanja vere, a premali na kulturu sveg ostalog života.

Kod muslimana je to još više izraženo. Džamije su izgrađene sa ogromnim trudom, kamene rozete kao da su nastale direktno iz imaginacije majstora, dok se ulicama najvećih islamskih gradova slivaju fekalije; nemaju kanalizaciju. To što je negde danas imaju, samo je zahvaljujući uticaju Zapada. Na takvim mestima, možete da se zarazite koksaki (coxsackie) bakterijom iz vode, čak i u najboljim hotelima (bio sam svedok takvom slučaju).

Dalje, na Istoku, ovaj raskorak između verskih ideala i kulture svakodnevnog života još više je izražen. Indija je verovatno najbolji primer negativnog odnosa religioznosti i kulture življenja. U njoj su religioznost i kultura življenja maksimalno izraženi u sasvim suprotnim pravcima, kao da jedno postoji za račun drugog. Tamo ne samo da nemaju kanalizaciju već nemaju ni klozete. (Tek nedavno su počeli da ih grade.)

Uređenje životne okoline u nekim religijama i kulturama još uvek nije ni otpočelo, negde se ne nazire ni u vidu ideje, još je daleko od toga da i ono postane umetnički obrađeno. To je zato jer religioznost nije ispravno shvaćena niti primenjena. Bog se odvaja od sveta i svet od Boga. Samo kad čovek bude svestan njihovog jedinstva, živeće kao u raj, u Jelisejskim poljima.⁴²

Svaki poslodavac zna o čemu ovde govorimo, koliko je teško pronaći dobrog radnika, a još teže naterati ga da uvek dobro radi.

pitanje da li je tako grub način bio potreban, ali, nažalost, nigde nema dugmeta za fino podešavanje tako velikih svetskih procesa.

⁴² Ovde govorimo o oblikovanju mentaliteta putem religioznosti, čemu nas religije uče. Rezultati tih učenja su očigledni na svakom koraku. O tim rezultatima ovde je reč.

Da ne bude zabune, ovde ne govorimo o primitivizmu već o nezrelosti mladih duša. One su često pozitivne, takvi ljudi su često veseli i razigrani, spontani i srdačni, ali su kao mala deca i teško ih je naterati na red, rad i disciplinu.

Postoje dva razloga zašto se kod ljudi nisu razvili red, rad i disciplina. Prvi leži u karmičkoj nezrelosti i za nju nema leka. Oni su jednostavno primitivni i ne mogu ništa da nauče. Međutim, postoje i zrele duše koje se teško prilagođavaju redu, radu i disciplini koja je potrebna za izgradnju ovog sveta. Upravo zato jer su duševniji, bliži svesti duše, bezbrižniji su i nemarniji. Oni bi se radije igrali i zabavljali već nešto naporno radili. I kada rade, teško ih je naterati na disciplinu, poštovanje etičkog kodeksa. Oni na radnom mestu mešaju privatno i poslovno ponašanje. To često deluje opuštajuće i pozitivno na atmosferu, ali i ugrožava efekte rada. Treba razlikovati takve duševne osobe koje su kao deca, od onih prvih, karmički nezrelih, koji jednostavno nemaju umnog potencijala za rad i stvaranje, koji nisu u stanju ni svoju kuću da izgrade kako treba. Ljudi koji imaju svest duše ali ne i disciplinu, vrlo često su genijalni i kreativni. Ali to su usamljeni slučajevi, ne i masovna pojava. Veoma ih privlači disciplina i stvaralački rad.

Svrha radne discipline je u tome se individualna svest naprednih duša što više proširi na kolektiv da bi se kontrolisala spontanost koja je odlika svih mladih i nezrelih bića.

Pri tome je najvažnije pronaći ravnotežu između ispoljavanja duševnosti i potrebe za disciplinom. U ranim fazama kapitalizma, odrasli (pa i deca) su morali pakleno da rade. Vremenom su se uslovi rada usavršavali i poboljšavali, ali još uvek nisu dostigli idealnu ravnotežu da bi se zadovoljile potrebe za radnom disciplinom i da to bude na korist ljudima. Tu ravnotežu je svakako teško postići, ali ona mora da bude ideal.

Kultura uređenja životne okoline kroz rad, red i disciplinu je osnovna odlika katolicizma. Poznato nam je kako izgledaju katoličke škole.

Problem postoji i u Zapadnoj Evropi, u središtu kultura koje su posvećene civilizacijskom razvoju. One odlaze u drugu krajnost. Nezrelost mladih duša nadomeštavaju preteranom disciplinom, što je primetno u kulturi Anglosaksonaca i protestanta, Nordijaca i Germana. Materijalna kultura je kod njih najrazvijenija ali im zato manjka duševnosti i srdačnosti. Ti ljudi su hladni i pragmatični, međusobno su maksimalno

otuđeni i sve usamljeniji. Duševnost se kod njih najviše ispoljava kroz literaturu, filmove,⁴³ i donekle kroz porodične odnose.

Potreban je utilitarizam i pragmatizam da bi se rad dobro organizovao, da bi svako prihvatio svoju ulogu i odgovornost u podeli posla. Međutim, ako se u potiskivanju spontanosti i duševnosti ode u krajnost, sam rad postaje besmislen jer više ne služi čoveku, već čovek ropski služi radu, vlasnicima kapitala, korporacijama koje ga ne razlikuju od običnog alata, koje gaze sve što je ljudsko da bi ostvarile cilj koji nije u interesu ljudi.

Civilizacija bez duše ubija ljude i celu prirodu.

Pa ipak, takav pritisak je na Zapadu kristalisao pitanje svesti duše, odnosno tajne života. Danas se o svesti duše na Zapadu govori kao nikad ranije u istoriji, povezuje se kvantna fizika s duhovnošću. Neki od najvećih zagovornika sinteze drevnih znanja i duhovnosti s novom naukom su: Michael Talbot, Lynne McTaggart, Dr. sc. Amit Goswami, Bruce H. Lipton, Gregg Braden, Rupert Sheldrake, Fritjof Capra, Neale Donald Walsch, Eckhart Tolle... U njihovim rečima nazire se suština religioznosti izražena savremenim jezikom nauke, i to na način koji potpuno uklanja međusobnu otuđenost ljudi, kao i od svesti duše.

Suština celog ovog problema je da se uspostavi ravnoteža između reda i haosa.

Duševni ljudi su predstavnici transcendentalne svesti duše, a ona se zasniva na slobodi i kreativnosti. Zato je njima teško da se prilagode redu, radu i disciplini. Kreativnost nikad ne izvire iz reda već iz slobode, nereda, haosa. Red i kaos su oduvek postojali i smenjivali se, kao jin i jang. Život se sastoji iz nepredvidljivog i predvidljivog, poznatog i nepoznatog. Haos nije destrukcija i zlo već delovanje slobode koja omogućava kreativnost, nove ideje. ***Redu je potreban povremeni kaos da bi bio kreativan red. Haosu je potreban red da ne bi postao destrukcija i negacija života.*** Red i kaos

⁴³ Ovde se možemo podsetiti likova iz popularne serije Twin Peaks, Lucy Brennan (Kimmy Robertson) i Deputy Andy Brennan (Harry Goaz) i postaviti sebi pitanje da li je David Lynch njihove likove namerno prikazao kao nespretno karikature da bi kroz umetnički izraz istakao otuđeni, pragmatični svet gde su iskrenost i dobrota neuobičajeni, ili da bi se samo narugao prostodušnosti i iskrenosti takvih likova.

su Alfa i Omega života. ***To se događa na ovoj planeti u ljudskom društvu, u vremenu i prostoru.*** Postoje ljudi, kulture i civilizacije koje donose red i razvoj, i ljudi, narodi koji stvaraju haos. Takođe se smenjuju vremena u kojima vladaju red i haos. Postoje oblasti na zemlji u kojima vlada red, kao i one u kojima vlada haos. ***Jedni su potrebni drugima.***

Lako je uočiti da se istinski duševni ljudi lako prilagođavaju redu i radu i da u rad unose najviše kreativnosti. Sami uviđaju da im red pomaže da svoju duševnost kreativno izraze kroz rad.

Stoga, glavni zadatak razvoja sveta je da se duševnim ljudima pomogne da se nauče redu i radu, a ne da se samo sprovodi diktatura discipline po svaku cenu, kao što je elita to do sada radila na Zapadu.

Vaspitanje naroda ne mogu da sprovode samo crkve odnosno religije, potrebno je da se obuhvati i svetovan život ljudi. Svetovnu oblast vaspitanja, preko prinude i prisile, preuzeli su aristokratija i tajna društva. Aristokratija ističe ideju da je ljudima potrebno dati primer pravog ponašanja i izgleda, model na koji će se ugledati. Zato su oduvek idealizovani kraljevi, prinčevi i princeze. On su, bar u početku, bili ideali na koje ljudi treba da se ugledaju. Međutim, neki od njih su danas zaboravili svoju pravu svrhu i postali su samoživi degenerici koji i dalje paradiraju u svečanim nakićenim odelima kao u srednjem veku. Njihova edukativna uloga je odavno izgubljena i svela se na rituale i parade. Oni su danas idoli mediokritetima.

Ipak, nešto korisno su uspeali da urade. Na primer, izgled i razvoj savremenih gradova delimično dugujemo njima. U viktorskoj Engleskoj je počela izgradnja višespratnih zgrada sa stanovima, toaletima (koji su, doduše, u početku eksplodirali zbog nakupljanja gasova i užasno smrdeli, ali se neki Lord dosetio kako to da reši pomoću zakrivljenih cevi), stepenice nekad nisu bile ujednačene, pa su se ljudi saplitali i lomili vratove; i to su usavršili. Oni su pokrenuli industrijalizaciju i razvoj savremenog sveta. Ekonomsko uređenje, koje je pod kontrolom aristokratije koja je vlasnik svih korporacija i banaka, takođe je oblik prinude i prisile, još uvek je daleko od humanosti i poštenja, ali bez slobodnog tržišta i konkurencije roba, usluga i kapitala, ne bi bilo razvoja savremenog sveta.

Uloga etičkih religija je takođe vremenom pretrpela promene. S razvojem civilizacije, one se nisu menjale i tako su postepeno došle u nesklad s vremenom. Etika je u religijama imala zadatak da ljude obuč

normalnom ponašanju i životu. Kada su se dovoljno kolektivno uzdigli, postali svesni šta treba da rade a šta ne, te religije su se pokazale kao prepreka daljem razvoju.

Ono što najviše karakteriše savremeno doba je razaranje starih religijskih koncepata i usvajanje novih običaja življenja. Globalizam je nastao informativnim povezivanjem čovečanstva preko interneta. Internet je srušio stare oblike religioznosti. Učinio ih je nepotrebnim. Pre svega, time što je izneo na površinu sve one laži i skrivene podvale kojima se služio najveći broj religijskih institucija. Pred informacijama danas ne stoje fizičke prepreke, kao što je to bilo nekad.

Naročito su na udaru konzervativne religije, islam, judaizam i pravoslavlje. Nezrelim pojedincima su ranije pružale pravo utočište i sigurnost, učile su ih, ali danas su količina znanja i dostupnost informacija učinili da ljudi mnogo brže mogu da se obučavaju i osveščuju sami. Tako da sami postaju svesni šta treba da rade a šta ne. Nije im potreban neki semitski Bog da im naređuje.

Sledeću stvar je veoma važno razumeti: te religije su privlačne jer pružaju prividnu sigurnost i utočište nesigurnim i slabim osobama, mladim dušama. Nije potrebno da brinu ni o čemu, sve im je dato u vidu odgovora i pravila ponašanja. Samo je dovoljno da im se predaju, kao u islamu i judaizmu. Međutim, kad ove religije prekorače rok svog trajanja, onda postaju zatvor koji sprečava dalji razvoj.

Upravo se danas odvija sukob između zapadne svetovne civilizacije koja zagovara potpune slobode, i islama, pravoslavlja, pa i ortodoksnog judaizma, koji sigurnost pružaju preko tradicije. Ali njihova sigurnost je mehanička i sprečava razvoj ljudske svesti kojoj je potrebna sloboda da iskusi sve što može da se iskusi. Mlade duše se plaše takve slobode, možda i s razlogom jer osećaju da će tako lako kliznuti na stranputicu. Zato im je potrebna sigurnost tradicionalnih religija u kojima im je propisano sve što treba da rade tako da ne moraju da se muče i razmišljaju svojom glavom. Ali takva sigurnost ne može večno da traje jer će postati večna prepreka ljudskom razvoju.

Da bi se mlade duše naterale da izađu iz zone komfora koju pružaju tradicionalne religije i njihova diktatura etike, potrebna je sila. Nadajmo se ne i treći svetski rat.⁴⁴

Čovekov razvoj počinje najpre od pasivnog učenja o tome šta je ispravno a šta nije, a potom sposobnosti da sam, svojom svešću, bude ispravan. On to može da bude samo ukoliko se poveže sa svešću višeg uma i svešću duše. Tada dobija punu slobodu da deluje sam, u skladu sa svojom voljom, jer samo tako može da usavrši svoju volju i znanje, suočavajući se sa posledicama svog delovanja. Kada se usavrši kroz slobodu delovanja, povezuje se sa božanskom svešću.

Nikada se čovek ne može povezati sa božanskom svešću slepo sledeći neki autoritet, jer tad nema svoju volju.

Čovek će biti istinski slobodan tek kada kroz povezanost sa višim umom stekne svoju volju, i to potpuno ispravnu volju. Božanska svest tada može nesmetano kroz čoveka da deluje na ovom svetu, jer je njegova volja potpuno usklađena s božanskom. Bog deluje slobodno samo kroz slobodnog čoveka čija volja je usklađena s njegovom.

Ključni uslov za ispoljavanje svesti duše na ovom svetu jeste sloboda delovanja, sloboda da čovek sam po sebi bude svestan šta da radi i da sam donosi odluke. Tako se ispoljava svest duše. Tako se preko svesti duše ispoljava sama božanska svest. Nikako drugačije. Zbog toga Novo doba i globalizacija insistiraju na svim slobodama i pravima čoveka.

Tako dolazimo do toga da ključni cilj svih religija ne može da bude ostvaren u samim religijama. One moraju da nestanu u svetovnom životu, a svetovan život ne sme da bude razuzdan i divalj, već pravi i dostojan produžetak religijskih ideala i težnji. Svetovan život treba da pruži slobodu potrebnu svakoj individualnoj duši da izrazi sebe, ali na ispravan način.

Prva faza svetovnog života je razuzdanost, sloboda radi slobode i to najnižih nagona, buntovno rušenje svih ograničenja koja je nametala

⁴⁴ Takav program vaspitavanja otvoreno je izneo Albert Pajk u svom delu „Moral i dogma“ (Albert Pike: *Morals and dogma*) još 1872 godine. U pismu Đuzepeu Maciniju (Giuseppe Mazzini) detaljno je opisao Prvi i Drugi svetski rat i treći rat protiv muslimana, u kome će da stradaju i ortodoksni Jevreji. On je i danas vodeći programer američkih masona.

religija. To ja naša sadašnja faza razvoja. Viši oblik svetovnog života će nastupiti kada se sloboda i svest ispravno budu razumele, dobile ispravno usmerenje, ka smislu postojanja, isto ono kome su religije nekad težile u svom najboljem izdanju.

Dakle, svetovan život mora da bude nadogradnja religijskom, da omogući ostvarenje cilja religija, a religijski da bude oslobođen svih granica u veri i dogmi i tako bude identičan idealnom svetovnom životu.

Kad religijski i svetovni život postanu savršeni, uopšte se neće razlikovati.

Dok se to savršenstvo ne dogodi, biće sukoba jer taj proces nije bezazlen niti jednostavan, prilično je spor jer je ljudi puno, a svest im je na različitom nivou. Neko vuče napred a neko nazad, uvek postoji neko ko ima bolje rešenje. Ali ako to rešenje zasniva na 'boljem' tumačenju 'svetih spisa', umesto na boljoj svesnosti samog sebe, onda to samo produbljava sukob.

Možda će ovaj priručnik pomoći da se bolje razume i uskladi ova velika promena koja je u toku i nije završena.

DEMONIZAM I DOKTRINA PROBUĐENJA

Moramo izričito podvući razliku koja postoji između autoritarnog ali i edukativnog demonizma – koji se prepliće kroz niže oblike judeo-hrišćanske tradicije i sve njene sekte, kao i sve mnogobožачke paganske religije. Pod njima se podrazumevaju doktrine probuđenja u koju, pored ranog budizma, spadaju sânkhya, (Patanđalijeva) joga, (filosofski) taoizam i ezoterične tradicije sufizma.

U edukativni demonizam spadaju sve religijske tradicije koje se zasnivaju na ritualima, na institucionalnom i dogmatskom tumačenju otkrovenja koja su dobijena spolja, od viših, 'božanskih' sila ili prorokovanjem. Takođe su to autoritarne i dogmatske tradicije, kao i one koje sadrže bilo kakav oblik žrtvovanja, prinošenja žrtava, pravog ili simboličnog, ili se bave nametanjem mentaliteta žrtve. Sav taj demonizam koriste vladari u svom delovanju pri maksimalnom natezanju Omega tačke.

Doktrini probuđenja pripadaju sve prakse koje čoveka navode da se sam probudi iz nesvesne prirodnosti i oslobađaju ga od neznanja i robovanja čak i najvišim silama prirode. To su prakse koje se prenose neposredno i lično, jer ga osposobljavaju da sam iskusi prisustvo božanske svesti. Doktrina probuđenja se, dakle, zasniva na duhovnosti koja je isključivo rezultat čovekove lične zrelosti. Takva se duhovnost, koja je svojstvena samo zreloj ličnosti, s pravom može smatrati autentičnom i jedinom koja je primerena čoveku, koja je humana. Demonizam se, nasuprot tome, zasniva na uticajima koji čoveku pristižu spolja, nametnuti su mu od strane neke „više sile“ i koje on mora da prihvati kolektivnom imitacijom, dresurom ili na silu. Takva „duhovnost“ je pseudoduhovnost i sve religije zasnovane na njoj su pseudoreligije. Istorija, koja je prepuna ratova vođenih između takvih religija, najbolji je pokazatelj nehumanog karaktera takve „duhovnosti“.

Doktrini probuđenja pripadaju one istine koje se otkrivaju ličnom zrelošću i radom na sebi, uvek na jedinstven način. U demonizam spadaju sve 'istine' koje su pristigle spolja kao gotove i nepromenljive, kao zakon

koji se svima kolektivno nameće (takve 'istine' najčešće diktira neki drakonski Bog).

Doktrina probuđenja (budizam) poziva čoveka da bude svestan najviše stvarnosti, jer smatra da on to može da bude. Ona čoveka čini aktivnim učesnikom u ostvarenju božanskog smisla. Demonizam čoveka čini pasivnim i negativnim kroz osećanje krivice i greha, uči da je čovek „iskonski grešan” i stoga nesposoban da bude svestan najviše stvarnosti, već samo njen sluga ili rob. Pod stvarnošću se tu podrazumeva samo ono što neki viši entiteti i autoriteti prikazuju kao stvarnost, što uvek pristiže spolja, pripremljeno, a zatim se zapisuje i uči napamet kao tradicija, dogma ili zakon.

U tome je, dakle, osnovna razlika između demonizma i čovekove autentične duhovnosti. Demonizam se uvek ropski prima spolja i prenosi tradicijom i institucijom (crkvom), dok se autentična, čovekova duhovnost ispoljava samo individualno. Ona se stvara procesom individuacije, odlikuje je lična zrelost (tj. zrela ličnost), neposredan doživljaj i celovito učestvovanje u najvišoj stvarnosti postojanja i smisla. Demonistička vera je uvek determinisana nacijom (plemenom) i teritorijom, njena se tradicija ne razlikuje od nacionalizma. Zato je demonistička „duhovnost” uvek nasilna i isključiva, dok je duhovnost probuđenog univerzalna i kosmička. Uvek je nežna i s ljubavlju prihvata svakoga, bez obzira na verska (i ostala psihomentalna) ubeđenja. Ona opaža i voli samog čoveka, a ne njegove metafizičke iluzije. Stvarnost se ispoljava kroz probuđenog čoveka, koji zrači njenom duhovnošću kao zvezda svetlošću, ispoljava je humorom i slobodom, dok demonistički vernik uvek izgleda kao sluga ili rob, a u najboljem slučaju kao advokat 'Božje istine' ili političar. On 'stvarnost' prihvata samo umom, uči napamet ono što misli da je stvarnost, dok je probuđeni postao stvarnost koja je ishod samog bića, svakog čoveka i sveg života (Luka, 17:20–21).

Isusovo učenje spada u doktrinu probuđenja, ali je naknadno, osnivanjem crkve, pretvoreno u demonizam. Ovde je važno znati da prva tri nivoa svih velikih religija (judaizam, hrišćanstvo, islam i mahajana budizam) pripadaju demonizmu, dok njihovi viši, ezoterični nivoi, upućuju na probuđenje (mistično nadilaženje svega).

Oba oblika su jedna drugom potrebna. Sve ima svoj razlog postojanja.

Svi mi konstantno brkamo ova dva oblika postojanja, učenja i delovanja. Nekada smo opsednuti, a nekada smo budni i razboriti. U suštini,

demonizam i probuđenje su samo dva stanja svesti, pasivno i aktivno. Jedno iskušava i podstiče drugo, kao Alfa i Omega. Stoga je demonizam i probuđenje najispravnije posmatrati kao Alfa i Omega naše svesti i religioznosti.

RELIGIOZNOST, FOLKLOR I CRKVE

Nemogućnost razlikovanja demonizma od doktrine probuđenja otežano je i uticajima tradicije i folklora.

Pretvaranje religijskog iskustva u (nacionalnu) tradiciju je najniži oblik življenja tog iskustva. To je folklor, a ne duhovnost. Mnoge 'religiozne' osobe danas poistovećuju nacionalnu mitologiju, magijski ritualizam i folklor s religijom kojoj po rođenju pripadaju. Tradicija je uvek imitacija i kao takva predstavlja najniži nivo iskustva postojanja. Ona je prirodan način regulisanja ponašanja nesvesnog čoveka, pomoću koga mu stavlja do znanja da je određeno ponašanje, verovanje pa i način oblačenja, provereno vekovnim iskustvom i stoga osigurano od grešaka. Stalno ponavljanje takvog modela stvara naviku i obrazac na osnovu koga čovek stiče svoj identitet u svetu i društvu.

Sve tradicije (verske i društvene) postoje u onoj meri u kojoj čovek nema identitet o sebi u samom sebi, svom Sopstvu, u svesti duše koja otkriva postojanje kakvo zaista jeste.

Čovek sebe ne spoznaje kao jedinstvenu ličnost u univerzumu sve dok mu je um spontano okrenut spolja i opčinjen objektima. Zato, do maglovite svesti o svom postojanju dolazi posredstvom spoljašnjih kalupa sazdanih tradicijom, a to su pre svega jezik i verovanja, zatim teritorija, pleme, nacija, sve do tradicionalne odeće.

Što su ljudi manje integrisani kao individue i celovite ličnosti, više su identifikovani s nacijom, plemenom i tradicijom.

Koliko manje poseduju sebe, toliko im je potrebna spoljašnja identifikacija po nekom tradicijskom obrascu.

Što manje vide sebe kao ljudska bića, podobna božanskoj svesti koja sve daje, više se međusobno sukobljavaju zbog razlika u veri i tradiciji.

Divno je videti ljude iz različitih tradicija koji se međusobno poštuju i vole. Oni na najbolji način pokazuju svoju ljudsku prirodu, svoju dušu.

Duhovna evolucija se kreće ka čovekovoј sve neposrednijoj samospoznaji, ka oslobađanju od kalupa tradicijskog uslovljavanja.

Međutim, tradicije su se oduvek lako pretvarale u institucije.

Pored fizioloških potreba, ljudi poseduju jednako snažnu potrebu i za duhovnim smislom. Nju na kolektivnom planu ispunjavaju institucionalne

religije, crkve. Ključni elementi života, kao što su rođenje, venčanje, smrt, datumi od istorijskog značaja za naciju (verski praznici) moraju da se povežu sa višim, kosmičkim aspektom, da bi im se dao duhovni smisao. Taj posao obavljaju verske institucije kroz simbolične obrede i rituale, jer ***simbolična i ritualna imitacija su jedini način da se na kolektivnom planu zadovolji privid duhovnog ispunjenja.***

U piramidalnoj strukturi društva, njenu donju, najširu osnovu, tj. najveći procenat, čine oni koji ne mogu neposredno i lično da spoznaju duhovne istine, već njihove duhovne potrebe mogu biti zadovoljene samo na simboličan način, obredom i kolektivnom imitacijom. Crkve zadovoljavaju te potrebe, one se u potpunosti sastoje od simbola i rituala. Stoga su crkve institucije društveno-političkog karaktera, a ne duhovnog. Crkva je servis za usluge građanima i za njihovu manipulaciju, a ne duhovna institucija. Kao takav servis ona je vrlo značajna i potrebna; ogroman broj ljudi ima koristi od nje, ako ni za šta drugo, ono bar zbog inspiracije duhovnošću, održavanja vere i podsećanja na etiku i moral.

Istinsko duhovno ostvarenje moguće je samo kao lično iskustvo, nikada kolektivno. Otuda proističu sve zablude oko tumačenja duhovnih istina, jer su se one povezivale sa crkvom koja sa njima nema ništa. Crkva samo koristi termine koji se odnose na duhovnost, i to isključivo na ritualno simboličan način, a nikad suštinski. Otud zabluda da se ona bavi samom duhovnošću.

Dokaz tome su svi verski ratovi iza kojih su uvek stajale institucionalne crkve, ako ne rečima, onda uvek delima. Snažne individue, koje su dolazile do ličnog duhovnog iskustva, uvek su bivale u sukobu sa crkvom. Crkve su oduvek proganjale one koji su se povezivali sa istinskom duhovnošću (gnostici, Majstor Eckhart, Jakob Beme, Đordano Bruno⁴⁵...). S druge strane,

⁴⁵ Đordano Bruno je spaljen na lomači 17.02.1600, zato što je u svome delu „O uzroku, principu i jednom“ (Cause, Principle and Unity) tvrdio: „Dakle, svemir je jedan, beskonačan, nepomičan. Kažem da je apsolutna mogućnost jedna, jedan je akt, jedna je forma ili duša, jedna je materija ili telo, jedna je stvar, jedno je biće, jedno je najveće i izvrsno koje ne može da se shvati i zato se ne može definisati i odrediti, a time je beskonačno i bezgranično i, prema tome, nepomično. Ne menja mesto, jer ne postoji ništa van njega gde bi se mogao preneti, jer je on sve. Ne rađa, jer ne postoji drugo biće, koje bi on mogao želeći ili čekati, jer ima u sebi sve što postoji.

oduvek su bile povezane s vladarima i kolektivnim interesima. Iako u okviru crkve pored egzoteričnog postoji i ezoteričan aspekt izražavanja duhovnosti (monaštvo), ono je kontrolisano i dozvoljava se samo kao privid i imitacija. Ni tu nije dozvoljena nezavisnost duhovne spoznaje i njeno lično ispoljavanje – a ona se uvek lično ispoljava, tj. samo kroz nezavisnu ličnost.

Institucionalne religije (crkve) postoje u onoj meri u kojoj su ljudi nesvesni, i u toj meri su potrebne za kultivisanje ljudi očuvanjem tradicije, ali ne tako što će ih učiniti svesnijim, već dovoljno zauzdanim i kontrolisanim. Zato se religije i sastoje uglavnom od zakona i zabrana. Tradicija ne menja ljude, već ih održava ukalupljenim. Međutim, i to je dobro za njih.

Institucionalna crkva kao tradicija je protivmera nesvesnoj čovekovoј razuzdanosti, i samo zato je dobra. Ona uvek postaje zlo kad sebe proglašava 'duhovnošću' – jer se tad kolektivnim i nacionalnim

Ne raspada se, jer nema ništa drugo u šta bi se pretvorio, jer je on sve. Ne može da se smanji ili raste, jer je beskonačan, i kao što mu se ne može dodati, tako se od njega ne može ni oduzeti, jer beskonačno nema delove koji bi se mogli meriti. On se ne može drugačije postaviti jer nema spoljne stvari koja bi mu smetala i koja bi izazivala u njemu neku naklonost. Sem toga, pošto obuhvata sve suprotnosti u svom biću u jedinstvu i u skladu, i ne može imati nikakvu naklonost prema drugom i novom biću ili nekom drugom načinu postojanja; on ne može biti podložan nikakvoj vrsti promene, niti može da ima suprotnosti ili nešto različito od sebe što bi ga izmenilo, jer je u njemu sve skladno. On nije materija jer nije uobličeni niti se može uobličiti; nije završen, niti se može završiti. Nije forma, jer ne obuhvata niti oblikuje nešto drugo, pošto je on sve: najveće, jedno, univerzalno. On nije merljiv, niti je mera. Ne obuhvata sve, jer nije veći od sebe, nije obuhvaćen sobom, jer je manji od sebe. Ne upoređuje se, jer nije nešto i nešto drugo, već jedno i isto. Pošto je isto i jedno, on nema u sebi biće i biće; i kako nema biće i biće, nema deo i deo; i pošto nema deo i deo, nije složen. On je do te mere granica da nije granica; do te mere forma da nije forma; do te mere materija, da nije materija; do te mere duša, da nije duša; jer je on bez razlike sve to, i zato je jedno – svemir je jedan.“

interesima, koji sačinjavaju crkvu, pridaje duhovni značaj, što je apsurd koji uvek vodi u nasilje i genocid.

Sve religije (osim ranog budizma), a posebno judeo-hrišćanske, služe vladarima za kontrolu i manipulaciju ljudima. Ali od tog zla jedino je veće zlo da nesvestan čovek bude pušten da radi šta hoće. Na taj način, indirektno, vladari pomažu nesvesnom čoveku – ne toliko da postane svestan, koliko da ne pravi štetu.

RELIGIOZNOST I VREME

U svom izvornom obliku religioznost je svet videla kakav on istinski jeste, kao večnu sadašnjost. Zato je vreme merila ciklično, prema godišnjim dobima, i slavila obnovu života. Osnova religioznosti je bilo sunce, a smena godišnjih doba je bilo stožer religijskih aktivnosti i svetkovina. Zato je osnovni simbol bio kukasti krst koji je prikazivao smenu godišnjih doba.

Osnovna uloga judeo-hrišćanstva je da nadiđe ciklično obnavljanje uloge vremena i postavi ga u istorijsku linearnost ka cilju, a to znači da ga učini svesnim. Samo zahvaljujući hrišćanskom Zapadu ustanovljeno je jedinstveno merenje vremena svuda u svetu.

Vreme je osnovni modus postojanja na ovom svetu i zato svest o vremenu predstavlja osvešćenje bića. Ako se vremenski proces periodično mehanički obnavlja, ostaje nesvestan i nije moguće dovršenje dozrevanja postojanja kroz svest. Uostalom, ništa se ne može proizvesti ako se uvek ponavlja neki segment procesa proizvodnje, niti bilo koji proces ima smisla (duha) ako ne daje rezultat. Iako cikličnost vremena pretpostavlja kosmološku celovitost postojanja i učestvovanje u njegovom savršenstvu, ono se mora ostvariti u svim dimenzijama i celo biće mora učestvovati u tome.

Za razliku od istočnjačkog shvatanja cikličnosti vremena (postojanja), Zapad je pod uticajem judeo-hrišćanstva bio izložen linearnom, istorijskom vremenu. On, se, zapravo, kreće po istom krugu bezvremene celine bića kao istočnjak (kuda bi inače?), ali s tom razlikom što to čini konkretno i objektivno kao po ravnoj liniji, stopu po stopu. On iskušava svaki korak svog kretanja po liniji prirodnog ispoljavanja božanskog, pa je zato i mogao ta iskušenja objektivno da izrazi u svim detaljima, kroz umetnost i nauku. Ovaj hod po linearnom vremenu je postao suštinsko obeležje Zapada još u staroegipatskoj civilizaciji iz koje je, uostalom, i proizašlo ono suštinsko i najvrednije u judeo-hrišćanstvu.

Dakle, Istok vidi ceo krug, celinu, i ne želi da korača linijom tog kruga; dok judeo-hrišćanski Zapad taj isti krug ne posmatra kao celinu već kao liniju koju treba da prođe korak po korak. To je ista linija kruga (celine) koju vidi i Istok ali odbija da se bavi njome kao radnim zadatkom. Istok se

bavi celinom kao bezvremenom sadašnjosti a Zapad vreme posmatra linearno da bi celinu sagledao u svim detaljima.

Samo u linearnom vremenu možemo da ispoljimo sve mogućnosti božanske svesti naše duše na sve načine, sa svim detaljima.

Zapadnjak zaokruživanje vremenskog dozreivanja postojanja sprovodi u delo na najkonkretniji način, kroz alhemiju sopstvenog iskustva koje neminovno vodi kroz smrt i vaskrsenje. Doživljavajući svoj hod kroz razvoj kao pravolinijsko ostvarenje tokom vremena, on je izgubio iz vida iskonsku celinu postojanja, kakvu je sačuvao istočnjak u svojoj viziji, i postao je jednostran. Linearno postavljanje vremena je, međutim, omogućilo da Zapad postane produktivan na fizičkom planu razvojem tehnike. Usavršavanje tehnike na Zapadu treba razumeti u skladu sa alhemijskom koncepcijom o dozreivanju bića ka svesti. Ona je, uostalom, u skladu s izvornim značenjem starogrčke reči tehnos, koja govori o načinu na koji se dopušta nečemu da se ispolji i postane, da iz skrivenosti pređe u neskriveno.

Konkretan događaj koji je započeo linearni hod po vremenu jeste pojava Isusa Hrista. Njome je inicirana istoričnost i vremenost ljudskog dozreivanja u božanskoj svesti. Isus je inicirao istorijski razvoj čovečanstva ka duhovnom probuđenju zato što je Buda dokazao da ono može da bude individualno ljudsko postignuće. Takođe je i usađena poruka da se duhovna autentičnost postiže kroz rad i istoriju, kroz umiranje 'starog' i rađanje 'novog' čoveka u čoveku, kroz vaskrsenje, tj. transcendenciju. Otuda se od njegove pojave meri istorijsko vreme.

Zato je od kukastog krsta, simbola ciklusa vremena, ostao samo krst⁴⁶ i u njegovo središte je postavljen čovek. Ideja je da čovek treba da vaskrsne, odnosno da nadiđe prirodnu uzročnost i uslovljenost, a ne da pasivno služi prirodnim ciklusima koji se ponavljaju. Isusov lik i delo zasnovani su na solarnoj simbolici da bi se pokazalo da cela priroda služi oslobođenju čovekovom, a ne njegovom porobljavanju.

Suštinska funkcija hrišćanstva je da vreme postavi u linearan poredak ka određenom cilju, za razliku od cikličnog obnavljanja karakterističnog za sve druge stare kulture. Ciklično posmatranje vremena odnosi se na

⁴⁶ Tek u četvrtom veku je izmišljen krst u hrišćanskoj crkvi. Dotle je glavni simbol hrišćana bio astrološki znak Ribe, i drvo.

prirodna zbivanja, i zavisnost od njih, dok je linearnost način da se vremenu dođe do kraja, da se transcendiraju. Zato je Isusovo delovanje sadržavalo smrt i vaskrsenje kao ključne elemente transcendencije.

Linearnost vremena izaziva razvoj tehnike, koja nije ništa drugo do alhemijsko usavršavanje prirode da bude podobna za prisustvo božanske svesti, njena težnja da nadiđe samu sebe. (Zato je otac moderne nauke, Isak Njutn, bio alhemičar.) Kao što individua mora bez odlaganja da ovlada svojim bićem i da usavrši svoj način postojanja kako bi bila podobna božanskoj svesti, tako i čovečanstvo mora da usavrši svoj način postojanja i da ovlada prirodom kako bi celo bilo podobno božanskoj svesti. Ekološke krize i zloupotrebe tehnike pokazuju koliko smo danas još uvek nezreli u tom ovladavanju.

Sušтина Hristove pojave je u sledećem: Bog koji je Apsolut, izvan kojeg ništa nije moguće, sam po sebi je čista svest koja sve omogućava. Kroz sve ispoljeno se i sam Bog projektuje u obliku individualnih duša koje se osvešćuju prikupljanjem utisaka kroz sve ispoljene aspekte njega samoga, u obliku kosmosa i života. Na taj način on lično i konkretno iskušava odnosno afirmiše sve svoje aspekte, tj. samog sebe iz aspekta nezavisne i samostalne individue. On tako sebe afirmiše s aspekta individualnog bića. Drugačije rečeno, sve ljudske duše su sam Bog koji je sebe tako projektovao da se objektivno spozna i kroz individualno iskustvo (zato se kaže da smo „stvoreni po njegovom liku“) – jer on bez te projekcije sam sebe ne može objektivno da spozna kao što ni oko ne može sebe da vidi. Zbog objektivnog sagledavanja potrebno je iskustvo izdvajanja. Mi smo bogovi na obuci samospoznaje. Zašto bi Bogu bila potrebna samospoznaja? Apsolut je uvek sam po sebi bezvremen, potpun i zato apstraktan. Zato mu treba afirmacija samog sebe s druge strane, od strane (prividno) izdvojene i nezavisne individue koja će apsolutnu božansku suštinu spoznati sama od sebe, kroz iluziju vremena i samog procesa spoznavanja, svojom voljom, kao svoju volju i kao svoju suštinu. Tek kada individualna duša, izdvojena od božanske celine, svojom voljom i ličnom svešću spozna i prihvati božansku celinu, njeno ispoljavanje kroz život i postojanje postaje potpuno, savršeno i dovršeno.

To je pozadina arhetipa sina Božijeg koji vodi ljude ka spasenju, kao i Boga koji sebe projavljuje kroz svog sina. Scena raspeća i vaskrsenja je arhetipski obrazac kristalizacije individue i njene transformacije u obliku 'žrtve' individue njenom inicijatičkom smrću na krstu. Krst predstavlja

ishod diferencijacije svesti kroz sve elemente i dimenzije, i proces individuacije – nakon čega se rađa novi čovek: bogočovek, individualno oličenje Boga. Tako nastaje individua koja je lično i svojom voljom prepoznala svoju božansku prirodu.

Pre Hrista, Božansko je bilo bezlični Apsolut nesvestan samog sebe. Hrist je princip individuacije s kojim Božansko postaje objektivno i lično svesno samog sebe.

Moglo bi se reći da je na neki način Bog sam sa sobom kreirao celu igru, sam se projektovao u zaborav sebe, kao u san, da bi tako, kao individualna duša, na najintimniji i najkonkretniji način lično iskušavao sve aspekte samog sebe (da li je baš „sve dobro što je stvorio“/ispoljio). Zato vedanta sav projektovani kosmos smatra snom, iluzijom, a čovekovo probuđenje je bogospoznaja.

Budući da faza individuacije ima tako snažnu centripetalnu silu da se nikada sama od sebe ne bi oslobodila – to je faza ega – zato je Bog postavio svojevrstan budilnik u obliku Lucifera, anđela svetlonoše, kojeg je zadužio da odigra ulogu budilnika individua iz egoičke faze, da osvetljava ceo taj proces. Budući da je jedini ispravan način tog buđenja potpuno razumevanje te faze, buđenje iz nje moguće je samo putem pritisaka i prinude. Zato se događa stradanje čovekovo čiji ishod oličava Isus na krstu.

Lucifer svoj posao osvešćenja egoičke individuacije putem prinude i pritisaka obavlja na svim dimenzijama, na višim astralnim preko svojih demonskih sila, a na fizičkom planu preko svojih ljudskih hibrida, Iluminata (i njihovih slugu masona), koji inače obožavaju Lucifera kao svog Boga.

Otuda se čovek kroz patnju vaskrsenja budi u samospoznaji, i u spoznaji sebe spoznaje Boga u sebi i da je Bog sve. Time ujedno i Bog dovršava sopstvenu emanaciju u samospoznaji probuđenog čoveka.

Istorija se dovršava u svesnom, vaskrslom subjektu.

Da bi se ispravno razumelo vreme u religioznosti, neophodno je razumeti eone. Eoni su vreme od 2.160 godina. Oni se zasnivaju na precesiji. Precesija je kretanje tačke prolećne (ili jesenje) ravnodnevnice usled laganog zaokretanja pravca zemljine ose. Osa zemljine rotacije

napravi pun krug za 25.920 godina. To znači da ona traje 2.160 godina u jednom astrološkom znaku.

Oko 4.000 godine pre nove ere ušla je u sazvežđe Bika, tada je simbolika bika bila u centru verskog obožavanja (kriška civilizacija); oko 2.000 godine pre nove ere ušla je u sazvežđe Oвна, i tada je simbolika ovna bila u središtu (rimski civilizacija). U sazvežđe Riba je ušla pre oko 2.000 godina i astrološki simbol Riba je postao glavni simbol hrišćanstva. On treba da pripremi doba univerzalnog čoveka, Vodolije, koje sada nastupa.

Oduvek je sve bilo u ciklusima, ali oni se ne vrte u krug, u večno ponavljanje istog. Samo umu koji je potpuno uslovljen prirodom izgleda da se priroda okreće u istom krugu. Istinski religiozan čovek, koji je transcendirao um, jasno vidi da je božanska promisao da ciklusi prirode služe razvoju svesnog subjekta, čoveka.

RAZNOLIKOSTI RELIGIJSKOG ISKUSTVA

Religija je po (svojoj idealnoj) suštini spoljašnja projekcija unutarne stvarnosti. Ta projekcija ima svoj razvoj kao što ga ima i čovekov razvoj. Najstarije religije su Boga videle u svemu, kao duhovni izvor cele prirode. Čovek je bio u jedinstvu s prirodom i božanskim Duhom, ali u nesvesnom jedinstvu. Nije imao objektivno znanje ni o prirodi, ni o božanskoj svesti koja omogućava prirodu, ni o samom sebi i svom položaju u svemu tome. Bilo je neophodno da stekne individualnu svest o sebi, a rana nezrela svest uvek se izražava u formi ega, izdvojene individue, prividno otuđene od božanske celine i od prirode. Faza formiranja takvog ega kod ljudi izražavala se u odgovarajućoj projekciji Boga, a to je starozavetni Jehova. On predstavlja kompletnu projekciju otuđenja čoveka od prirode i od božanske celine, projekciju ega. Otuda bes i nasilje u njegovom delovanju, borba protiv neprijatelja koje vidi svuda i u svemu. Jedino nesvesna individua otuđena od celine može biti nasilna. Svest o jedinstvu ne dozvoljava borbu i sukobe ni sa čim, jer to bi bio sukob sa samim sobom.

Ideja Boga se u judeo-hrišćanstvu javljala na različite načine koji su poznati svakome ko poznaje istoriju religija. Zato ćemo ih ovde prikazati samo ukratko.

Najstarija ideja Boga u judaizmu je bila elementarna, pripadala je području velikih elemenata. To je bila ideja Boga kao *tetragramatona*, četvoroslovne reči sačinjene od hebrejskih slova Jod, He, Vau, He. Ova formula, JHVH, predstavlja četvoropolni princip univerzalnog stvaranja sveta kroz četiri elementa: zemlje, vode, vatre i vazduha. Ona ujedno predstavlja sve dimenzije postojanja i može se reći da je takva ideja o Bogu bila usklađena sa stvaralačkim principom koji je zaista na delu u univerzumu. On je izražen u Kabali i u Mojsijevom „Postanju” ali samo na početku, u prvom poglavlju. Već od drugog poglavlja nestaje istinski princip stvaranja, čija je dinamika izražena kroz simboliku broja sedam, i Bog se prikazuje kao neorgansko biće, tj. prelazi u područje astrala. On u antropomorfnom obličju šeta po rajskom hladu i postavlja pitanja na koja ne zna odgovore (Post. 3. 8–9). To je tipičan opis neorganskog bivstvovanja i nije opis Tvorca već nekog bića koje ima ruke i noge.

Starozavetni Jehova je personifikacija formiranja ega u čovečanstvu. Iz tog razloga je judaistička religija potpuno ograničena na telo i ego, dok joj se učenje u celosti svodi na zbirku propisa šta se sme i ne sme raditi telom, na disciplinu ponašanja. Tad nije postojao drugi način da se kultiviše primitivna svest ljudi, te je njena uloga bila pozitivna. To je važna faza čovekovog prelaska iz nesvesnog jedinstva s prirodom do njenog objektivnog osvešćenja, božanske svesti. Tu je ulogu imala i hrišćanska crkva tokom ranog i srednjeg veka. Pored svih loših osobina, bila je jedini način da se ljudski ego kultiviše i da se stvori jedinstvena građanska (evropska) kultura – koja je osnova za aktuelizaciju božanske svesti na ovoj planeti. Faza formiranja ega je i za dete i za čovečanstvo vrlo važna jer je ego štit koji omogućava duši da deluje u telu i u spolnjem svetu, on konkretizuje svest o iskustvima. Bez ega je čovekovo ponašanje poremećeno i ne može konstruktivno da izrazi svest. Samo se ispravan ego može nadići, pa što je ispravniji, lakše se nadilazi; nezreo i poremećen stvara najveću prepreku.

Sledeća viša idejna faza Boga nastaje pojavom Isusa Hrista. On je božansku svest otelotvorio u živu stvarnost sopstvenim bićem i tako ju je afirmisao na nivou ličnosti. Sa Isusom Bog dobija svoje najhumanije oličenje, postaje čovek. Ovo je hrišćansko stanovište koje zastupa i današnja crkva, ali ranohrišćansko i gnostičko stanovište jasnije je ukazivalo na činjenicu da je u Isusu Hristu Bog spasen od svoje demonske prirode (astralne tvorevine) i uzdignut na viši ontološki nivo. U Isusu Bog od bezlične i nehumane sile postaje ličnost, a njegova stvaralačka moć je ustanovljena kao ljubav – koja se prepoznaje jedino kad energija stvaranja postane svesna, a to postaje jedino u ličnosti. Zato se, počev od Isusa, pravi razlika između Starog i Novog zaveta.⁴⁷

Suština Isusovog pojavljivanja i delovanja je u nadilaženju ega, ***u povezivanju čovekovog spoljašnjeg delovanja sa unutaršnjom***

⁴⁷ O toj razlici najbolje svedoče reči iz Prve poslanice Jovana Bogoslova 4.12–13: „Boga niko nikada nije video (spolja): (tek) ako ljubimo jedni druge (spoznajemo da) Bog u nama prebiva, i ljubav je (tada) njegova savršena u nama. Po ovome znamo da u Bogu prebivamo, i Bog u nama, što nam je dao (dušu) od Duha svojega.“ Tu nema ni traga nebeskom tiraninu i masovnom ubici iz Mojsijevog Petoknjižja.

suštinom, sa božanskom dušom, u spajanju nebeskog i zemaljskog. On je u svem svojem učenju i delanju prikazivao odnos unutarnje božanske duše i spoljašnjeg otelovljenog pojedinca. Pri tome je koristio pojmove Oca i Sina samo zato jer su ti pojmovi bili razumljivi u upotrebi tog doba i u sredini u kojoj je delovao.⁴⁸ On je kroz pružanje idealne vizije savršenog, autentičnog Čoveka začeo fundamentalno razlikovanje između prirodno-demonskog (*prakti*) i duhovnog u čoveku (*puruša*). Stoga je uporno izgonio demone iz obuzetih ljudi i sebe nazivao Sinom Čovečjim, da bi naglasio svoju različitost od tvorevina (sinova) demonskih, tj. neorganskih, astralnih (ili je to 'Čovečiji' njegova aluzija na *purušu iz učenja sânkhye*) i od demonskih hibrida (levitskih sveštenika). Mnoge njegove izjave sačuvane u *Gnostičkim jevanđeljima (Jevanđelje po Tomi, Knji-ga Tomina)* savršeno ukazuju na jedinstvo čovekove ličnosti sa sveopštim principom stvaranja. O Bogu je svedočio ličnim primerom, govorio je o Njemu kao o Duhu i istini koja se ne nalazi u ovim ili onim hramovima. Zato je došao u sukob sa sveštenicima i hibridnim vladarima kojima je Bog bio i ostao nacionalni fetiš s kojim oni već tri hiljade godina uspešno stvaraju monopol i trguju ljudskim dušama.

Isusov lik i učenje predstavljaju najveće očuvanje interesa duše na ovoj planeti, dok duša živi na ovom svetu i sprovodi ulogu koja joj je namenjena na ovom svetu, a to je da prođe kroz proces materijalizacije i doprinese transformaciji prirode.

Isusovo učenje, kasnije i judeo-hrišćanska kultura prinude i pritisaka, namenjeni su mladim dušama koje tek ulaze u proces inkarnacija.

Istočna crkva je pokušala da bude doslednija od Zapadne, kad je reč o diferencijaciji božanske svesti i zaštite interesa duše. Zato je i došlo do odvajanja Rima od Vizantije (1054 god.). Istočna, Pravoslavna crkva je sačuvala predanje pravih Isusovih učenika o iskustvu duše na ovom svetu, značaju unutarnje molitve koja vodi monaha ka viđenju nestvorene svetlosti duše. U mističkoj teologiji je sačuvala razumevanje Isusovih reči da je Bog sloboda koja omogućava postojanje u celosti i da je zato on ljubav koja svojom energijom spasava sve tvorevine, svakog čoveka i celu

⁴⁸ Vladar Starog Egipta se nazivao Sin Božji. Tek su mu savremeni tumači hijeroglifa nametnuli naziv Faraon.

prirodu. Pravoslavlje osuđuje greh, a ne grešnika. To je značenje jevrejske reči cedaka. Njen prevod na grčki bio je ispravan u pojmu *dikeosini* koji označava raspodelu dobara svima jednako, bez ikakvih razlika (*Matej 20:1–16, Beseda na gori i dr.*). Lažnim prevođenjem na latinski pojam *justicia divina*, Božjoj volji se pridaje uski juridički smisao prizemne pravičnosti koja proizvodi sukob dobra i zla. Zahvaljujući njoj, pravednost Božja svodi se na nasilje koje proizilazi iz političke i šizoidne predstave o dobru i zlu koja u prirodi ne postoji. Ali i to ima svoj razlog. Naime, juridičkom osudom grešnika a ne samo greha, jača se pritisak na čoveka. Otud je katolička, a još više protestantska kultura materijalnog i društvenog uređenja, postala daleko naprednija od pravoslavne, koja čoveku sve prašta pozivajući se na 'dobrotu Božju' i osuđujući greh a ne grešnika. Na taj način sprečava disciplinu neophodnu za materijalno kultivisanje života. Ali zato, iako je zaostala u materijalnom, pravoslavna kultura je očuvala duševni razvoj. Suština pravoslavlja je u saobraženju i očuvanju čovekove duše u izrazu neuslovljene ljubavi i dobrote kojom Bog sve omogućava, izrazu s kojim je čovek najbliži Bogu. Suština zapadne, Rimske crkve je da kroz judeo–hrišćanstvo sprovede pritisak i prinudu na ljude da ispune proces materijalizacije duše kako bi se time ispunila transformacija prirode ka božanskoj svesti, odnosno sprovedla svest Božanskog na ovom svetu. Oba metoda su potrebna, i pravoslavni i katolički, jer čovek ne sme da zaboravi na svoju dušu dok se bavi ovim svetom. Opasnost je samo u tome da metod ne postane jednostran i samodovoljan i da se ne suprotstavlja drugome. To se upravo događalo kroz istoriju. To će se događati, sve dok čovek ne postane svestan svoje prave prirode i svoje prave uloge na ovom svetu.

Proces materijalizacije je negativan put za dušu, ali takav je plan namenjen ovom svetu. On jeste težak, ali zato ima najveću vrednost. Nije mi poznato da ijedna druga planeta ima ovako važnu ulogu kao što je ima Zemlja - da kroz čoveka potpuno sprovede svest Božanskog Apsoluta kroz sve aspekte postojanja i sve dimenzije.

Suštinski problem pravoslavlja i islama je u tome što naglašavaju samo jedan aspekt interesa duše, njenu težnju ka transcendenciji, Božanskom kao svom izvoru. Međutim, zaboravljaju razlog zašto je uopšte duša ovde, da bi kroz čoveka sprovedla svest Božanskog na celo postojanje, „da i na zemlji bude carstvo Božje, kao što je i na nebu“. To sprovođenje božanskog prisustva na zemlji čovek mora da izvede kroz

sebe, svojim delanjem, kad nauči sve procese stvaranja i rada u materiji, sve fizičke zakone. Nikakvim molitvama niti ritualnim magijama „carstvo Božje“ neće pasti s neba.

Videli smo kako se ideja Boga u judeo–hrišćanskoj tradiciji razvijala od elementarnog principa stvaranja, preko demonizma, do njegovog nadilaženja u ličnosti Isusa Hrista.

Posle Isusa, u hrišćanstvu su se javila bar četiri mistika koji su o njoj progovorili na drugačiji način, pokušavajući da je uzdignu na viši nivo, do višeg uma i svesti duše. Tako je razvijana dvojna koncepcija Boga: skrivenog i očitovanog. Ona je pokušavana u gnosticizmu i u delu Majstor Ekhartha koji je razlikovao Boga (koji odgovara svesti duše) i Božanskog (koji odgovara Apsolutu). Zatim, u delima sv. Dionizija Areopagita, Jakoba Bemea i Nikole Kuzanskog možemo zapaziti implikacije da je Bog nalik na neuslovljenost Apsoluta. Ali, ovo su jedini uzleti u više shvatanje smisla postojanja uopšte. Njihova apofatička teologija je primer najviše spoznaje koja se može izreći, ali se ipak ne može uvrstiti u doktrinu probuđenja jer je i dalje teologija, učenje o Bogu, dok govori o neuslovljenosti ni od čega. Na taj način, svi završavaju u protivrečnosti ‘nespoznatljivog saznanja’ ili ‘učenog neznanja’ (*docta ignorantia*) o ‘jedinstvu suprotnosti’ (*coincidentia oppositorum*) ‘Jednog koji je sve i ništa od svega’.

To je dobro poznato na Istoku, naročito u budizmu, koji ne govori o Bogu i o ličnosti. Ne zato što ih ne poznaje ili negira, već što ih savršeno poznaje, i zato nadilazi u onome što je više od svega, u neuslovljenosti koja i Bogu i ličnosti omogućava da uopšte budu, i ujedno oslobađa od svega – u nirvani. Za razliku od hrišćanstva, dakle, budizam zna za ono što je iznad principa sveopšteg stvaranja i njemu teži. ***Budizam jedini direktno afirmiše najvišu svest duše.*** Zato je najbliži božanskoj svesti. Zato je njegova praksa duhovnog probuđenja istovetna cilju sânkhye i Patanjđalijeve yoge.

Izvorno Budino učenje predstavlja najdirektniji put oslobođenja duše i najčistije svedočenje duše o svojoj suštini, ali nezavisno od života duše na ovom svetu, nezavisno od uloge koju duše imaju na ovom svetu, a to je da prođu kroz proces rada i materijalizacije i da doprinesu transformaciji prirode.

Budizam je učenje namenjeno karmički najzrelijim dušama koje teže samo potpunom oslobođenju od ciklusa inkarnacija. Sam proces inkarnacija za potpuno samosvesne duše je patnja. Budizam je nauka o potpunom dozrevanju duše na ovom svetu i oslobađanju od svih iluzija ovog sveta. Zato je uslov za budizam napuštanje svetovnog života i odlazak u beskućnike.

Kad duša postane potpuno svesna sebe dok je u fizičkom telu, onda je čovek prosvetljen ili probuđen. On korača kao Buda, ponaša se i govori kao Buda, poznato mu je ko je bio pre fizičkog rođenja, ali ne u smislu šta je radio u prošlom životu, to mu je tad nevažno, kao i tekući život, već ko je u apsolutnom smislu. Takav čovek je oslobođen ovog sveta isto onako kao što je oslobođen svaki pravi budista, koji je u praksi sproveo Budino učenje o putu pročišćenja (meditacije i discipline). Tada on vidi svet iz perspektive duše tačno onako kako ga je Gotama Siddharta opisao kada je postao Buda nakon probuđenja u Boddhgaji. Budizam je jedina potpuno nenasilna religija prema svim osećajnim bićima samo zato što predstavlja jedino svedočenje potpuno osvešćene duše. Sve što je zapisano u izvornom palijskom kanonu kao Budini govori i učenje, svedočenje je probuđene i oslobođene duše, kako ona vidi život u telu i u svetu, kako može da se oslobodi od svega što nije autentično i samim tim joj pričinjava patnju. Suština tog učenja je da iz perspektive duše sve to 'nije moje, to nisam ja', počevši od tela, osećaja, do uma i njegovog sadržaja. Ona uvek treba da bude svesna svega što čini telom, osećajima i umom; da uvek boravi na samom izvoru svojih čula.

Međutim, Buda nigde ne govori šta duša jeste upravo zato jer je njegovo svedočenje same prosvetljene duše. Zato ona ne može ništa da kaže o samoj sebi jer je sama izvor svega. Duša je izraz božanske svesti koja je neuslovljena i zato nema atributa, ne može se ni sa čim identifikovati. Umom se može samo reći da je čista praznina jer to je najbliže istini sa stanovišta uma, iako nije potpuna istina, najmanje je pogrešno od bilo kakvog opisa. Praznina ili sunyata o kojoj Buda govori je zato opis duše, a ne neke stvarne praznine. Kada se na ovom svetu govori o duši, onda su sunyata, praznina i nirvana⁴⁹ najbolji kompromis sa umom i njegovom

⁴⁹ Sanskritska reč nirvana se sastoji od korena va(na) što znači »duvati« i prefiksa ni(r) što znači »van, bez, izvan«. Prefiks nir ispred imenice često ukazuje na nedostatak ili odsustvo onoga što reč označava. Obično se

moći razumevanja. Kao što ni oko ne može sebe da vidi, tako ni svedočenje duše o sebi ne može da opiše sebe, već samo šta nije i kako se oslobađa od svega što nije. Slikovito rečeno, um može da razume i ustanovi samo ono što vidi ispred sebe, a duša je uvek iza uma. Zato je potreban meditativan zaokret od uma ka Sebi samom, utrnuće uma, njegova praznina. Ta praznina uma je jedina praznina o kojoj se zapravo radi u budizmu, ona je zapravo čistota i otvorenost kroz koju neuslovljena duša može da se izrazi na ovom svetu kroz um. Zato je suština Budinog učenja samo put pročišćenja (*visudhimaggo*) a ne i opis cilja puta. Buda zato nikad nije govorio o cilju već samo o putu, o srednjem putu između svih krajnosti, a to znači između materijalizma i idealizma, izvan dokazivanja Boga i duše i njihovog negiranja. Ukoliko bi budizam nešto govorio o duši i božanskom, afirmisao ili negirao, to bi bio dokaz da on nije svedočenje same duše, pa tako ne bi bio srednji put. Time bi samo udovoljavao potrebama uma za opisivanjem i slepim držanjem za te opise. Tome teže sva druga učenja.

Zato što je bio istinski probuđen, Buda je samo govorio s najvišeg stanovišta, onako kako probuđeni vide. Govoreći o *sunyata* ili praznini odnosno nepostojanju individualnog sopstva, hteo je zapravo da kaže da se u celom univerzumu ne događa apsolutno ništa – osim onog što apsolut radi sam sebi. Ali on nije govorio o Apsolutu iz razloga što ga je nemoguće predočiti ni na koji način, jer nije predmetan niti nešto spolja. Apsolut smo mi sami, u svojoj suštini ili duši. Budući da ni vreme u Apsolutu ne postoji, ne može se reći da on nešto radi, pa ni sam sebi. A opet se ne može reći ni da ne radi, jer život ipak postoji. Stoga, o stvarnosti se ne može reći ništa. Treba se samo probuditi u njoj.

Budući da je izvorni budizam najveće svedočenje o suštini duše dok boravi u telu, i da predstavlja direktan put ka njenom oslobođenju i probuđenju za života dok je u telu, kao takav je predstavljao najveću prepreku planovima vladara da sprovedu proces materijalizacije duše putem judeo-hrišćanstva. Zato su oni, preko svojih masona i jezuita

nirvana prevodi kao »ugasnuće, utrnuće«. Pali reč *nibbana* se vezuje za glagol *nibati* („hladiti duvanjem“) i prevodi se kao ugasnuće, poput gašenja sveće duvanjem. Ovaj termin znači gašenje vatre, hlađenje i smiraj. „Hlađenje“ se ovde odnosi na stanje „ohlađenosti“ od „groznice“ žudnje, mržnje i neznanja, tri glavna zla u budizmu.

preuzeli na sebe posao prevođenja budističkog učenja sa izvornog Budinog jezika, *pali*, na Zapad i zapadne jezike. To su, naravno, uradili tako da su prilikom prevođenja napravili suptilnu izmenu palijskog pojma *atta* koji odgovara sanskritskom *atman*, ali ne znači isto. *Atta* u palijskom jeziku je samo povratna lična zamenica i znači prosto Ja, sebe ili svoje, dok se značenje sanskritskog *atmana* proteže i na Jastvo ili Sopstvo koje odgovara pojmu duše na Zapadu. Tako su suštinu Budinog učenja koje stalno ponavlja *anatta*, a što znači 'to nisam ja' ili 'to nije moje' pod tim podrazumevajući sve što je od tela i uma, koje uvek nabraja kao sačinioce bića, jezuiti i masoni prevodili kao 'to nije moja duša' ili "nije moje Sopstvo", sa zaključkom da je sve nepostojano i prolazno, da stoga ništa nema trajno svojstvo, pa ni duša, da ona ne postoji. Tako su od budizma napravili religiju bez duše, koja negira dušu, što nije tačno.

Budizam ništa ne negira već samo vodi u probuđenje. Probuđenje nije moguće ako postoji bilo kakva negacija, već samo najviše razumevanje prave prirode postojanja. Zapravo, sve što je Buda govorio u vezi *anatta* isto je ono što i kvantna fizika otkriva o materiji. Govorio je protiv iluzije supstancijalnosti, materijalističke individualnosti i Ega, kao i metafizičkog postavljanja Sopstva u vidu mentalne projekcije, što bi takođe bila iluzija.

Isto su učinili i sa drugim ključnim pojmom Budinog učenja, *cittam*, prevodeći ga kao svest. Tačan prevod palijskog pojma *cittam* je očitavanje, mišljenje, aktivnost uma. Oni su to preveli kao samu svest koja omogućava um i očitavanje, pa i samu budnost. Tako Budino učenje postaje apsurdno kad se u tim prevodima govori da treba 'dokinuti samu svest' da bi se dostigla nirvana. U originalu se misli da treba nadići um i mišljenje, a ne ukinuti samu svest koja je osnova budnosti i probuđenja o kome je učio. Šta je drugo buđenje ako ne osvešćenje? Kako bi svest mogla da ukine samu sebe, osim da postane nesvesna? Tako je 'dokinuće ili utruće same svesti' postalo osnova savremenog tumačenja cilja budizma, nirvane, kao utruća u ništavilu. Isto tako je poslužilo i kao osnov za kritike koje su mu upućene, da je 'religija bez duše'. Taj apsurd, potekao iz krivotvorenih prevoda suštinskih pojmova, ostao je, nažalost, neprepoznat kod svih savremenih akademskih tumača budizma. Danas masonski autori pokušavaju da dokažu da Buda nije ni postojao, da je mitska ličnost, i to samo na osnovu mitova koji su nastali vekovima posle Budinog života.

Zbog svega ovoga neupućeni danas tvrde da budizam negira ličnost i dušu, iako su Budini govori puni detaljnih uputstava kako postati potpuno

svesna i integrisana ličnost. Takođe, opisuju šta čovekova duša doživljava posle smrti, ali ne zato što je to volja nekog Boga, već je posledica sopstvenih dela (*karme*). Celokupan budizam je baziran na strogoj meditativnoj praksi, u stalnoj sabranosti pažnje ili osvešćenju. Svako ko to zna, potvrdiće da ako čovek nije celovita ličnost, bez duševne zrelosti, ne može ni minut da sedi miran, opušten i pažljiv (*buddhi*). Koliko je kao ličnost celovit i zreo, toliko je i sabran u budističkoj meditaciji. Celovitost ličnosti je u direktnoj uzročnoj vezi sa meditativnom sabranošću.

Celovitost ličnosti budizam podrazumeva i ne govori protiv nje, već o njenom iskustvu i nadilaženju. Ličnost, kao centar kruga, ima vrlo snažno privlačno dejstvo i kad bi se o njoj govorilo kao o cilju, što je slučaj u vedanti i hrišćanstvu, taa bi ona umesto da bude početak slobode, postala njen kraj.⁵⁰ Buda nije govorio protiv duše i Boga, već da je svaka koncepcija duše i Boga pogrešna dok nismo celovita ličnost, da sve što možemo da zamislimo o bilo čemu nije ono sâmo, da se ni na koji način ne može zamisliti ono što jeste – a pogotovo ne naša suština – jer to već jesmo. Potrebno je samo da budemo ono što jesmo.

Svakim zamišljanjem mi samo projektujemo, odvajamo se i gubimo to što jesmo – uvek zamišljajući nešto što nismo. To se dešava zbog vremena. Um projektuje vreme a naša suština je bezvremena sadašnjost. Zahvaljujući umu i zamišljanjima, uvek iskačemo iz bezvremene sadašnjosti i svoje autentičnosti u neko imaginarno vreme i postojanje. Zbog toga je Buda jedino upućivao na smirenje i utrnuće, na smirenje uma (tihovanje i sozercanje), na transcendenciju svih njegovih funkcija. Svaka predstava je prepreka za transcendenciju. ***Ne može se govoriti ni o čemu što je iznad uma jer se tako postiže kontraefekat.*** Sve što je iznad uma, plod je iskustva transcendencije. Uostalom, sam pojam ličnosti na to upućuje: jedino se lično može dosegnuti. Takođe i o budnosti: ne može je naučiti onaj ko nije budan, već se jedino može biti budan, ovde i sad.

⁵⁰ O svim zamkama ovakvih mentalnih projekcija videti u knjizi J. Krišnamurti: Duh i sloboda, (The First and Last Freedom) O kraju metafizike ličnosti govori sam pojam vedante koji znači „kraj znanja”, a takođe i hrišćanstvo, koje s vaskrsenjem upućuje jedino na transcendenciju.

Sve što je Buda govorio o Sopstvu (*pali: atta, sskt: atman*) odnosi se na Ego i egoizam.⁵¹ Kao probuđen, vrlo dobro je znao da svi odgovori koji čoveku pristižu na gotovo, imaju kontraefekat, da čovek mora sam da da odgovor iz svoje spoznaje; da ništa tako lako ne prelazi u svoju suprotnost kao ličnost, naročito kad se sudi o njoj bez iskustva. Takođe, da je najveći broj ljudi zapravo ne poseduje i da zato informaciju o njoj spontano potiskuju na niži nivo koji im je dostupan, u čulni svet, pretvaraju je u ego. On je znao da se celovita ličnost može samo neposredno postati i to tek nakratko, jer je faza celovite ličnosti kratkotrajna. Ona se odmah potom nadilazi u nadličnu budnost, u predaju onome što sve (pa i ličnost) omogućava, u viši um i svest duše.

Budin cilj je bio ono najviše, i zato je odbacivao sve niže. Njegova apofaza je najdoslednija jer i ne pominje Boga, ili samo u negativnom kontekstu, iako mu je Brahma, vrhovni Bog, poznat ne samo iz predanja već i ličnog iskustva: Brahma je i zamolio Budu da objavi istinu svetu, kad je ovaj hteo da začuti nakon probuđenja. Ovde, dakle, imamo duhovit obrt: dok zapadni mistik moli Boga da mu se obznani, kao istina, Budu je sam Bog zamolio da objavi istinu.

Područje astrala prima sve koncepcije, mentalne projekcije i daje im živi oblik. Kao veliko ogledalo prirode, astralni svet odražava sva očekivanja i stanja. Zato se predanom verniku svake religije 'javljaju' samo ona božanstva kojima on pripada – nikad tuđa. Značaj apofatičke teologije i budizma je u tome što imaju u vidu ovu činjenicu i svu pažnju ne usmeravaju na spoznavanje onoga što jeste, već na uklanjanje svih takvih pokušaja. Samo tada, u tišini smirenog uma, sâmo se otkriva ono što jeste.

Zaratustra afirmiše spoznaju višeg uma, jer sam naziv Boga, Ahura Mazda, može da se prevede ne samo kao Vrhovna Mudrost, već i kao Najviša Budnost. Mazdaizam je model religije koji teži istinskoj duhovnosti. Iz mazdaizma potiče ideja jednog vrhovnog Boga Tvorca, ideja vaskrsenja, eshatologija koja obećava sveopšte spasenje, mit o Spasiocu i

⁵¹ Okosnica Budinog učenja o „srednjem putu” zasniva se na pobijanju i nadilaženju dva zastranjenja: materijalističkog opstanka (*uccheda-vado*) koje se svršava materijalnim uništenjem; i idealističkog uverenja u večnost nematerijalnog („nebeskog”) opstanka (*sassata-vado*). Srednji put vodi ka celovitoj ličnosti i višem umu, ka budnosti.

objava Duha Svetog. Tu su takođe razjašnjeni uticaji anđela, koje je kasnije preuzela judeo–hrišćanska tradicija, naročito crkva (zajedno sa ostalim elementima), ne menjajući im čak ni neka imena, ali je degenerisala čovekovu slobodu izbora u načinu postojanja, koja je bila zastupljena u mazdaizmu, na ropsko služenje autoritetu. Mazdaizam je jedan od izvora judeo–hrišćanstva, koji nije zadržao ništa originalno u sebi.

Pored judeo–hrišćanstva na zapadu, Indija je na istoku još bolji primer demonističkih prevrata i uticaja. Svi oni, koji se nisu priklanjali vladajućem sistemu religijskog ubeđenja, proglašavani su za demone (asure). Pokušaj da se nadiđe demonizam predstavlja Šankarina advaita vedanta i ona dopire do principa Sopstva. Nigde kao u Indiji razni filozofski i religijski pravci tako jasno ne izražavaju iskustva svesti, od krajnjeg materijalizma do najvišeg idea-lizma.

Naspram svega ovoga, budizam je u potpunosti posvećen probuđenju duše od svih uslovljavanja prirode. On je potpuno ostvarenje doktrine probuđenja pa se zato i naziva po njoj.

Dok se sve ostale religije mogu opravdano smatrati za programe kontrole uma, budizam, zbog svojih različitosti od ostalih religija, predstavlja praksu deprogramiranja ili mentalnu higijenu. Zato budizam nije religija već nauka probuđenja.

Izvorno Isusovo učenje i gnosticizam predstavljaju najsavršenije učenje o prirodi duše ***dok je na ovom svetu*** i uslovljena telom i karmom, ali s naglaskom na oslobođenje. Uspostavljanjem hrišćanske crkve i nametanjem judeo–hrišćanstva (nakon što je izvršena cenzura gnostičkog učenja koje se odnosi na direktno oslobođenje i crkva postavljena kao posrednik na tom putu), hrišćanstvo je postalo put za vođstvo duša kroz proces materijalizacije s neophodnom prinudom i prisilom. To se nije odmah uspostavilo kroz katoličku crkvu, već je bilo potrebno da se pojavi Reformacija, i naročito da Kalvinizam postane glavna poluga u razvoju materijalne kulture Zapada i celog sveta, u sprezi sa masonerijom.⁵²

⁵² Da ne bude zabune: katolička crkva i masonerija su u potpunom jedinstvu, samo se lažno predstavljaju javnosti kao da su različiti i čak suprotstavljeni. Jezuitski general je šef svim masonima.

Izvorno Budino učenje predstavlja najsavršenije svedočenje o samoj duši nezavisno od inkarnacije i delovanja na ovom svetu, i o njenom direktnom oslobođenju od svake karme i inkarnacije. Kao takvo, ono je neophodno ovom svetu kao baština, kao svetlost i put ka izlazu, i konačnom razrešenju karme i životne drame.

Na ovaj način Isus i Buda se dopunjuju kao celina koja je potrebna dušama na ovom svetu.

Judaizam i islam služe tome da na ovom svetu izazivaju kaos pojačavajući suprotnosti između nebeskog i zemaljskog tabora, koji će podstaći na brži razvoj duša.

Uloga Istoka je da čuva baštinu o duši i direktnom oslobođenju duše.

Uloga Zapada je da diktaturom judeo-hrišćanstva sprovede dušu kroz, za nju, negativan proces rada i materijalizacije, kako bi ovaj svet postao transformisan u božanskoj svesti, da bi se uz pomoć prisustva duša, svest božanskog sprovela kroz sve aspekte postojanja prirode. Jedan od početnih procesa u tom sprovođenju je i razvoj tehnologije. Zato je Zapad razvio materijalne tehnologije, a Istok sačuvao istinu o duši i tehnike transcendencije, tj. oslobođenja duše. Najveće civilizacije sveta bile su Kina i Indija, koje su čak znale za neka najnaprednija tehnološka dostignuća, ali ih nisu koristile i zato su dvadeseti vek dočekale u blatu i taljigama jer nisu imale judeo-masone da im razviju materijalnu kulturu.

Spajanje Istoka i Zapada je već počelo, najpre kroz razvoj tehnologije i materijalne kulture na Istoku. Takođe i kroz upoznavanje Zapada s duhovnom baštinom Istoka.

Istinska čovekova budućnost na ovom svetu započeće tek kad se baštine Istoka i Zapada prepoznaju kao komplementarne i ujedine se u celovit razvoj života. Tada će prisustvo čoveka na ovom svetu biti celovito i autentično. Tek tada će on postati istinski kulturno biće. Čovek će znati ko je u svojoj transcendentalnoj suštini i šta treba da radi dok je ovde, znaće kako da svest svoje transcendentalne duše izrazi na ovom svetu s naučnom preciznošću.

Da bi naš um ispravno mogao da prihvati svemoguću svest duše i izrazi je na ispravan način, u skladu sa ovim svetom, potrebna su mu najviša naučna znanja, najviša znanja o prirodi.

Samo tako će i razvoj moći nauke biti usklađen sa svemoći naše duše. Nauka će biti samo fizički izraz duše na ovom svetu. Nije moguće delovanje uma i nauke odvajati od pitanja duše i njenog delovanja na ovom svetu.

Možda će nekome njihovo spajanje i usklađivanje delovati kao preterani idealizam i nemoguća misija, ali sav haos na ovom svetu postoji samo zato jer se to odvaja.

ISPRAVNA RELIGIOZNOST JE ISPRAVNO RAZUMEVANJE MEĐU LJUDIMA

Celokupna božanska svest je jedna, jedina, u svem ispoljenom svetu, u svakom obliku. Samo se razlikuju individualni oblici u kojima se ona ispoljava, a to su svi oblici koji postoje, sva bića i ceo kosmos.

Ista božanska svest je u svakom čoveku, samo se razlikuje nje-no individualno ispoljavanje kroz karakter i temperament, individualno životno iskustvo, telesno obličje i ličnost. Te razlike postoje samo radi bogatstva njenog izraza, ne radi odvajanja.

Ljudi neprestano međusobno komuniciraju, ne samo rečima već mnogo više delima. Uvek kad postoji razumevanje među ljudima, božanska svest je prepoznala samu sebe. Otud osećaj blaženstva i ljubavi koje uvek prati istinsko razumevanje. Prava ljubav nije ništa drugo do pravo razumevanje. Njihovo blaženstvo je blaženstvo blizine svesti duše kojoj su se zajedno približili. Čin ljubavi je uvek zajednička deoba svesti duše.

Uvek kad postoji nerazumevanje, to rađa patnju usled otuđenja, udaljavanja od svesti duše. Tada je na delu individualni um i subjektivna zatvorenost u telo.

Ovo je zakon: svako negativno i pogrešno delovanje i otuđenje posledica je fizičkog uma i njegove prevage; svako ispravno i pozitivno delovanje i razumevanje nastaje zbog blizine svesti duše i njene prevage.

Uvek kada se dva čoveka razumeju, božanska svest se spaja sa sobom, Bog se ponovo spaja sa ovim svetom, ispoljava se na ovom svetu. Razumevanje je spajanje jedne svesti koja je bila u različitim oblicima, u jednom i u drugom čoveku. Čini se da zbog razdvajanja u različite oblike božanska svest pati, a kad se spoji ponovo kroz razumevanje, doživljava blaženstvo ljubavi. Zato je ljubav sjedinjenje dva odvojena oblika. Otud se pojavljuje zadovoljstvo i osećaj ispunjenosti u ljudima koji to sprovode. Za njih postoji samo ljubav. Kada je tu ljubav, sve razlike u ispoljenim oblicima nestaju.

Da biste bili ispravno religiozni, treba samo da nastojite da ispravno razumete svog bližnjeg. Ništa drugo nije potrebno. Naročito one koji pokazuju najviše nerazumevanja, njima je vaša pažnja najpotrebnija. Ne prihvatajte njihovu logiku, ne povećavajte nerazumevanje, već ga

umanjajte. Nerazumevanje koje neko pokazuje prema vama posmatrajte kao svedočanstvo potrebe za razumevanjem.

Uvećavanjem razumevanja među ljudima, povećava se svest duše, a s njom i prisustvo božanske svesti na ovom svetu. To je lakše nego što izgleda, jer mi uvek i u svakom trenutku komuniciramo i opažamo, božanska svest uvek i svuda deluje kao sam život. Mi se učimo razumevanju uvek i u svakom trenutku. Svi naši životi se sastoje od učenja da komuniciramo i razumemo sebe i druge ljude, odnosno sebe kroz druge, i druge usavršavanjem samog sebe. Usled neuspeha, rađamo se ponovo da bismo bolje naučili. Zato, prestanite da nerazumevanjem uništavate sami sebe i druge. Patite samo zbog nerazumevanja, a razumevanje vam je sve vreme nadohvat ruke. To je sav ovaj život i kosmos.

Svaki trenutak života, svaki čin i delo postoje s ciljem razumevanja. Ceo naš život, naše telo i svako delanje u službi je opažanja i razumevanja.

Celo naše telo je dizajnirano zbog opažanja i delanja. Opažanje i delanje su uzajamni. Opažanje postoji samo zbog potrebe za razumevanjem, a delanje samo zbog težnje da ispoljimo razumevanje.

Vaša dela govore o vama i vašem razumevanju. Pokažite razumevanje svojim delima, ma kako izgledala sićušna i naizgled beznačajna.

Ne postoji beznačajno razumevanje. Svako je značajno i potrebno ovom svetu, da se bar malo ispravi i poboljša. Ne skrivajte razumevanje u sebi. Uvek ga ispoljavajte, ali ga ne namećite! Jedini razlog za patnju i negativnost na ovom svetu jeste nedostatak razumevanja među ljudima, i njegova pogrešna primena.

Najveće nerazumevanje se krije u verovanju da je ono negde daleko, nedostižno, da je potrebno mnogo učiti da bi se steklo; da ga prvo treba osvojiti, pa onda ispoljavati. Sve je suprotno od toga. Razumevanje je u osnovi ovog postojanja. Kao izvor koji izbija iz zemlje na svakom mestu gde prorok udari štapom, tako i razumevanje izbija gde god postoji dobra volja i svest o tome ***da je u svima nama, u samom životu - jedna ista svest.*** Setite se toga uvek kad se svađate sa nekim.

Nije teško prepoznati tu jednu istu božansku svest koja je u nama i u drugom čoveku, u svakom biću. Postoji samo jedan univerzalan način nadilaženja nerazumevanja i svakog sukoba među ljudima: prepoznavanje da je jedna ista božanska svest u svima nama.

Kako bi božanska svest uopšte mogla da bude različita kada smo svi svesna bića i svesni smo jednog istog života; kad tokom čitavog svog života

više od svega tražimo razumevanje i ljubav u drugima; kad svi zajedno živimo u jednom istom božanskom svetu!

NOVO INFORMATIČKO DOBA I RELIGIOZNOST

Globalno informatičko društvo zahteva i nov oblik religioznosti.

Tri su ključna događaja oblikovala razvoj savremene civilizacije.

Prvi je pojava hrišćanstva s linearnim merenjem vremena.

Drugi je pojava savremene nauke nakon osnivanja Kraljevskog društva u Londonu 1660. godine (Royal Society of London) i objava Njutnovih Principa (Isaac Newton: *Philosophiae Naturalis Principia Mathematica*). S tim je konačno započet razvoj nauke od osnove, kao i raskid s mitskim i magijskim pogledom na svet.

Treći je ispoljavanje srpskog genija u liku Nikole Tesle.

Iako se Tesla pojavio pre otkrića kvantne fizike, on je u svom praktičnom radu preskočio sve netačne spekulacije fizičara i svoja otkrića zasnivao na fizici etra, koju su fizičari zvanično odbacili – i pored toga što su njegovi patentni zasnovani na fizici etra potpuno izmenili svet.

Informatičke tehnologije i telekomunikacije se zasnivaju na tri patenta Nikole Tesle iz 19. veka: jedan je bežični prenos signala i energije (mobilni telefoni), drugi su četiri oscilatorna kola u rezonanci (to je daljinsko upravljanje, bez čega nema satelita i navođenja) i treći je AND Logic Gate (I vrata ili I kapija), logičko kolo koje se nalazi u svim kompjuterima za izbor frekvencija kojima se vrši trijaža tačnih i pogrešnih informacija. Pored toga, savremeni svet pokreću Teslini elektromotori, laseri i radio-signalni, a ceo svet osvetljavaju njegove sijalice.

To je učinilo svet globalnom zajednicom. Prvi put u istoriji.

Globalna informatička povezanost menja sve što smo ranije imali, uključujući i religioznost. Nije i ne može biti ista religioznost pre i posle Googla i smartfona.

Kultura življenja se ranije u velikoj meri zasnivala na sporom i teškom prenošenju informacija, a u još većoj meri na njihovom skrivanju. Ko je imao informacije i znanje taj je vladao ljudima. Informacije su nekada bile rasparčane, iznošene u simboličnom obliku, dok se danas iznose kompletne. Bar je to omogućeno, iako se i danas skrivaju na druge načine.

Međutim, danas postoji drugi problem sa informacijama. Ranije su se one sporo prenosile, uglavnom preko ljudi, ali zato je njihova dubina bila

mного veća. Ljudi su ranije mnogo dublje promišljali stvari, sve do božanskih dubina bića. Sve što znamo o Bogu i najdubljim tajnama života možemo da zahvalimo tim drevnim pojedincima kojima nije bio dostupan internet. Znanje je pre svega zavisilo od ličnog iskustva. Zavisilo je od autoriteta onoga ko ga je iznosio i prenosio. Ljudi su komunicirali isključivo gledajući se u oči. Danas komuniciraju bez ikakvog kontakta, iako momentalno, s jednog kraja sveta na drugi. To informacijama, uprkos brzini, daje veliku lažnost i plitkoću. Danas se zahvaljujući brzini i dostupnosti sve više gubi neposredna komunikacija. Nije kvalitet u brzini već u dubini. Brzina vrlo lako stvara iluziju dubine i kvaliteta. To koriste mediji koji se danas utrkuju i iznošenju informacija i dezinformacija jer znaju da se najviše prima prva vest, dok demantije niko ne čita.

Međutim, sve sazreva, pa tako i ljudi postaju svesniji ovog problema. Vremenom će zasigurno doći do sazrevanja svesti o ispravnosti informacija, ma kako se brzo one prenosile.

Religioznost otkriva najveću dubinu čovekovog postojanja. U današnjem informatičkom dobu i religioznost mora da bude drugačija nego što je bila ranije. Spoljašnje forme religijskog izražavanja moraju da se menjaju, iz prostog razloga što postaju nepotrebne. Ranije su bile potrebne i u skladu sa svojim vremenom, dok danas nisu i zato postaju prepreka samoj svrsi svog postojanja. Religioznost ide protiv sebe ako se ne menja u skladu s vremenom, ako ostaje ista i danas kao što je nekad bila.

Ovde ne mislimo na modernizaciju religija u smislu da propovede treba prenositi preko radija i TV-a, da crkvu treba smestiti u kamp-prikolice i „deliti Isusa“ svima pored puta, da sve religijske aktivnosti treba da postanu virtuelne i svima dostupne. Ovde mislimo na veću dostupnost dubine religioznosti. Bez razumevanja najdubljeg smisla religioznosti, nastaje ista opasnost kao ona koja bi nastala kada bi nezreli i nesvesni ljudi dobili besplatnu energiju. Dobili bi samo energiju i moć da ostvare svoje nezrele zamisli i nastao bi haos, totalna destrukcija. Ako bi se religioznost u starom obliku, u svojim spoljašnjim formama, mogla svima nametati pu-tem globalne informatičke povezanosti, još više bi izgubila na svojoj dubini i smilu.

Zbog munjevitog prenosa informacija, neophodno je ispravno razumevanje religioznosti. Religioznost je ranije imala takve oblike, upravo zbog sporog prenošenja informacija, zbog raznih prepreka. Takvi su bili fizički uslovi njenog prenošenja i održavanja, i ona je tome bila

prilagođena. Danas stvari stoje drugačije, fizički uslovi za održavanje i prenošenje informacija su se promenili, prepreke su nestale. I, došlo je vreme da sama suština religioznosti izađe na videlo i postane jedini sadržaj religioznosti, vreme je da spoljašnje forme nestanu.

Spoljašnje forme religioznosti, pre svega rituali, simboli, dog-me, samo su odvajali ljude i sukobljavali ih jer su se zasnivali na teritorijalnoj i nacionalnoj ograničenosti koja je bila posledica nedovoljne informisanosti o drugim i različitim ljudima. Zbog informatičke odvojenosti u vremenu i prostoru, ljudi nisu imali svest o drugima i zato su se sukobljavali. Najveći razvoj kultura se događao njihovim mešanjem.

Postoji težnja da se nastavi sa obmanama, da se stvori jedna svetska religija koja bi bila mešavina spoljašnjih formi svih velikih religija.

Istinska religioznost budućnosti jeste ona koja se zasniva na univerzalnoj, božanskoj svesti ljudske duše.

Sve pređašnje forme religioznosti služile su samo tome da postepeno približe ljude toj svesti. Njihove spoljašnje forme danas su prepreke.

Pre Nikole Tesle, to približavanje nije bilo moguće ostvariti na ovom svetu.

Njegova dela su zasnovana na fizici etra, a etar je upravo fizika svesti naše duše, božanske svesti. Fizika etra se zasniva na bezvremenoj sadašnjosti, za nju nema odvojenosti u vremenu i prostoru. Informatička povezanost nas približava božanskoj svesti u kojoj je sve povezano i prepoznato kao Jedno biće.⁵³

⁵³ Nikola Tesla je toga bio svestan kada je napisao: „Aristotel je učio da u vasioni postoji nepokretna entelehija koja sve pokreće i misao je njen glavni atribut. Isto tako ja sam ubeđen da je ceo svemir objedinjen kako u materijalnom tako i u duhovnom pogledu. Postoji u vasioni neko jezgro otkuda mi dobijamo svu snagu, sva nadahnuća, ono nas večno privlači, ja osećam njegovu moć i vrednosti koje ono emituje celoj vasioni i time je održava u skladu. Ja nisam prodro u tajnu toga jezgra, ali znam da postoji i kada hoću da mu pridam kakav materijalni atribut, onda mislim da je to SVETLOST, a kada pokušavam da ga shvatim duhovno onda je to LEPOTA I SAMILOST. Onaj koji nosi u sebi tu veru oseća se snažan, rad mu čini radost jer se i sam oseća jednim tonom u sveopštoj harmoniji.“

Takva promena se upravo sad događa. Usled te promene nastaju svi savremeni sukobi koji su u suštini civilizacijski sukobi, a civilizacijski sukobi nisu ništa drugo do sukobi vremena, otpor novom dobu. To je otpor da čovek bude zaista čovek, da se oslobodi starih iluzija. Svi savremeni sukobi zapravo odražavaju jednu istinu: čovek danas ne može da bude lažan čovek, ne može i ne sme da živi u iluzijama prošlosti. On sad mora da ispoljava samo svest svoje duše jer će usled brzine i transparentnosti informacija i dela odmah osetiti posledice, doći će u sukob sa bezvremenom sadašnjošću, koja je božanska svest, i sa spoljašnjim svetom. To je ono što vidimo kao vreme koje se ubrzava. Sve je manja odvojenost između uzroka i posledice.

Veća brzina informacija, jača moć delanja i brže suočavanje sa posledicama predstavlja naše uzdizanje i integrisanje s višim dimenzijama (vazduh, etar, akaša). Tamo su vreme i prostor sjedinjeniji nego u nižim dimenzijama gde su pojave i objekti razdvoje-ni u vremenu i prostoru, kao što su na fizičkom planu. Kako su te više dimenzije u nama, i mi smo sačinjeni od njih, to znači da sve bolje otkrivamo i spoznajemo višu svest, božansku prirodu, u nama i oko nas. Takva celovitost ne trpi nikakve laži i delovanje koje nije autentično i usklađeno sa stvarnošću. Posledice se neposredno ispoljavaju.

To zahteva novo društveno uređenje koje neće biti zasnovano na posedima i teritorijama, kao u Rimskom pravu, već na izvornoj rodovskoj zajednici. To ne znači vratiti se u kameno doba već imati potpunu slobodu u raspolaganju imovinom kao i informacijama, slobodu koja je zasnovana na pravom stanju stvari, na ljudskim vrednostima.

Nekada davno ljudi nisu mogli da opstanu drugačije nego da dele sve što imaju, da budu humani jedni prema drugima, jer su i u svom iskustvu kao i u svojoj religioznosti znali i osećali da žive u svetu koji je povezan u jednu jedinstvenu celinu. To je bila rodovska zajednica, gde su se ljudi vrednovali samo po svojoj čovečnosti i delima. Svakako, oduvek je bilo i onih nezrelih koji nisu umeli da budu ljudi pa su sve što im treba otimali silom od onih koji su stvarali dobra.

Takođe je rekao: „Onoga dana kada nauka počne da proučava nematerijalne pojave (delanje svesti duše), za jednu deceniju će postići više nego za sve prethodne vekove postojanja.“

Danas, kada smo povezani u vremenu i prostoru neće biti drugog načina da opstanemo i prevaziđemo sav ovaj kaos nastao tokom razvoja, nego da prestanemo da otimamo jedni od drugih jer je distanca između uzroka i posledice sve manja, vreme i prostor se smanjuju. Potrebno je da opet postanemo ljudi kakvi jesmo u svojoj suštini, onakvi kakvim nas je religioznost učila da budemo: sinovi Božji, manifestacije božanske svesti.

Suština je u tome da ništa drugo ne možemo ni da budemo i sve vreme smo samo to, jer ništa ne postoji izvan božanske svesti.

Sve destruktivnosti i nedaće, individualne i kolektivne, nastaju samo zato jer pokušavamo da budemo nešto što ne možemo da budemo, a imamo slobodu da to uporno pokušavamo. Logika svih naših problema je tako jednostavna.

Jedino razumevanje svega ovoga može da nas zaustavi u svim nelogičnim i neprirodnim težnjama i da nas uskladi sa božanskom svešću koja je jedina stvarnost.

Ovaj priručnik bi trebalo da doprinese tom razumevanju.

KAD ĆE BITI KRAJ SVETA?

Ovo pitanje najviše interesuje verske fanatike. Željno iščekuju da Bog u liku nebeskog teroriste uništi svet i sve grešnike i odabere samo mali broj svojih istomišljenika. Kad god se približi datum sa okruglim brojevima, oni se spremaju za Armagedon.

Odgovor je jednostavan: ako ga oni sami ne budu izazvali, kraj sveta nikad neće nastupiti.

Kao što svet nije nastao u vremenu, tako u vremenu neće ni nestati. O tome smo govorili na početku ove knjige, doduše apstraktno. Sada možemo to isto da iznesemo krajnje konkretno, i tako zaokružimo celu ovu priču.

Ovaj svet nije nastao „na početku vremena“ već se svaki njegov trenutak, koji je uvek sadašnjost, sastoji iz vibracije božanskog iz ničega u nešto, iz prostora akaše ili kvantnog polja u oblik i masu. Svakog trenutka se to događa, ovde i sad. U celosti.

Kao što je Tesla rekao, ta prvobitna manifestacija je svetlost. Od njenih fotona nastaje masa i sav fizički svet i život.

Fotoni se stalno šire, ali ne haotično, bez razloga i cilja. Oni se stalno kreću najvećom brzinom jer se vraćaju svom izvoru, božanskom Apsolutu.

Gde svetlost pronalazi svoj izvor?

Sigurno ne izvan univerzuma, već negde u njemu.

Niče je u *Zaratuštri* rekao: „Sunce, ti velika zvezdo! Kakva bi bila tvoja sreća kad ne bi imala one kojima svetliš!“. Njegove reči pojašnjava novija kosmološka teorija Jačeg antropičkog principa⁵⁴ koja tvrdi da univerzum postoji baš ovakav kakav jeste samo zato da bi formirao svesnog subjekta, čoveka. Da su fundamentalne kosmičke konstante samo malo drugačije, život ne bi postojao. Dakle, svetlost je stvorila kosmos i čoveka da bi se vratila svom božanskom izvoru kroz čoveka, kroz njegovu samospoznaju. Dok čovek posmatra zvezde, njihova svetlost pristiže u svoj izvor, postiže

⁵⁴ The strong anthropic principle (SAP) John D. Barrow: The Anthropic Cosmological Principle, 1986.

svoj cilj. Kad svetlost zvezda uđe u oči posmatrača i postane njegova svest o sebi, svrha ispoljavanja kosmosa je postignuta.

Ishod kosmosa je u čovekovo samospoznaji, u razumevanju kosmosa. Njegova samospoznaja se ne događa odjednom. Cela ljudska istorija i razvoj je izgrađuju. Da bi svetlost zvezda bila prepoznata kakva istinski jeste, postoje kultura, civilizacija i tehnika. Kada dopre u oko posmatrača, postigla je svoj cilj, ali je potrebno da taj posmatrač bude civilizovan i osvešćen, da bi mogao da razume prirodu svetlosti, da prirodu postojanja prepozna kao božansku svest; kao čovekovu samosvest.

Krajnja svrha ispoljavanja božanske svetlosti jeste da se ona svesno prepozna u svemu, i u najmračnijem kutku univerzuma: u čovekovom umu koji misli da je odvojen i različit od Božanske svesti.

Čovek je stvoren samo kao pogodno mesto u kome se taj događaj prepoznavanja može ostvariti.

Kada se to dogodi u čoveku, onda se bogospoznaja ispoljava kao lepota i samilost. To je krajnja svrha ispoljavanja univerzuma. To je cilj postojanja uopšte. Tada se vreme zaustavlja. To osećamo uvek kad smo blaženi u samospoznaji.

Konačna svrha i „kraj sveta“ događa se uvek kad ispoljimo razumevanje, bilo kakvo, malo ili veliko. Kada nečeg postanemo svesni u potpunosti.

Kad tu svest podelimo s drugima, osećamo radost i ljubav. Konačna svrha i „kraj sveta“ počinju kad usled razumevanja oprostimo i pružimo ljubav i razumevanje. Tada se Omega okreće ka Alfa tački. Tada se carstvo nebesko spušta na zemlju. Tada nastupa kraj sveta kakvog znamo, sveta nemira i patnje.

Kad kažemo da kraj sveta nastaje kad ispoljimo razumevanje, pod tim podrazumevamo da je ceo kosmos nastao i postoji samo s tim ciljem: da čovek stekne razumevanje, dobrotu i samospoznaju. Ceo kosmos je pozorišna scena u kojoj čovek igra završni čin.

Svet nastaje kao ispoljavanje božanske ljubavi. Svet je ispunio svoju nameru tek kada se božanska ljubav ispolji kroz čoveka.

Svet postoji kao nemir i nesklad. Kad čoveka nasele sklad i mir, onda je nemirnom svetu kraj.

Ovaj svet nastaje zaboravom svesti duše. Doživljavamo ga kao svoje rađanje u fizičkom telu. Ako spoznamo svest svoje duše dok smo u telu, svet nestaje kao svet otuđenih objekata, i otkriva se kao božanska svest i prisutnost, kao naše biće.

Svet nestaje transcendencijom uma. Za čoveka koji je dostigao smirenje, smiruje se čitav svet, u njemu sav univerzum dolazi do svoje konačne svrhe.

Dakle, jedini način da se dogodi kraj sveta jeste da se probudimo u svojoj suštini, božanskoj duši.

Čovek je mikrokosmos. Nema razlike između nastanka deteta i kosmosa. Ako želite da spoznate tajnu nastanka kosmosa, dobro upoznajte dete. Ako želite da se svet u kome živite razvija ispravno, onda se ispravno ponašajte prema detetu.

Tada ćete i religioznost upotrebljavati ispravno, majstorski, nećete imati potrebu ni da razmišljate o njoj.

Bićete uzor religioznim ljudima.

IZDANJA IK ARUNA

KNJIGE S.N. LAZAREVA

Edicija Dijagnostika Karne

1. Sistem samoregulacije polja – knjiga 1.
(Audio–knjiga „Sistem samoregulacije polja”)
2. Čista karma – knjiga 2. – I deo
3. Čista karma – knjiga 2. – II deo
4. Ljubav – knjiga 3.
5. Dodir s budućnošću – knjiga 4.
6. Koraci ka spasenju – knjiga 6.
7. Dijalog sa čitaocima - knjiga 8.
8. Život kao zamah krila leptira – knjiga 12.

Edicija Čovek Budućnosti

1. Prvi korak u budućnost
2. Vaspitavanje roditelja – I deo
3. Vaspitavanje roditelja – II deo
4. Vaspitavanje roditelja – Odgovori na pitanja

5. Vaspitavanje roditelja – III deo

6. Vaspitavanje roditelja – IV deo

7. Vaspitavanje roditelja – V deo

Edicija Dijagnostika Karne (druga serija)

1. Iskustva preživljavanja – I deo

Nove knjige S. N. Lazareva

1. Ozdravljenje duše

2. Čovekovo zdravlje – Susret nauke i religije

3. Odgovori S.N. Lazareva na pitanja čitalaca s Balkana

4. Tajne porodične sreće

5. Oblici gordosti

6. Blaženi siromašni duhom

7. 40 pitanja o duši, sudbini i zdravlju

8. Recept za sreću

9. Prevazilaženje gordosti

10. Lek za sve bolesti

KNJIGE VADIMA ZELANDA

EDICIJA TRANSURFING

1. Prostranstvo varijanti-(kn.1)
2. Šum jutarnjih zvezda-(kn.2)
3. Napred u prošlost-(kn.3)
4. Upravljanje stvarnošću-(kn.4)
5. Jabuke padaju u nebo-(kn.5)

KNJIGE KACUDŽO NIŠIJA

1. Lečenje disanjem – Energetsko disanje
2. Sistem prirodnog podmlađivanja
3. Zlatna pravila zdravlja
4. Pročišćenje duše – duhovni praktični sistem
5. Čime se to hrane „besmrtni„? Tajne japanske dugovečnosti
6. Lečenje krvnih sudova i krvi
7. Makrobiotika – energetska hrana
8. 10 koraka do uspeha
9. Pravila pročišćenja
10. Zlatna naštimavanja

RUSKI ISCELITELJ - ANATOLIJ MALOVIČKO

VELIKA KNJIGA PROČIŠĆENJA:

1. Pročišćenje želuca i creva – Anatolij Malovičko
2. Pročišćenje jetre i žučne kese – Anatolij Malovičko
3. Pročišćenje endokrinog sistema – Anatolij Malovičko
4. Pravilna ishrana i pročišćenje na ćelijskom nivou – Anatolij
Malovičko
5. Knjiga koja donosi zdravlje-Recepti za pravilnu ishranu Anatolij
Malovičko

EDICIJA SISTEMI ISCELJENJA

1. Mudre – drevne metode za isceljenje
2. Mudre koje leče – Kim De Silva
3. Prekaljivanje, bosonogo hodanje, gladovanje – Porfirije Ivanov, ruski iscelitelj
4. Dijabetes – Vladimir Sokolov
5. Visok krvni pritisak – Aleksej Gončarov
6. Bolesti želuca i creva – Andrej Perevalov
7. Bubrežne bolesti – lečenje fitoterapijom – Sergej Vasiljev
8. Bol u kičmi – Tamara Svetlova
9. Kako pobediti rak – Filip Baron
10. Prostata: drugo srce mu škarca, lečenje – Mihail Levin
11. Iscelite svoje srce – Jevgenija Bereslavskaja
12. Proširene vene – Ana Kučanskaja
13. Impotencija, lečenje narodnim sredstvima – Vera Ozerova
14. Moždani udar: Kako sprečiti, lečiti, obnoviti funkcije – Lav Menvelov, Albert Kadikov
15. STOP Celulitu! Kompleksni program zaizbavljenje od celulita – Oleg Astašenko
16. Homeopatijom protiv raka – Sergej Barakin

PRIRODOM DO ZDRAVLJA

1. Prirodno lečenje medom
2. Lečenje pčelinjim proizvodima
3. Lečenje žitaricama – Semenje zdravlja
4. Prirodno lečenje sokovima od voća – Dr Norman Voker
5. Prirodno lečenje sokovima od povrća – Dr Norman Voker
6. Čajevi – priručnik za lečenje
7. Lečenje začинима
8. Upoznajte lekovito bilje – ilustrovani vodič za sakupljanje lekovitog bilja
9. Lečenje vodom – snegom, rosom, ledom, parom
10. Prirodno lečenje belim lukom
11. Limun - prirodno lečenje, zdravlje i lepota
12. Lečenje aromatičnim biljem
13. Prirodno lečenje metalima
14. Pivo za zdrav život
15. Prirodno lečenje alojom

Distribucija i plasman knjiga:

064/15-77-045; 064/195-18-56

Internet knjižara:

<https://aruna.rs>

email: aruna@aruna.rs